

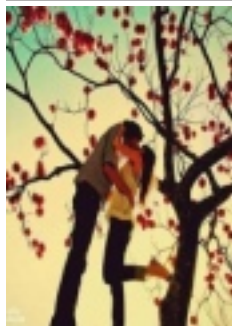
Em Không Hiểu Lòng Anh

Contents

Em Không Hiểu Lòng Anh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	30
11. Chương 11	33
12. Chương 12	36
13. Chương 13	40
14. Chương 14	43
15. Chương 15	46
16. Chương 16	49
17. Chương 17	53
18. Chương 18	56
19. Chương 19	59
20. Chương 20	62
21. Chương 21	65
22. Chương 22	69
23. Chương 23	71
24. Chương 24	74
25. Chương 25	78
26. Chương 26	81
27. Chương 27	84
28. Chương 28	87
29. Chương 29	90
30. Chương 30	93
31. Chương 31	96
32. Chương 32	99
33. Chương 33	102
34. Chương 34	105
35. Chương 35	108
36. Chương 36	111
37. Chương 37	114
38. Chương 38	116
39. Chương 39	118
40. Chương 40	122
41. Chương 41	124

42. Chương 42	128
43. Chương 43 - End	131

Em Không Hiểu Lòng Anh

Giới thiệu

Câu chuyện tình cảm lãng mạn. Sóng gió, thử thách. . . Tình yêu liệu có hồi kết đẹp.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-khong-hieu-long-anh>

1. Chương 1

- Em chào chị! – Cô thư kí của anh rụt rè nhìn tôi, định nói gì đó nhưng lại thôi
- Tổng giám đốc có khách? – Tôi đợi cô ấy gật đầu rồi mới nói tiếp – Khi anh ấy xong việc, nhắn với anh ấy là tôi đợi ở quán cafe dưới lầu. Cảm ơn cô!

Tôi nhìn cặp mắt phức tạp của thư kí thì có thể đoán được người trong phòng là ai và họ đang làm gì. Nhẹ nhàng thì nắm tay, nâng dựa đầu vào vai chàng rồi khóc lóc. Nặng hơn sẽ là những nụ hôn nồng cháy. Có lẽ tôi chính là người vợ khoan dung, độ lượng nhất hành tinh. Tôi đi lướt qua cặp mắt nhìn tôi thương cảm. Thật sự không cần đâu, vì tôi không cảm thấy gì hết. Thật đấy....

Tôi ngồi đợi hơn nửa tiếng thì anh mới xuất hiện. Hình như tôi đã phá hỏng giây phút ngọt ngào của anh nên vẻ mặt anh không vui lắm. Khi nhìn tôi, cặp mắt vẫn lãnh đạm như thế

- Có việc gì?
- Không có gì, em chỉ là muốn rủ anh cùng ăn trưa thôi!
- Cô rảnh rồi như thế sao? – Thanh Phong nhíu mày, tỏ ra bất mãn – Nhưng tiếc là trưa nay tôi có hẹn rồi!
- Vậy thì thôi! Xin lỗi đã làm phiền anh!

Tôi đứng dậy, quay lưng bỏ đi. Chẳng qua hôm nay là sinh nhật tôi, năm ngoái anh bận đi công tác, nên năm nay tôi mới biết được vợ muốn ăn cơm với chồng vào ngày sinh nhật chính là một việc làm rảnh rồi. Tôi sérút kinh nghiệm....

Bản thân có tiền, chồng cũng có tiền, rõ là môn đăng hộ đối còn gì. Khổ nỗi Thanh Phong lại không thích vợ mình có tiền. Điều anh cần chính là người vợ hiền lành, phục tùng, toàn tâm toàn ý bên anh. Mấy thứ đó tôi không cho anh được. Bản chất là thứ không thể thay đổi, nó chỉ thay đổi vì người mình yêu. Đáng tiếc khi tôi lấy anh, tôi không yêu anh. Đây là cuộc hôn nhân mang đậm màu sắc chợ tác kinh tế. Chúng tôi hiểu rõ, chỉ cần nước sông không phạm nước giếng, cuộc hôn nhân này có thể kéo dài trong hòa bình.

Ngày sinh nhật chỉ có tin nhắn chúc mừng của em trai. Có phải tôi rất đáng thương hay không? Gia đình có cũng như không. Đã từng có bạn bè, nhưng quay đầu lại cũng chẳng còn ai. Ngay cả người yêu thương tôi nhất cũng đã bỏ đi rồi.

Tôi đi lang thang trong khu mua sắm, cũng không có ý định mua gì. Chỉ là không ngờ tới tại sao ở nơi cách xa công ty như vậy, tôi cũng phải chạm mặt anh. Tình huống bi hài hơn nữa là anh đang tay trong tay với một người con gái. Cô gái đó vừa chạm mắt nhìn thấy tôi, vội vàng buông tay anh ra, cụp mắt xuống. Quả thật rất có sức hút của mỹ nữ e lệ. Nếu tôi cũng học được những cái đó, không biết chồng tôi có công khai đi lãng nhãng với người khác như vậy không. Xem như cô ấy cũng biết điều, tôi vui vẻ bước tới chào anh. Vẫn là cặp mắt đen kịt, u ám nhìn tôi.

- Trùng hợp thật! Em tưởng là trưa nay anh bận việc với khách hàng. Không nghĩ anh lại có sở thích đi sắm đồ thế này!

Tôi đưa mắt nhìn cô gái đứng cạnh anh. Haiz, sao cô ta có thể đóng vai nữ chính hiền thực, nhu mì, chịu đựng thế chứ. Nếu ngày trước, tôi chưa quen cô ta, tôi chắc là sẽ thương xót, cảm thấy tội lỗi mà hai tay dâng chồng mình cho cô. Lan Linh đưa cặp mắt đã sắp đỏ hoe nhìn tôi, miệng lí nhí

- Bạch Vy!

- Lan Linh! Lâu lắm rồi không gặp nha! – Muốn đóng kịch, tôi đóng với cô – Sao hai người lại đi chung với nhau vậy? À, hôm nay là sinh nhật mình, chắc anh ấy cầu cứu cậu đi mua quà cho mình chứ gì. Thiệt là....

Da mặt tôi dày, nói không thành có, cô ta chắc chắn cũng biết, nhưng tôi chẳng qua cũng chỉ ám chỉ cho cô ta biết tôi là ai, cô ta là ai mà thôi

- Thôi đi!.... Lan Linh, em tự về nhà nhé! Còn em, về với tôi!

Dứt lời, Thanh Phong nắm tay tôi lôi đi. Tôi khinh bỉ trong lòng, mảy may chưa kêu cứu, anh hùng như anh tỏ vẻ làm gì. Tôi quay lại nhìn Lan Linh, ánh mắt nói với cô ta: “Xin lỗi, chồng mình thật bất lịch sự!”

Anh gần như quăng tôi lên xe. Đàn ông luôn cảm thấy vợ mình là sư tử, còn bồ nhí là các em thỏ đáng thương. Tôi liếc nhìn anh một cái, rồi chuyển ánh mắt ra ngoài cửa. Không khí trong xe quả thật rất là ngột ngạt. Yên tĩnh đến đáng sợ

- Sau này có đi ngoại tình, cũng không cần công khai như thế, anh không nể mặt tôi, cũng biết bảo vệ mặt của anh. À còn có khuôn mặt của cô người mẫu đang lên kia nữa. Anh muốn báo chí có việc làm hả? – Tôi là người đầu tiên lên tiếng

- Cô không cần quan tâm! Tôi hiểu rõ việc mình làm...

- Anh đừng nhọc sức như thế. Tôi mãi mãi không ly dị anh đâu...

- Cô...

- Vì tôi không hạnh phúc, nên tôi muốn các người cũng như vậy!

Tiếng phanh xe chói tai vang lên. Chồng tôi lại lên cơn điên rồi. Người đàn ông dễ nổi giận như vậy, làm sao mà làm việc lớn đây. Mà có lẽ chỉ khi đụng vào vấn đề Lan Linh, anh mới thể hiện bộ mặt này với tôi. Xem ra cũng thú vị hơn là biểu tình lãnh đạm, không chút cảm xúc.

- Cô thật là phụ nữ đáng sợ!

Tôi không thèm trả lời anh, im lặng ngả người ra, nhắm mắt lại.

Chỉ là ý định tránh một cuộc cãi vã, không hiểu sao tôi ngủ quên mất. Khi tỉnh dậy đã thấy mình nằm trên giường. Xem ra anh không đến nỗi nhân tâm để tôi nằm trên xe. À mà không đúng, có lẽ anh cần xe để đi công việc. Tôi cảm thấy hơi đói bụng, nên bước xuống lầu kiểm đồ ăn. Tôi vừa ngồi vào bàn ăn thì chuông cửa vang lên. Chị giúp việc bước rang ngoài, tầm năm phút sau chị trở lại với một bó hoa hồng trên tay, tươi cười bước về phía tôi

- Cô chủ, có người tặng hoa cho cô!

- Ai vậy? – Tôi ngạc nhiên

- Dạ tôi không biết, là người ở cửa hàng hoa giao tới.

Tôi đón lấy bó hoa trên tay chị, tìm thiệp được đính kèm trên đó. Trong thiệp chỉ là dòng chữ: “Chúc mừng sinh nhật em”. Nét chữ quen thuộc khiến trái tim tôi đập loạn xạ. Người đó đã quay lại...Dù tôi không biết mục đích của anh là gì nhưng chỉ cần tôi nghĩ đến việc hai chúng tôi cùng sống trong một thành phố, tôi thấy trong tim mình bình yên đến lạ.

Khi tôi đang thần thờ ngắm nhìn bó hoa trong lòng thì Thanh Phong trở về. Anh nhìn lướt qua tôi, thông thả ngồi xuống, với tay lấy tấm thiệp một cách tự nhiên

- Sao? Em có ý định nối lại tình xưa không?

- Anh muốn tôi cũng như anh và cô bồ bé nhỏ của anh? Một kẻ ngoại tình và một kẻ thích phá hoại gia đình người khác. Một đề nghị đáng suy nghĩ đấy nhỉ?

- Câm miệng!

Tôi bị tiếng hét bất ngờ của anh làm cho chấn động. Tôi cắn chặt môi, bình tĩnh nhìn anh. Không biết có phải vì còn chưa kịp trấn tĩnh hay không, tôi dường như trông thấy ánh mắt u uất của anh. Dù nó chỉ xuất hiện chớp nhoáng nhưng tôi nghĩ mình đã bắt kịp khoảnh khắc mơ hồ ấy

- Anh...

- Cô không được quyền sỉ nhục Lan Linh...- Mắt Thanh Phong tối sầm lại, không thể nhìn thấy một tia sáng

- Anh nghĩ tôi có quyền không? Nên nhớ tôi là vợ anh, tôi được pháp luật bảo vệ. À mà không cần đến pháp luật, chỉ với gia thế nhà mình, tôi có thể khiến cô ta sống không bằng chết....

- Cô hay lắm! Được, nếu đã nhắc cô là vợ tôi, tôi sẽ chỉ cho cô biết thế nào là một người vợ! – Anh bất ngờ nắm lấy cổ tay tôi, lôi đi

Tôi thật sự không biết anh sẽ làm gì, chỉ cố gắng vùng vẫy, gọi chị giúp việc: “Chị Hoa! Chị Hoa!”. Chị Hoa nghe thấy tiếng tôi, vội vàng chạy tới. Chị vừa định mở miệng cầu xin thì đã bị anh hét vào mặt: “Cút! Không phải việc của chị!”. Chị Hoa nước mắt rưng rưng nhìn tôi bị kéo lên lầu. Tôi thật là ngây thơ, sao có thể nghĩ chị ấy có thể cứu mình chứ. Cổ tay đau nhói vì bị anh nắm chặt, tôi cắn môi, quyết không để cho anh thấy sự yếu đuối của mình.

Anh đập cửa, kéo tôi vào phòng, sau đó đóng sập cửa lại.

- Anh muốn làm gì?

- Không phải cô nói cô là vợ tôi sao? Bây giờ tôi chỉ muốn điều mà người chồng nào cũng muốn thôi!

- Anh....

Anh từ từ bước về phía tôi, ánh mắt lạnh lùng đến tàn nhẫn. Tôi hoảng sợ, bước lùi lại mấy bước, đến cuối cùng là đụng ngay chân tường, không còn đường lui nữa. Anh nắm tay đẩy tôi lên giường. Tôi hoảng loạn thực sự, tuy tôi và Thanh Phong cưới nhau đã hai năm, nhưng chúng tôi chưa từng là vợ chồng thật sự. Anh là đàn ông, tất nhiên là có nhu cầu, nhưng chắc chắn không đòi hỏi ở một người mà anh chán ghét. Anh sẽ tìm Lan Linh. Đó là việc duy nhất tôi mang ơn cô ta.

- Dừng lại! Anh dừng lại cho tôi!

Bất chấp tiếng kêu gào của tôi, tay anh vẫn nhanh chóng xé toạc áo của tôi. Một cảm giác nhục nhã lan khắp người, tôi cố gắng xô anh ra nhưng sức tôi so với anh quả thật quá khác biệt.

- Xin anh, xin anh, dừng lại đi!

Tôi cầu xin anh, nhưng tiếng cầu xin của tôi làm anh cảm thấy kích thích. Hành động còn thô bạo và nhanh chóng hơn. Tôi co rút người lại, hình ảnh của hai năm về trước nhanh chóng ập về. Nước mắt tôi bắt đầu trào ra, tất cả như bong bóng xà phòng vỡ ra cùng một lúc. Tôi không muốn, cơ thể tôi, trái tim tôi đã tan nát từ hai năm trước, tôi không muốn lại bị xé toạc một lần nữa

- Dừng mà, dừng mà.....

Trong trường hợp như vậy, kêu một người đàn ông dừng lại có phải là rất ấu trĩ không, nhưng tôi không biết làm gì hơn. Cuối cùng tôi không còn đủ sức để vùng vẫy nữa, đành nằm im để anh chiếm đoạt mình. Sau khi “thú tính” qua đi, anh nhìn chằm chằm chiếc ga giường không để lại dấu vết gì. Tôi nhắm mắt lại, chờ đợi anh sẽ nhục mạ tôi. Nhưng trong khoảnh khắc không ngờ tới, anh đột nhiên ôm lấy tôi. Tôi cảm nhận bả vai mình đón nhận một giọt nước nóng hổi. Đó là gì? Mồ hôi hay nước mắt? Tôi không biết, nhưng thật sự nó rất nóng, nóng đến thiêu cháy trái tim tôi

Một lúc sau, anh đứng dậy, mặc lại quần áo, bước ra khỏi phòng. Khi tiếng sập cửa vang lên, tôi vẫn còn ngơ ngẩn nhìn lên trần nhà. Rồi trong phút chốc, mọi cảm xúc trong tôi vỡ oà. Tôi chỉ có thể gào khóc. Tôi hận nhưng lại không biết phải hận ai đây.

2. Chương 2

Sau ngày hôm đó, anh vẫn không về nhà lần nào. Tôi cố gắng quên đi, một mình cảm nhận cuộc sống bình thản trôi qua. Ngày qua ngày đều lấy niềm vui về tranh làm lẽ sống. Tôi ngồi nhìn băng quơ ra ngoài cửa sổ, chợt phát hiện hình như cũng lâu lắm rồi tôi không về thăm em trai. Tôi gọi điện thoại cho dì, thông báo rằng hôm nay tôi sẽ về nhà ăn cơm. Tôi không nhớ lần cuối cùng tôi ăn cơm với gia đình là lúc nào. Từ khi tôi lấy chồng, mọi liên lạc với gia đình gần như cắt đứt. Đứa con gái như tôi đây rồi cuộc cũng chỉ để sử dụng ục đích tranh giành quyền lợi, đã sử dụng rồi thì quan tâm làm gì nữa. Nói như thế không có nghĩa tôi chấp nhận trở thành một công cụ mà không đòi hỏi gì. Điều kiện để tôi đi lấy chồng chính là 6% cổ phần trong công ty, trích ra từ 12% của dì. Dì ở đây chính là mẹ kế của tôi. Mẹ ruột đã mất lúc mới sinh ra tôi. Rất nhanh sau đó ba liền lấy vợ khác. Trong mắt dì, tôi giống như là một kẻ ăn bám lâu năm không thể tổng khứ. Tôi ngày ngày lớn lên với sự ghẻ lạnh của ba, sự khinh miệt của dì. Rất may đứa em trai cùng ba khác mẹ không ghét tôi, mà ngược lại có phần quan tâm chăm sóc tôi. Đó là một chút hơi ấm tôi cảm nhận được trong 25 năm sống trong ngôi nhà lạnh lẽo này

- Thưa ba thưa dì con mới về!

- Ồ! – Dì tôi đáp, nhìn tôi một cái rồi tiếp tục giữa móng tay

Ba tôi vẫn đang đọc báo, không buồn ngẩng đầu lên nhìn tôi. Tôi nhún vai, bước tới ngồi xuống ghế. Cô Quý quản gia trong nhà nhanh chóng mang nước trái cây lên cho tôi, còn gạt đầu chào tôi cười vui vẻ. Ngẫm đi ngẫm lại quả thật cũng buồn cười, người chào đón tôi về nhà chính là người giúp việc, còn hai vị phụ mẫu trong nhà lại xem tôi như không khí. Bạc bẽo làm sao!

“Rầm”.

Tiếng đập cửa khiến ba người chúng tôi đều giật mình, lập tức quay lại. Hoàng Khải vẻ mặt hết sức tức giận bước lại chỗ tôi

- May mà chị cũng ở đây! Em không phải mất công đi tìm!

- Có chuyện gì? – Tôi thông thả hỏi – Ngồi xuống đi, từ từ nói.

- Chị có biết hồi nãy em từ công ty về đã thấy ai không?

- Ai?

- Là anh rể....Anh ta...anh ta...đi với con hồ ly tinh đó...

- Ồ

- Cái gì mà “Ồ”. Chị không cảm thấy gì sao? Nói cho em nghe, có phải chị sống với anh ta rất uất ức không? Ly dị, ly dị đi!

- Im ngay! – Ba tôi này giờ im lặng, chỉ vừa mới nghe hai từ “ly dị” đã không kiềm được mà quát lên

- Ba... – Em tôi sợ sệt nhìn ông – Nhưng chị hai rõ ràng rất khổ sở, bácó thấy chị nghe tin chồng mình ngoại tình mà không biểu hiện gì không, chứng tỏ là chị bị riết rồi thành quen đó.

Tôi nghe lập luận của em trai mà dở khóc dở cười. Sao nó không nghĩ là do tôi không yêu nên không đau. Chẳng lẽ tôi trong mắt nó đáng thương như vậy sao.

- Không phải đâu! Là do chị không quan tâm! – Tôi đưa mắt nhìn mọi người, nhún vai tỏ ý không có gì mà phải bàn cãi.

- Phải sống thế nào thì chồng mới đi ngoại tình. Chắc cũng cứng đầu cứng cổ như ngày xưa chứ gì! – Di buông lời mỉa mai

- Khải, chị không yêu anh ta, nên chị không ghen, em đừng lo!

- Nếu chị không yêu, sao còn sống chung với anh ta?

- Con còn phải hỏi, tất nhiên là vì gia tài nhà bên đó rồi!

- Mẹ... – Hoàng Khải hét lên

- Mà làm gì sừng cò với tao. Tao nói không đúng sao?

- Nếu không phải vì cái nhà này, chị hai phải đi lấy người chồng như vậy sao?

- Nó ăn không của nhà này hai mươi mấy năm, bây giờ làm một chuyện nhỏ xíu mà cũng kể công nữa hả? Với lại nó cũng đâu làm không công, trước khi đi còn lấy của tao 6% cổ phần.

- Là hạnh phúc của cả đời chị, mẹ nói nhỏ là nhỏ thế nào?

- Mà...- Khải, em thôi đi, đừng có cãi di! – Tôi kéo tay em trai mình

Ba vẫn còn tức giận, chỉ tay vào em tôi nói: “Mày đừng có lộn xộn! Chị mày tự biết cách giải quyết”. Nói dứt câu, ông cũng đứng lên bỏ đi. Di trước khi đi theo ông, liếc tôi một cái rồi nói: “Không biết cô về thăm nhà hay muốn phá nhà nữa!”

- Chị hai, chị đừng giận mẹ. Em thay mẹ xin lỗi chị. – Hoàng Khải ngồi xuống bên cạnh tôi

- Không sao! – Tôi vỗ vỗ lên vai nó

- Chị hai, hôm sinh nhật chị, em đi công tác nên không chúc mừng chị được. Em có mua quà cho chị nè – Hoàng Khải vừa nói vừa lục giỏ xách – Đây rồi! Là nước hoa, mùi hương chị thích nhất!

- Dù trễ lắm rồi nhưng cũng cảm ơn em! – Tôi vui vẻ nhận

- À, anh ấy về rồi. Chị biết chưa? – Thấy tôi im lặng cúi đầu, Hoàng Khải lại tiếp tục nói – Anh ấy nhờ em hẹn gặp chị. Chị có bữa nào rảnh không?

- Gặp chị sao? – Tôi ngạc nhiên, không phải cách đây hai năm, anh đã quyết định đoạn tuyệt với tôi rồi sao

- Đúng, anh ấy nói đã nghĩ thông suốt rồi. Chỉ cần chị đồng ý, anh ấy sẽ đưa chị đi. Chị hai, rốt cuộc hai năm trước, sao hai người lại chia tay, sao chị lại đồng ý lấy anh Phong?

- Em nhớ với anh ấy, tất cả đều là quá khứ rồi, chị đã có chồng, anh ấy cũng nên có hạnh phúc của riêng mình... Không gặp mặt mới tốt cho cả hai...

- Nhưng mà...- Thôi được rồi, hôm nay chị về để ăn cơm... Nào đi ăn thôi – Tôi cắt ngang lời em trai, lôi nó vào phòng ăn

Khi tôi vừa về tới nhà thì đã thấy chị Hoa đứng đợi tôi. Tôi ngạc nhiên hỏi chị:

- Có chuyện gì vậy?
 - Cô...à ừm...
 - Có chuyện gì chị cứ nói đi, đừng ngại!
 - Cậu chủ...cây ấy....
 - Anh ấy bị làm sao?
 - Không phải bị gì, mà là cậu ấy hôm nay dẫn theo một cô gái...về nhà....Hai người họ...đang ở trên phòng
- Lời nói của chị như tiếng nổ chát chúa bên tai tôi. Rốt cuộc anh ta xem tôi là gì. Anh ta đi ngoại tình, tôi không cần, nhưng tại sao dám đem người phụ nữ đó về nhà, còn làm cái chuyện đó trong phòng của tôi. Tôi nắm chặt tay lại, móng tay đâm vào lòng bàn tay đau nhói.
- Cô...
 - Khi nào anh ta vui vẻ xong thì nhờ chị nói với anh ta, tôi sẽ không bao giờ đặt chân vô ngôi nhà này nữa. Anh ta với cô tình nhân bé nhỏ đó hãy hưởng thụ đi...
 - Cô đi đâu? – Chị Hoa lo lắng nhìn tôi – Cô như vậy thì chẳng khác nào để ả ta đắc thắng
 - Không sao đâu, ai thắng ai thua bây giờ chưa nói trước được. Ngày mai tôi sẽ quay về lấy đồ đạc của mình. Chị chuẩn bị giúp tôi.
- Tôi phóng xe đi, từng cơn gió tấp vào mặt nhanh chóng làm khô đi những giọt nước mắt của tôi. Tôi không hiểu tại sao mình lại khóc, rõ ràng không yêu thì không đau nhưng tôi lại nghe rõ từng tiếng vỡ nát của trái tim mình. Phải chăng đó là tâm trạng nên có của một người vợ bị phản bội. Tôi tấp xe vào lề, bụng cuộn lên từng đợt. Tôi dựa vào gốc cây nôn thóc. Sau cơn nôn, tôi không còn một chút sức lực nào. Tay chân mềm nhũn, tưởng như tứ chi không còn thuộc về mình nữa. Tôi chỉ có thể gọi điện thoại cho em trai, người duy nhất có thể tin tưởng được
- Alô! Khải, em đến đón chị, chị...thật sự rất mệt!
- Khi Khải chạy tới thì tôi đang ngồi bên vệ đường, tóc tai rũ rượi, thảm hại vô cùng. Đến lúc nhìn thấy em trai mình, tôi mới yên tâm mà ngất đi
-
- Tôi từ từ mở mắt, đầu óc vẫn còn mơ màng nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được mùi sát trùng ở bệnh viện.
- Chị hai, chị hai....Bác sĩ, chị ấy tỉnh rồi!
 - Cô cảm thấy thế nào? – Một vị bác sĩ bước tới kiểm tra tình hình của tôi
 - Tôi hơi nhức đầu... – Tôi khó nhọc trả lời
 - Sức khỏe của cô rất yếu, nếu còn ngất xỉu như vậy sẽ không tốt cho đứa bé
 - Đứa bé? – Tôi và em trai đồng loạt lên tiếng
 - Cô có thai được khoảng ba tuần rồi. Cô nên giữ gìn sức khỏe của mình...
- Tôi nhắm mắt, gật gật đầu. Trong lòng là một mớ hỗn loạn. Tôi có thai, nhưng lúc này đây tôi không biết mình có thật sự muốn đứa trẻ này hay không.
- Chị hai, chị đã ngất hơn một ngày rồi. Em thật sự rất lo... – Em trai nắm lấy tay tôi
 - Có ai biết chị như vậy không?
 - Em chưa báo ai hết. Đứa bé...Chúng ta có nên báo cho anh Phong không?
 - Đừng! Em hãy kiếm cho chị một căn nhà, chị muốn ra ở riêng. Còn nữa, em hãy qua nhà chị lấy đồ giùm, chị đã nhờ chị Hoa thu dọn.

- Chị và anh Phong xảy ra chuyện gì? Vì anh ta có người khác ở ngoài? Không phải chị bảo không cần để ý chuyện đó sao?

- Khải, chị hiện tại rất mệt. Có chuyện gì nói sau đi!

Người phụ nữ bình thường khi biết mình mang thai sẽ cảm thấy hạnh phúc, nhưng trong tôi chính là chua xót, là nặng nề, còn có cả sợ hãi. Tôi quay mặt vào tường, cắn chặt môi cố gắng không để tiếng nấc bật ra. Nếu anh ta biết tôi mang thai đứa con của mình thì sẽ phản ứng như thế nào? Bỗng dưng tôi rất muốn biết điều đó...

3. Chương 3

Tôi bước vào ngôi nhà mà em trai chuẩn bị ỉnh. Nó nằm trong một khu phố yên tĩnh, rất thích hợp với tôi. Tôi nhìn sơ qua một lần, cảm thấy khá hài lòng

- Chị hai, nhà không có lầu, chị không cần leo lên leo xuống cầu thang. Sau này bụng chị to cũng không sợ. Còn nữa, em đã trả tiền nhà trước một năm, chị cứ yên tâm sinh một đứa cháu bụ bẫm cho em.

- Thằng nhóc này... – Tôi với tay kí đầu Hoàng Khải

- Quần áo, đồ đạc của chị em đã lấy cho chị rồi. Chị Hoa cứ nằng nặc đòi em dẫn đi gặp chị. Chị ấy đúng là người tốt

- Ủ, em có rãnh thì nhắn với chị ấy là chị sống rất tốt, bảo chị ấy đừng lo. Hôm qua, ngoài chị Hoa, em có...

- Tôi bỏ dở câu nói của mình, vì cảm thấy thật sự không cần thiết để hỏi

- Em không thấy anh ta.

Tôi im lặng, làm như không nghe thấy câu nói của em trai. Anh quả thật rất bạc tình. Lúc này đây, chắc anh đang ăn mừng với tình nhân, sao tôi có thể nghĩ anh trong phút chốc sẽ nhớ đến mình chứ. Tôi khẽ cười nhạt bản thân.

- Chị nhờ em một việc. Em lấy mấy bức tranh của chị, tìm xem chỗ nào có thể kí gửi nhờ người ta bán giùm không.

- Không phải là chị không bao giờ bán tranh của mình sao? – Em tôi tỏ vẻ ngạc nhiên

- Ờ, nhưng bây giờ chị không phải là chỉ lo ỉnh, chị còn phải lo cho em bé nữa – Tôi xoa xoa cái bụng bằng phẳng của mình

- Không cần đâu chị hai. Em sẽ lo cho chị! Với lại còn lợi nhuận từ 6% cổ phần....

- Chị nói thì em cứ làm đi, đừng ý kiến ý cò nữa. Chị vào phòng nghỉ đây. Em về thì nhớ đóng cửa.

Đứa trẻ trong bụng tôi rất ngoan, tôi không hề có cảm giác ốm nghén gì cả. Tôi thật sự có lỗi vì đã từng có ý nghĩ không cần con, nhưng bây giờ cảm giác có một thai nhi từng ngày lớn lên trong bụng mình, tôi cảm thấy rất hạnh phúc. Tôi mỉm cười một mình, bắt đầu tưởng tượng khuôn mặt của đứa con tương lai. Không cần biết nó là trai hay gái, đẹp hay xấu nhưng chỉ cần nó khỏe mạnh, ngoan ngoãn là tốt rồi. Tôi đưa cọ vẽ những đường nét ban đầu của một đứa trẻ. Những bức tranh trước của tôi bán cũng có giá. Hoàng Khải sau khi đem tranh tôi đi thì khoảng 2-3 ngày sau lại đem tiền đến cho tôi, vui vẻ bảo rằng ông chủ nói tranh của tôi rất được mọi người yêu thích. Tôi đam mê vẽ tranh từ nhỏ, đối với sở thích này của tôi, ba và dì cảm thấy rất chán ghét. Tôi thường đi làm gia sư hoặc chơi đàn piano ở phòng trà để kiếm tiền mua dụng cụ, đóng tiền học Đại học kiến trúc. Đối với những bức tranh do mình vẽ, tôi xem như là tâm huyết, thường để đó chứ không bán. Chỉ vì tương lai sau này của hai mẹ con, tôi mới đành lòng bán chúng đi, nhưng tôi cũng rất vui khi biết có người hiểu được tranh của mình.

Điện thoại của tôi báo tin nhắn. Là của Hoàng Khải: “Chị hai, hôm nay em bận họp, buổi trưa không ghé chị được. Em có nhờ người trưa nay quánhà đưa chị tiền bán tranh, chị ở nhà để lấy nha”. Tôi mỉm cười, đứnglên thả lỏng tay chân. Sáng giờ ngồi trước giá vẽ khiến tôi hơi nhứcmỏi. Tôi vừa định vào bếp nấu cơm thì chuông cửa reo lên. Chắc là người em tôi nói đến. Tôi vội vàng bước ra, vừa trông thấy người đứng ởngoài, toàn thân tôi dường như đông cứng lại.

- Bạch Vy!

Người đó gọi tên tôi. Cách đây rất lâu, đối với tôi, tiếng nói này làtiếng nói êm dịu nhất mà tôi từng nghe. Chỉ là bây giờ tôi cảm thấy rất mơ hồ. Rõ ràng là sát bên tai nhưng lại dường như rất xa xôi. Tôi vẫnđứng yên trong nhà nhìn người ngoài cửa. Anh cũng nhìn lại tôi, sau đóthì thở dài một tiếng

- Em không định cho anh vào nhà sao?

- Em nghĩ chúng ta không có gì để nói.

- Thật sự không có gì để nói?

- Hải Lâm! Tất cả đã quá muộn rồi!

- Chỉ cần em muốn, không có gì là trễ cả!

- Em....

- Em cho anh vào nhà đi, chúng ta từ từ nói chuyện. Anh xin em!

Tôi đã từng tưởng tượng cả ngàn lần việc gặp lại anh. Tôi từng nghĩminh sẽ bật khóc, ôm chầm lấy anh, nói với anh rằng tôi nhớ anh rất nhiều. Thế nhưng đến lúc anh thật sự ở trước mặt, tôi đã biết rằng tình cảm của tôi dành cho anh, có thể bị thời gian làm cho phai mờ. Khi tôi nhìn anh, cảm xúc loạn nhịp ngày xưa không còn, có chăng là một chút cảm động khó gọi tên.

Tôi đưa ly nước cho Hải Lâm, rồi ngồi xuống chỗ đối diện. Từ lúc bước vào nhà đến bây giờ, Hải Lâm chưa rời mắt khỏi tôi một phút, điều đó làmtôi thật sự không tự nhiên, chỉ có thể cúi đầu xuống, né tránh ánh mắtnhư thiêu đốt của anh

- Anh có gì muốn nói thì nói đi!

- Em sống tốt chứ? – Giọng điệu Hải Lâm đầy oán trách

- Rất ..rất tốt.

- Đến bây giờ em còn nói dối sao? Sự thật rằng em không hạnh phúc. Người nào biết suy nghĩ đều có thể nhìn ra được. Cho anh biết ngày xưa tạisao em lại chọn anh ta...

-

- Bạch Vy, em không muốn trả lời cũng được. Nhưng em cho chúng ta một cơ hội được không? Chỉ cần em gạt đầu, anh sẽ đem em rời khỏi nơi đây...

“Bốp, bốp ..”

Hải Lâm và tôi bị tiếng vỗ tay làm cho giật mình quay lại. Con ngườicao ngạo đứng thẳng lưng đang nhìn về phía tôi, cặp mắt sắc lẹm đã dẫntối đi. Tôi đứng dậy theo phản xạ, cảm giác một luồng máu nóng chảykhắp toàn thân

- Tình cảm sâu nặng, nghe mà cảm động làm sao, làm tôi không kiềm đượcphải vỗ tay. Làm gián đoạn hai người rồi...- Thanh Phong nói với giọngđiệu mỉa mai

- Anh...

- Gấp gáp tâm sự đến nỗi không khoá cửa. May là như thế tôi mới chứng kiến được một màn anh anh em em động lòng người

- Anh...hiểu lầm rồi – Không hiểu sao việc đầu tiên tôi nghĩ tới lại là giải thích với anh ta

- Tôi cứ tưởng cô vì giận tôi mới bỏ nhà đi, hoá ra cô dọn ra ngoài để sống với trai. Hạ tiện!
- Mày im ngay! – Hải Lâm không còn giữ được bình tĩnh, ngay lập tức lao tới nắm lấy cổ áo Thanh Phong
- Đứng!

Tôi hoảng hốt, chạy lại can Hải Lâm. Nếu hai người đánh nhau, tôi thật sự không biết sẽ phải bênh vực ai. Tôi cố gắng nhìn Hải Lâm, van xin anh ấy buông tay ra. Tôi không muốn mọi việc càng ngày càng tồi tệ

- Hải Lâm...Anh buông tay ra... Xin anh
- Bạch Vy! – Hải Lâm đau khổ nhìn tôi, cặp mắt hằn lên vài sợi tơ máu. Sau đó nhanh như chớp đâm vào mặt Thanh Phong

Tôi dường như chết lặng, sau đó vội vàng chạy tới đỡ Thanh Phong đang ngã trên mặt đất. Anh tức giận phất tay tôi ra, lau vết máu trên khoé miệng. Cặp mắt lạnh khốc chiếu thẳng vào tôi. Toàn bộ con người tôi bị cái nhìn đó làm cho cứng đờ.

- Tôi ngoại tình, cô cũng không kém. Chúng ta không ai nợ ai!

Thanh Phong vừa nói vừa chống tay đứng lên. Tôi vẫn còn quỳ trên mặt đất, không thể phản ứng được gì. Lời nói của anh như lưỡi dao đâm vào tim tôi. Tôi không biết tại sao mình lại đau như thế. Vẫn ngỡ rằng dù anh có làm gì, tôi đều không quan tâm. Ngay cả khi anh làm tổn thương tôi, tôi vẫn có thể đứng đờ đẫn vết thương từ từ liền sẹo. Tôi nhìn theo bóng lưng bước ra khỏi cửa, hình ảnh nhoè dần bởi nước mắt. Tôi cứ nhìn như thế, đến khi có cảm giác cả người được một lực đỡ lên. Tôi chậm rãi quay đầu lại nhìn Hải Lâm.

- Anh xin lỗi!
- Anh về đi. Em muốn yên tĩnh. – Tôi lách người khỏi anh, bước vào phòng đóng cửa lại

Tôi bị cơn đau nơi bụng làm cho tỉnh giấc. Cơn đau từng đợt từng đợt kéo tới làm cho cả người tôi run rẩy. Tôi thật sự hoảng sợ, vì tôi không biết đứa bé có bị gì hay không. Nhưng đầu óc tôi không thể suy nghĩ gì cả, thật sự rất đau đớn. Mồ hôi túa ra như tắm. Tôi cắn chặt môi, cố gắng với tay lấy điện thoại, gọi vào một số trong danh bạ. Trống chuông báo vang lên. Rốt cuộc cũng có người bắt máy

- Làm ơn...Đau quá...- Chỉ kịp thốt ra như thế, trước mắt tôi đã là một màu đen kịt.

Tôi ngất đi

- Bạch Vy! Bạch Vy! Tỉnh lại đi!

Tôi cảm giác có người bế thốc tôi lên. Tôi cố gắng mở cặp mắt nặng trĩu nhưng không được. Chỉ nghe người đó gọi tên tôi. Giọng nói rất quen thuộc, thật sự rất quen thuộc. Nước mắt tôi khẽ rơi xuống. Nếu thật sự lúc này tôi phải chết đi. Người đó có đau lòng, có ân hận hay không?

4. Chương 4

Tôi nặng nhọc mở mắt, phải khó khăn lắm tôi mới thích ứng được với ánh sáng ngoài cửa sổ. Tôi không biết mình đã hôn mê bao lâu rồi. Đưa tay sờ lên bụng, con tôi sẽ không sao chứ. Nếu tôi ngủ lâu như vậy, nó có bị ảnh hưởng gì không. Trong lúc tôi đang cố gắng suy nghĩ thì một bóng đen từ từ bước tới giường. Lúc này đây tôi mới phát hiện anh đã ngồi trên ghế sofa từ rất lâu. Cặp mắt của anh trùng sâu, có cả quầng thâm mờ mờ. Trên cánh tay còn quần một lớp băng trắng.

- Em muốn gặp bác sĩ... – Tôi nhìn cánh tay anh, rất muốn hỏi chuyện gì đã xảy ra nhưng tôi quan tâm tình hình của con mình hơn
- Tôi nghĩ không cần thiết đâu. – Giọng nói của anh thật lạnh lùng

- Anh nói vậy là sao?

-

Một linh cảm không lành xẹt ngang qua đầu tôi. Tôi bắt đầu cảm thấy hoảng sợ.

- Đứa bé...- Tôi lắp bắp

- Mất rồi!

“Oành”

Một tiếng nổ chát chúa vang lên trong đầu tôi. Tôi không tin, làm sao mà con tôi có thể ra đi như vậy. Tôi đau đớn nhìn người đàn ông trước mặt. Từ đầu đến cuối, anh không hề lộ ra vẻ thương xót. Ánh mắt lạnh lùng chiếu thẳng vào người tôi.

- Anh nói láo! Tôi muốn gặp bác sĩ.

Tôi giật những ống dây nhợ đang gắn trên người mình, cố gắng rời khỏi giường nhưng tôi hoàn toàn không có sức lực. Hai chân không nghe theo sự điều khiển, tôi vừa cố đứng lên thì ngay lập tức ngã khụy xuống. Bất lực. Tôi chỉ có thể áp người lên sàn nhà mà gào khóc. Đau đớn, nỗi đau như hàng vạn mũi kim đâm lên người tôi.

- Sao anh lại để bệnh nhân như vậy! – Một giọng nói trách móc vang lên

Tôi được một y tá đỡ lên giường. Cùng lúc đó có một vị bác sĩ bước vào. Tôi nhìn ông ta, là người đã thông báo tôi có thai. Tôi nắm chặt tay ông, ánh mắt van lơn ông nói mình biết chuyện gì đã xảy ra. Vị bác sĩ vỗ vỗ lên tay tôi, lắc lắc đầu.

- Xin lỗi. Đứa bé không thể giữ được. Sức khỏe của cô quá yếu....

Tôi hoàn toàn chết lặng. Tôi không còn biết phải phản ứng thế nào. Tôi muốn gào lên, hét to lên nhưng cổ họng lại không thể mở ra. Tôi muốn khóc nhưng trước mắt đã là một màu tối đen. Tôi không nhìn thấy gì, và thật sự tôi muốn mình mãi mãi không còn cảm nhận được gì. Đến lúc đó mọi đau đớn sẽ dừng lại, không còn lan rộng khắp người tôi nữa

Cuối cùng tôi cũng phải tỉnh lại. Tôi mở to cặp mắt ráo hoảnh nhìn lên trần nhà. Em trai đau lòng nắm chặt tay tôi. Đột nhiên Hoàng Khải đứng lên, bước về phía cửa

- Anh về đi! Chị tôi không muốn nhìn thấy anh!

Tôi đưa mắt về phía tiếng nói, chỉ nhìn thấy dáng người cao lớn của em trai. Người kia đang cố lách qua người Hoàng Khải bước vào trong. Tôi không biết anh đến thăm tôi làm gì. Chỉ cần nhớ tới ánh mắt lạnh lùng, bộ dáng vô tình của anh, tôi lại cảm thấy rất uất hận

- Khải, cho anh ta vào đi!

- Chị hai! – Hoàng Khải bắt mồm lên tiếng, nhưng vẫn ngoan ngoãn bước ra ngoài

- Anh tới đây làm gì? – Tôi nói với người đang đứng ngay chân giường

- Tôi cần một câu trả lời...

- Câu trả lời? – Tôi ngạc nhiên

- Đứa bé là con của ai?

- Đứa bé...Anh nghĩ nó là con của ai? – Một nỗi chua chát tràn ngập trong lòng tôi. Anh làm sao có thể đặt một câu hỏi như thế

- Tôi không biết...

- Anh có bao giờ nghĩ tới việc nó là con của anh không?

-

- Không có đúng không? Nên khi nghe tin đứa trẻ không còn, anh cũng không tỏ ra thương tiếc....

Thanh Phong vẫn nhìn tôi. Cặp mắt vẫn không hề có một tia sáng. Tôi không thể biết anh đang nghĩ gì. Tôi chỉ biết mọi tình cảm của tôi đều bị hốt đèn đỏ hút sạch, không còn một dấu vết

- Nhưng rất may anh đã không có cảm xúc đó, tôi có thể không phải áy náy....

- Em....

- Hahahah, Thanh Phong, tôi muốn ly dị. Thật sự rất muốn ly dị với anh... – Tôi cất tiếng cười bi thương. Người đàn ông này không xứng làm ba của con tôi – Anh về làm thủ tục đi, tôi kí.

- Rốt cuộc đứa bé là con của ai? – Anh nhào tới nắm lấy vai tôi.

- Không phải con của anh. Anh nghĩ đúng rồi, nó mãi mãi không có phúc phận là con của anh. Chỉ là một đứa con hoang, anh quan tâm làm gì? – Tôi gào lên

“Bốp”.

Cái tát đó rất mạnh, tôi cảm giác má của tôi nóng bừng lên, còn có vệtanh nơi khoe miệng. Hết rồi, thật sự không còn lại gì nữa. Tôi quay đầu nhìn anh, nhìn chút tự tôn cuối cùng của anh bị đánh sập hoàn toàn. Tôi không biết ánh mắt anh đang nhìn tôi là loại cảm xúc gì. Ai oán, tức giận, điên cuồng hay thống khổ? Tôi cố gắng mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Cái tát này là tôi nợ anh. Ngay lúc này chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt!”

Ba và dì vừa nghe tin tôi sẽ ly dị liền vô cùng phẫn nộ. May mà từ đầu đến cuối có Hoàng Khải chống đỡ sau lưng tôi, không thì tôi đã bị khí thế áp bức của hai người bọn họ đè chết. Ba tôi đập bàn chửi mắng không thôi, dì ngồi bên cạnh lâu lâu chêm thêm củi. Phải đến khi tôi đảm bảo rằng dù tôi có ly dị thì mọi hợp tác giữa hai công ty không có gì thay đổi cộng thêm việc tôi trả lại 6% cổ phần, hai người mới bắt đầu hạ hỏa. Tôi cảm thấy rất buồn cười, con cái ly dị, nhưng điều bậc sinh thành lo lắng lại chính là tiền tài còn giữ được không.

Khi giải quyết mọi việc bên nhà xong xuôi, trời cũng đã sẩm tối. Em trai đề nghị đưa tôi về nhà nhưng tôi từ chối. Tôi muốn yên tĩnh, lúc này đây tôi không cần ai bên cạnh. Thả bộ trên con đường quen thuộc, tôi cố mình tránh từng cơn gió thổi qua. Tôi ghé vào quán cà phê “Nắng chiều”. Đã lâu lắm rồi tôi không ghé lại nơi này, tất cả kỉ niệm tươi đẹp của tôi đều được kí gửi ở đây. Chỉ cần đặt chân vào, tất cả sẽ được hoàn trả một cách trọn vẹn. Tôi ngồi ở chiếc bàn sát cửa sổ, gọi một ly trà chanh nóng. Tôi cần một chút ấm áp xua đi cái lạnh trong lòng. Ngắm nhìn những tốp thanh niên lướt qua khung cửa kính, tôi bất chợt mỉm cười. Chúng tôi đã từng giống như bọn họ, tràn đầy nhiệt huyết tuổi trẻ và niềm tin vào tương lai. Hải Lâm, Thanh Phong, Lan Linh và tôi đều đã từng là bạn thân... Rất thân... Chớp mắt một cái, giữa chúng tôi ngoài yêu và hận không còn lại gì. Hoàn cảnh thay đổi, số phận thay đổi. Một giọt nước mắt rơi xuống tay tôi. Nếu có thể tôi sẽ đánh đổi tất cả để quay về ngày xưa, trả lại cho Lan Linh một tâm hồn trong sáng, trả lại cho Hải Lâm một tình yêu cuồng nhiệt và trả lại cho Thanh Phong một trái tim biết yêu thương. Tôi không biết sai lầm của chúng tôi bắt đầu từ đâu, chỉ đành đổ lỗi cho tình yêu mà thôi.

- Anh có thể ngồi đây không?

Tôi không quay đầu lại, chỉ cần nghe giọng thì tôi cũng có thể đoán được là ai. Tôi không trả lời nhưng anh vẫn kéo ghế ngồi xuống. Hai người chúng tôi không hề nói với nhau câu gì, chìm đắm trong những suy nghĩ của riêng mình

- Tại sao ngày hôm đó em không tới?

Cuối cùng người phá vỡ không khí im lặng giữa chúng tôi là anh. Dù đó là một câu hỏi không đầu không đuôi, nhưng tôi hiểu rõ Hải Lâm đang nói về chuyện gì

- Anh đã đợi em từ sáng cho đến tối. Anh cứ nghĩ em xảy ra chuyện gì. Gọi điện thoại cho em không được. Lại nhà kiểm em thì ba và dì em ngăn cản. Anh không thể làm gì ngoài việc đợi chờ tin tức của em. Anh tin rằng em sẽ tìm cách liên lạc với anh. Nhưng anh không ngờ lời nhắn của em lại hoành tráng như vậy, tất cả báo đài đều đưa tin đám cưới của em và anh ta.... – Giọng điệu của Hải Lâm đầy chua xót – Đến bây giờ anh vẫn không hiểu tại sao em lại đối xử với anh như vậy?

- Nếu em nói rằng đến phút cuối em mới nhận ra mình sai lầm, anh tìnk hông? Em sợ hãi, em không muốn sống một cuộc sống không biết ngày mai. Gia đình em ở đây, bạn bè em ở đây. Nói vứt bỏ thì dễ lắm, đến lúc thật sự phải làm rồi mới biết khó như thế nào...Anh lúc đó không có gì trong tay, trong khi đó Thanh Phong có cả một gia tài. Anh kêu em vì một lời hứa hẹn mà vứt bỏ tất cả sao....

- Em...em nghĩ như vậy thật sao?

- Em chính là người con người như vậy đấy. Xin lỗi vì đã gieo cho anh quá nhiều ảo tưởng về con người tốt đẹp của em...

- Anh không tin...

- Nếu em biết anh hôm nay có thể thành đạt như vậy, ngày hôm đó em đã bỏ đi cùng anh rồi. Đáng tiếc, ván cược này em đã thua hết. Hahaha –Tôi càng cười nước mắt càng không thể kiềm nén được mà rơi xuống – Hải Lâm, chúng ta buông tha cho nhau có được không?

Tôi đứng trước ngôi nhà đã từng là nhà mình. Dù phần lớn thời gian tôi sống trong đó không có hạnh phúc, nhưng nghĩ đến việc mãi mãi không thể quay về cũng có chút luyến tiếc. Tôi chỉ muốn ghé nhà lấy món đồ quan trọng, đặt trước chị Hoa dọn đồ cho tôi còn thiếu vật đó. Tôi đưa tay bấm chuông.

- Cô! – Chị Hoa vui vẻ mở cửa cho tôi

- Có ai ở nhà không chị?

- Dạ...có

- Vậy à! Vậy chị vào báo là tôi muốn ghé qua lấy chút đồ. Nếu được thì tôi vào, không thì để bữa khác.

- Bạch Vy! Là cậu hả? – Một giọng nói vang lên sau lưng chị Hoa

Tôi cười cười, gật đầu chào cô ta. Quả thật cô ta đánh hơi thấy kẻ địch nhanh thật. Lan Linh chạy ra nắm tay tôi, tỏ vẻ thân thiết. Phải nói rằng tôi nổi hết cả da gà, toàn thân như bị điện giật.

- Cậu vào đi !

- Mình lấy một món đồ sẽ đi ngay. Không làm phiền cậu đâu!

- Không phiền, không phiền.

Lan Linh đi đằng trước, dáng điệu đánh hông rất tao nhã. Ngày xưa cũng vì dáng đi này mà khối anh xin được chết. Tôi đi theo Lan Linh, cảm thấy thời thế quả nhiên thay đổi nhanh quá. Tôi từ khi nào đã trở thành khách, còn cô ta là chủ nhà rồi. Thanh Phong làm việc thật sự rất nhanh chóng và tích cực. Vừa tiễn vợ cũ đi, vợ mới đã đặt chân vào nhà.

- Cậu muốn lấy gì?

- Là sợi dây chuyền mẹ mình để lại trước khi mất, mình cất trong tủ quần áo.

- À à...Là trong phòng ngủ phải không? Được, mình dẫn cậu đi.

Tôi bước chân vào phòng từng là phòng ngủ của mình. Vật dụng toàn bộ đều đã được thay đổi. Tấm ảnh cưới treo trên đầu giường cũng đã được tháo xuống. Trên giường còn vương vãi quần áo của hai người. Quả thật là cuồng nhiệt. Tôi nhếch mép cười, sàn diễn này chắc đã được chuẩn bị để chào đón tôi. Tôi bước tới tủ, lục lọi ngăn kéo. Không có. Sợi dây chuyền luôn được để trong góc, cất rất kĩ càng, bây giờ đã không cánh mà bay

- Lan Linh! Cậu có thấy sợi dây nào trong tủ không? – Tôi nghi hoặc nhìn cô ta

- Mình không biết – Lan Linh chớp chớp mắt nhìn tôi, tỏ vẻ ngạc nhiên

- Rõ ràng mình để trong này. Cậu có thấy thì chỉ ỉnh. Sợi dây đó rất quan trọng!

- Đã bảo là không biết mà. Cậu nghi ngờ mình lấy nó sao?

- Không phải, ý mình là....

- Bạch Vy, mình thật sự không có lấy! – Cô ta đột nhiên lao tới ôm chân tôi, nước mắt bắt đầu tuôn ra như mưa – Cậu đừng nổi giận, mình không có lấy thật mà!

Tôi còn chưa kịp trấn tĩnh đã bị một cánh tay kéo ra ngoài cửa phòng. Lúc này đây tôi mới biết mình bị mắc vào cái bẫy của cô ta. Vì ban nãy tôi đứng quay lưng lại phía cửa nên không thể trông thấy Thanh Phong bước vào, còn cô ta lại rất nhanh chóng chớp lấy thời cơ diễn một tuồng oan ức

- Cô làm gì vậy?

- Tôi...

- Phong, đừng trách Vy! – Lan Linh chạy ra ôm tay anh ta, cả người dường như muốn ngã vào lòng Thanh Phong

- Tôi hỏi cô làm cái gì?

- Tôi đến kiểm sợi dây chuyền, tôi để nó trong tủ, bây giờ lại không thấy đâu. Tôi chỉ hỏi cô ta có giữ nó hay không thôi.

- Phong! Em không có lấy! – Lan Linh giọng nói nghẹn ngào, nước mắt ngấn dài

Thanh Phong đưa tay nâng mặt cô ta lên. Tôi lập tức bị dấu ấn trên mặt cô ta làm cho kinh hoàng. Là năm dấu tay. Cô ta quả nhiên hành động xuất quỷ nhập thần, chỉ trong vòng một phút Thanh Phong kéo tôi rangỏi, cô ta đã tạo nên một vết tích thật hơn chữ thật trên mặt mình. Chắc là cũng đau lắm.

- Mặt em...

- Không có gì – Lan Linh lập tức cúi mặt xuống

- Là cô ta! Cô ta dám đánh em? – Thanh Phong phần nộ quay qua nhìn tôi – Sao cô dám!

- Lan Linh! Cô có biết Hải Lâm đã trở về rồi không?

Hình như không ngờ tới tôi đột nhiên lại nói ra một câu vô nghĩa như vậy nên Thanh Phong cũng khựng lại, quay sang nhìn Lan Linh. Khuôn mặt cô ta giờ đây đã trắng bệch, chưa đầy ba mươi giây, cô ta đã bị cái tin động trời đó làm cho tối tăm mặt mũi

5. Chương 5

Thanh Phong vội vàng chạy tới đỡ Lan Linh, trước khi bế cô vào phòng, anh quay sang trừng mắt nhìn tôi

- Cô nói vậy là có ý gì?

- Đâu có gì, tôi chợt nhớ chúng ta từng là bạn bè, nên thông báo một tiếng vậy mà. – Tôi nhún vai

- Cô...

- Ấy da, anh suy nghĩ nhiều làm gì. Lo mà chăm sóc cục cưng của anh đi. Mấy ngày nữa tôi lại tới tìm sợi dây chuyền. Không có nó thì tôi sẽ không để yên đâu...Chào anh.

Vì một diễn viên trong vở kịch gặp vấn đề về sức khỏe nên kịch bắt buộc phải hạ màn sớm. Nếu ngày mai tôi kể cho Hoàng Khải nghe sự việc hôm nay thì nó chắc chắn sẽ tìm anh ta xử lý. Thật rất muốn em trai đánh chết anh vì tội đại gái mà. Tôi ngược nhìn bức tranh vẽ một đứa trẻ kháu khỉnh được treo trên tường. Tôi đặt tên con là Minh, một cái tên thích hợp cho cả trai và gái. Tôi đã lên chùa cầu siêu cho con, mong rằng con có thể đầu thai vào một gia đình hạnh phúc. Tôi mở tủ, lấy ra một cái hộp sắt. Trong đó là số tiền tôi để dành lo cho con, gồm cả tiền bán tranh và một tháng lợi nhuận ở công ty trước khi tôi trả lại cổ phần. Tầm khoảng được gần một trăm triệu, cộng với một số tiền tôi có trong ngân hàng tích góp hơn hai năm nay. Tính ra cũng không phải là một số tiền nhỏ lắm, nhưng nay lại không biết dùng để làm gì. Không có tiền là bị kịch, có tiền mà không còn mục đích để sử dụng cũng là bị kịch. Tôi thở dài thả người ra giường, thôi

thì cứ bỏ tiết kiệm ngân hàng vậy. Mỗi tháng lấy tiền lời để sống, không phải làm gì, vậy có thể coi là một cuộc sống thần tiên không. Sao tôi lại có cảm giác buồn muốn khóc thế này.

“Ding dong”.

Tiếng chuông cửa vang lên, cắt đứt luồng suy nghĩ của tôi. Tôi bước ra ngoài xem là ai.

- Em chào chị!

- Em là...

- Dạ em là Phúc, là chủ nhà trọ chị đang ở. Nhà em ở kế bên. Mấy hôm trước chị ở bệnh viện, em không vô thăm được. Sẵn tiện hôm nay mẹ em ở dưới quê lên chơi, đem lên rất nhiều đặc sản. Em qua biếu chị một ít...

- À à... – Tôi vừa nói vừa mở cửa cho Phúc – Em vào nhà uống nước..

Phúc là một cậu con trai khoảng 19-20 tuổi, khá cao nhưng nhìn rất cân đối, khuôn mặt thư sinh, pha chút nghịch ngợm của con nít. Nếu so với nét mặt nghiêm nghị, cau có của em trai tôi thì thật sự khác biệt.

- Em uống nước đi!

- Dạ! – Phúc lễ phép đón ly nước trên tay tôi

- Thiệt là ngại quá, chị ở đây cũng lâu mà giờ mới gặp em. Tại mọi chuyện đều do em trai chị sắp xếp. Em biết Khải chứ hả?

- Dạ biết, anh ấy là người đứng ra thuê nhà mà. – Phúc vừa nói vừa đưa gói đồ cho tôi – Đây là quà dưới quê em, chị nhận lấy thảo.

- Cảm ơn em.

- Sức khoẻ chị thế nào rồi?

- Chị khoẻ hơn nhiều rồi. Ủa mà sao em ở đây còn mẹ em lại ở dưới quê?

- Em ở với ngoại trên này, mẹ em về quê theo dưỡng. Ngoại mất để lại căn nhà cho em. Nhà chị đang ở được cất đôi từ nhà ngoại em ngày xưa.

- À Phúc cho chị hỏi, em ở sát vậy, em có nhớ hôm đó người đưa chị vô bệnh viện...

- À à, là một anh. Lúc đó cũng khuya rồi, em nghe tiếng đập cửa bên nhà chị nên chạy qua xem tình hình. Sau đó em chạy đi tìm chìa khoá dự phòng, lúc quay lại đã thấy anh trèo cổng vào rồi, chân tay còn bị kềm gai với móc sắt trên cổng cửa rách nữa. Cái cửa chính bị anh đập gãy cả bản lề. Lúc chị nằm viện, anh Khải đã cho người thay mới. Anh ấy là người yêu chị hả?

- À hả...à không phải – Tôi xua xua tay, trong lòng bỗng dâng lên một nỗi xúc động. Hoá ra tay anh bị băng lại là do bị thương trong lúc cứu tôi

- Thế ạ! Thế mà em cứ tưởng, lúc anh ấy bế chị ra, vẻ mặt hốt hoảng lắm, còn không ngừng kêu tên chị nữa...Làm em cũng sợ hết hồn...

- Ồ, vậy hả? Nhờ em nói chị mới biết....Cảm ơn em.

- Dạ, có gì đâu. Thôi em về. Em chào chị!

Sau khi tiễn Phúc, tôi quay lại ngồi trên ghế sofa. Đầu óc mông lung lúc này bây giờ càng trở nên rối rắm. Anh quan tâm tôi đến như vậy sao? Hay đó chỉ là phản ứng nhất thời? Tôi ôm đầu, cố gắng xoá bỏ cái ý nghĩ ngu ngốc đó. Nếu anh có thương tôi, dù chỉ một ít, sẽ không đối xử với tôi như vậy. Tôi đưa tay ôm chặt lấy thân mình, một cơn đau nhói trong tim làm tôi thức tỉnh khỏi cơn mộng mị ngẩn ngủ...

- Chị hai, xoài ở đâu mà ngon vậy?

- Là của Phúc đem qua hồi tối đó. Dưới quê đem lên!

- À à.- Cậu Phúc đó nhìn dễ thương, lại lễ phép... – Tôi vừa gọt xoài vừa nói
 - Em lại thấy cậu ta con nít quá.
 - Thôi đi em trai, em già trước tuổi nên thấy ai cũng là con nít. Người ta mới 19 thôi,...
 - Năm em 19 tuổi đã vào công ty ba vừa học vừa làm...
 - Thôi thôi, biết Hoàng Khải nhà ta là giỏi nhất rồi. – Tôi trêu chọc
 - Không nói với chị nữa, em đi họp. Chiều nay lại bàn về hợp đồng mới với công ty K, nhứt hết cả đầu!
 - Công ty K?
 - Ờ thì là công ty của anh Phong đó. - Có rắc rối gì sao? – Tôi đặt dao xuống, nghiêm túc nhìn em trai nói chuyện
 - Cũng không có gì, chỉ là một chút đòi hỏi. Ba thì bảo rằng cứ nhượng bộ đi, em và một vài người trong ban quản trị thì không đồng ý. Nói chung là họp mấy lần rồi...
 - Em lại đi chống đối với ba? – Tôi lo lắng hỏi
 - Ba mình thật sự là già rồi, em thật sự không hiểu nổi cách làm việc của ba. Mình càng nhượng bộ, anh ta càng lấn tới...
 - Khải, có khi nào là do chị không? – Tôi siết chặt hai tay vào nhau, trong lòng hoang mang tột cùng
 - Không có đâu chị hai, anh Phong trước giờ là con người như vậy mà. Anh từ lâu đã muốn nuốt chửng công ty mình. Vì thế ba buộc chị cười ảnh để kéo dài thời gian. Em ngày xưa quyết liệt phản đối vì em biết anh ta có lấy chị hay không, cũng không ngăn được dã tâm của anh ta. Sớm hay muộn mà thôi. – Hoàng Khải bước tới nắm lấy vai tôi an ủi
 - Nhưng nếu chị cố gắng kéo dài thời gian, ba và em có thể nghĩ cách... – Tôi mím chặt môi, không ngờ chỉ vì một phút nóng nảy của mình mà làm ảnh hưởng nhiều người như thế – Vì chị không biết tình hình lại như vậy...
 - Chị xem thường khả năng của em trai mình quá! – Hoàng Khải tươi cười nhìn tôi – Trước mắt anh ta không làm gì đâu, cuộc đua này còn dài mà....
- Lúc này em trai đã ôm lấy tôi, cố gắng kiềm chế cơn run rẩy của tôi. Tôi vỗ vỗ lên lưng nó, báo rằng mình không sao. Em trai tôi mới 24 tuổi, tôi chỉ ước rằng nó có thể vô tư mà sống như Phúc, có thể nhìn thấy nó cười vui vẻ với cả thế gian chứ không chỉ với mình tôi. Nó càng mạnh mẽ tôi lại càng thấy đau lòng

Hôm nay là ngày toà công nhận tôi và anh sẽ ly hôn. Tôi đến sớm một chút, đứng đợi anh trước cổng toà án. Khoảng 15 phút sau, anh từ trên một chiếc xe hơi bước xuống. Vẫn cái dáng người cao ngạo, khuôn mặt anh tuấn, từ từ bước về phía tôi

- Đường như em rất nôn nóng!
 - Tôi không có thói quen để người khác đợi mình. Vào trong thôi!
- Chúng tôi vào một phòng kín, một vị quan toà đã ngồi đợi sẵn. Như hàng ngàn vụ trước đó, ông ta bắt đầu bằng hàng loạt câu hỏi hai bên có tự nguyện không, cũng khuyên giải, cũng đề nghị, sau đó là vấn đề chia tài sản. Thật sự trong cuộc sống hôn nhân này, tôi không đóng góp gì cả, nên cũng không đòi hỏi gì. Cuối cùng tài sản chung của chúng tôi được chia 3/7, tiền mặt sẽ được chuyển vào tài khoản của tôi. Tôi tự nhiên thấy buồn cười, số tiền tôi đang có còn không biết dùng vào việc gì, bây giờ lại tăng thêm một ít nữa.
- Chúng tôi thật sự đã ly hôn.
- Tôi bước ra ngoài cổng, hít một hơi thật sâu, tận hưởng hương vị tự do. Thanh Phong đi đằng trước, bắt chợt quay lại, ánh mắt phức tạp chiếu thẳng vào người tôi. Tôi cũng không kiêng dè nhìn lại anh ta
- Em đi bằng gì tới đây? – Thanh Phong đột ngột hỏi

- Taxi!

- Tôi đưa em về!

Tôi ngạc nhiên nhìn Thanh Phong. Hoá ra khi không còn là vợ chồng, tôi sẽ may mắn nhận được sự lịch thiệp của anh. Tôi nhún vai, sau đó lắc đầu ý không cần thiết

- Tôi mời em bữa cơm!

- Anh sao vậy? Bỗng dưng muốn tán tỉnh tôi sao? – Tôi cười cười

- Haha! Tôi không nghĩ em có thể nói những câu nói đùa...

- Cũng những câu như vậy ngày xưa anh lại nghĩ là tôi đang mỉa mai anh đấy!

Thanh Phong đột nhiên im lặng. Rõ ràng rằng khi anh không nói chuyện, tôi thật sự không hiểu anh đang nghĩ gì trong đầu. Cặp mắt của anh lúc nào cũng sâu thẳm, càng nhìn càng lạc lối. Tôi cúi đầu, bước ngang qua người anh. Bỗng nhiên anh nắm tay tôi kéo lại, khi tôi còn chưa kịp hoàn hồn thì anh đặt vào tay tôi một vật. Là sợi dây chuyền của mẹ. Tôi nắm chặt bàn tay mình lại, cảm kích nhìn anh

- Cảm ơn anh! Anh tìm thấy nó ở đâu?

- À ờ, trong kệ tủ quần áo...

Tôi gật gật đầu, bỏ qua sự ngập ngừng trong giọng nói của anh. Tìm thấy nó là tốt rồi.

- Được rồi! Sau này em đừng tìm Lan Linh nữa!

- ...Hoá ra anh mời tôi ăn cơm là để nói với tôi rằng đừng kiếm chuyện với cô ta nữa hả? – Một nỗi chua chát dâng lên trong lòng tôi. Tại sao hết lần này đến lần khác tôi đều tưởng bỏ về tình cảm của anh, sau đó lại một mình ngồi liếm láp vết thương. Sự vô tình của anh quả thật rất tàn nhẫn

- Không phải...

- Anh vẫn còn nghĩ tôi đánh cô ta?

-.....

- Thanh Phong! Anh từng là bạn với tôi và Lan Linh hơn bảy năm, tính tình của tôi ra sao, của Lan Linh ra sao, anh còn không hiểu hơn lòng bàn tay hay sao? Anh thật khiến cho tôi quá thất vọng.

6. Chương 6

Thanh Phong nắm chặt nắm đấm, lần đầu tiên anh cúi đầu trước tôi. Hình ảnh ấy không những không làm tôi hả hê, ngược lại càng làm tôi cảm thấy ê chề. Thanh Phong, rõ ràng anh biết Lan Linh là con người thế nào, sao anh mãi mãi bênh vực cô ta, dồn ép tôi đến đường cùng. Đó chính là cách anh thể hiện tình yêu phải không? Sao tôi không thể cảm nổi tình yêu to lớn của anh, chỉ thấy nó quá ngu ngốc. Ngày xưa anh rất phóng khoáng, yêu ghét rõ ràng. Dù anh yêu Lan Linh nhưng nếu cô ấy làm sai nhất định phải xin lỗi. Dù không làm nhiều trò như Hải Lâm nhưng anh đối với tôi rất vui vẻ, thường hay chọc tôi cười. Thanh Phong rõ ràng khác xưa quá nhiều. Phải chăng chính sự lựa chọn sai lầm của tôi đã gây ra sự thay đổi đó

- Anh nhất định phải hạnh phúc!

Thanh Phong ngạc nhiên, ngẩng đầu lên nhìn tôi. Anh không ngờ tôi sẽ thốt ra câu đó, ánh mắt tràn ngập sự rối loạn nhìn tôi. Tôi mỉm cười, vỗ vỗ lên vai anh, sau đó bước ra ngoắc chiếc taxi đang chạy tới. Thanh Phong nói với theo khi tôi leo lên xe

- Em cũng phải thật hạnh phúc!

- Chị hai, chị muốn đi du lịch không? – Hoàng Khải vừa ăn xoài vừa hỏi
 - Đi du lịch?
 - Phải, em đăng kí tour cho chị. Đi cho khuây khỏa. Săn tìm về cho em một anh rể mới. Hehe.
 - Nói xàm! – Tôi nhét miếng xoài mới gọt vào miệng nó – Chị không muốn đi, nhưng mà em có thể giúp cho chị việc khác. Kiếm cho chị một việc làm, nhớ rõ là kiếm chứ không phải giới thiệu
 - Ờo, chị cứ hay quan trọng vấn đề! Kiếm hay giới thiệu thì cũng vậy thôi... Mà không phải chị thích vẽ tranh sao, cứ ở nhà vẽ là được rồi...
 - Chị không muốn bán tranh của mình nữa. Với lại chị muốn tiếp xúc với mọi người...
 - Chị hai! – Em trai bước tới đặt tay lên trán tôi – Không có nóng! Chị hết bị tự kỉ rồi sao?
 - Cái thằng này...
 - Đùa, đùa thôi. Được rồi. Để em kiếm cho chị. Mà chị muốn làm vị trí nào? Còn bằng cấp nào ngoài cái bằng ở Đại học Kiến trúc không?
 - Có chứng chỉ kế toán, bằng ngoại ngữ, bằng vi tính, chỉ sợ là hết hạn rồi....
 - Ôi không sao, mấy cái đó người ta không để ý hạn này hạn nọ đâu. Có kỹ năng là được. Mà chị đi học kế toán hồi nào?
 - À là do hồi xưa....
 - Rồi rồi hiểu luôn. Lại liên quan đến mấy người kia chứ gì. Thôi không hỏi nữa... – Hoàng Khải nhăn nhó mặt khó chịu – Cái cậu Phúc này sao đem xoài qua cho hoài vậy!
- Tôi bật cười, khả năng đánh trống lảng của em trai tôi thật là kém mà. Quá ư lộ liễu.
- Chị không biết. Làm chị thấy ngại ghê. Hay sẵn tiện hôm nay cuối tuần, chị làm món lẩu, rủ Phúc qua ăn. Em ở lại ăn cho vui luôn!
 - Không ăn, em không thích là người ăn ké...
 - Cái thằng...Lẩu Thái nha...Vừa chua vừa cay...Không ăn thì đành thôi vậy!
 - Chị hai, em ghét chị vô cùng!
 - Hahaha!

-
- Chị ơi, có cần em phụ gì không? – Phúc lảng xảng chạy vào bếp
 - Được rồi, em ra ngoài nói chuyện với Khải đi!
 - Dạ thôi!
 - Sao vậy?
 - Này cậu kia, cậu làm gì cứ bám theo chị tôi vậy? – Hoàng Khải giọng điệu cau có nói vọng vào
 - Anh ấy hình như không thích em! – Phúc gãi gãi đầu, rứt cổ
 - Tôi nghe đấy nhé! Tôi chính là không thích cậu quanh quẩn bên chị tôi nhá! Tôi nghi ngờ mưu đồ của cậu lắm đấy nhóc con!
 - Haha, thôi em ra ngoài ngồi đi. Chị xong ngay. Đừng để ý thằng em dở dở ương ương của chị!
- Bữa ăn ngon lành mà tôi cất công nấu diễn ra trong không khí vô cùng quái dị. Hoàng Khải ngồi ăn như ăn thuốc độc, khuôn mặt đầy sát khí, cặp mắt không giấu vẻ thù địch chiếu thẳng về Phúc. Còn Phúc thì cúi gằm mặt, cười gượng rảnh ăn hết những thức ăn tôi gắp vào bát.
- Khải! – Tôi không chịu nổi hét lên

- Dạ! – Nó giật mình, dáo dác nhìn tôi, ra vẻ vô tội
 - Đồ ăn chị nấu khó ăn lắm hả?
 - Dạ đâu có! Ngon! Ngon lắm!
 - Thế mặt em làm vẻ gì vậy? – Tôi không còn đủ kiên nhẫn với đứa em bất lịch sự nữa
 - Cậu ta.... – Hoàng Khải đặt bát xuống, chỉ chỉ Phúc – Cậu ta...còn nhỏ tuổi hơn em, mà dám có ý đồ với chị. Không thể nào tha thứ được...
 - Em không có! – Phúc lắc đầu như trống bỏi
 - Em ăn nói bậy bạ gì vậy? – Tôi không biết nên cười hay nên khóc
 - Vậy cậu suốt ngày qua nhà chị tôi cho xoài làm gì?
 - Dạ....dạ....
 - Dạ cái gì mà dạ. Nói!
 - Dạ....tại vì chị Vy nói...anh rất thích ăn xoài!
 - Hả? – Tôi và Khải đồng loạt lên tiếng
- Thế đấy! Bữa ăn tối ở nhà tôi đã kết thúc chỉ với một câu nói. Phúc sau đó đã xấu hổ, đứng lên, vội vàng chào tôi ra về. Ngay khi cậu ta vừa đi khuất, tôi đã ôm bụng cười nghiêng ngả. Đứa em trai ngốc nghếch của tôi vẫn còn đang đực mặt ra. Khoảng chừng một lúc lâu sau, nó mới bình tĩnh lắp ba lắp bắp nói: “Nó...nó...nó dám...Ahhhhh...”
- Em trai, dù chị là người khá cổ hủ, nhưng với vấn đề này thì tuyệt nhiên rất cởi mở! – Tôi vỗ vỗ lên vai Khải
 - Chị hai! – Hoàng Khải hét vào mặt tôi – Không được nhận xoài của thằng nhóc đó nữa! Em về đây!

Tôi sắp xếp lại các giấy tờ cho gọn gàng, xem xét quần áo lại một lần, sau đó ra khỏi nhà. Hôm nay tôi có buổi phỏng vấn quan trọng. Sau khi tôi nhờ em trai kiểm việc, thì tầm ba ngày sau tôi nhận được thông tin tuyển thư ký cho giám đốc công ty S. Tôi khá chần chừ vì tôi chỉ muốn một công việc nào đó có thể chui vào một góc làm việc, rồi thoải mái nói chuyện với đồng nghiệp, chứ không phải ngày qua ngày chạm mặt với sếp. Thế nhưng cuối cùng tôi vẫn bị những lời lẽ của em trai thuyết phục. Tôi biết ngoại ngữ, có thể nói là thành thạo, vì tính văn phòng cũng nắm trong lòng bàn tay, có một chút ngoại hình, lại cẩn thận, chu đáo. Nếu bảo tôi vùi đầu vào những con số thì có vẻ tôi hứng thú với công việc thư ký hơn.

Công ty S là một công ty chuyên về thiết kế nội thất, thật ra nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, được thành lập cũng khá lâu, có được một tiếng tăm. Tuy nhiên một năm trở lại đây thì bỗng nhiên được đánh giá rất cao, nghe nói là nhờ vào vị Giám đốc mới về. Anh ta thay đổi toàn bộ tư duy của bộ phận thiết kế. Họ nắm bắt thị hiếu, sở thích của khách hàng rất nhanh, không chỉ khiến khách hàng hài lòng, mà còn phải thật sự yêu thích các ý tưởng. Họ đặc biệt xem trọng sự đơn giản, mộc mạc trong thiết kế, đem lại sự thanh lịch, trang nhã. Những sản phẩm xa hoa, lộng lẫy, khiến người khác choáng ngợp lại không phải là hướng đi của họ. Vị Giám đốc này xem trọng khả năng sáng tạo, lại có cái nhìn nghiêm túc về nghệ thuật, thật sự phải nói là am hiểu. Do đó, dù không phải là người thiết kế, nhưng lại là người có khả năng đánh giá tốt nhất công việc của các kiến trúc sư. Đối với khách hàng của mình, anh ta cũng có những tiêu chí nhất định. Nếu ban đầu cả hai không có tiếng nói chung thì sẽ không ký hợp đồng. Tất nhiên dân kinh doanh cần có lợi nhuận, nhưng nếu vì lợi nhuận mà đánh mất sáng tạo của mình thì không còn phải là làm nghệ thuật nữa. Tôi đặc biệt yêu thích ý nghĩ đó. Những điều này tôi đều được nghe nói từ em trai. Có vẻ nó rất sùng bái vị Giám đốc này. “Chị gặp được anh ấy rồi sẽ thấy em không nói thêm đâu. Quả thật là một nhân tài đó” – Khải vừa nói vừa hoa chân múa tay.

Tôi đang ngồi nghĩ bâng quơ thì có một người thông báo với tôi vào phòng chuẩn bị phỏng vấn. Hôm nay cùng phỏng vấn chung với tôi còn có ba cô gái khác. Tất cả đều trẻ đẹp, sành điệu. Ở họ toát lên sự tự tin mà tôi không hề có. Phải nói là nhìn ngoại hình thì tôi bị đánh gục hoàn toàn. Tôi là người phỏng vấn

cúi đầu. Các cô gái kia sau khi phỏng vấn xong đều có thần tình bất mãn. Tôi hít một hơi thật sâu, trấn tĩnh tinh thần.

Ngồi đợi tôi trong phòng chỉ có một người. Ở con người này toát ra một khí chất bức người. Ngũ quan cân đối, thân hình cao lớn. Khuôn mặt này nếu cười lên thì chắc chắn sẽ rất đẹp, có khi sẽ khiến người đối diện cảm thấy mơ hồ. Thế nhưng từ lúc tôi bước vào, anh ta vẫn một nét mặt lạnh nhạt, không nóng không lạnh nhìn tôi. Tôi gật đầu chào anh ta rồi ngồi xuống ghế.

- Để không làm mất thời gian của nhau, tôi xin nói thẳng. Các cô phỏng vấn trước cô đều cố gắng thể hiện mình thông thạo ngoại ngữ, biết sắp xếp công việc, vân vân và vân vân... - Anh ta dừng lại một chút, quan sát tôi - Nhưng những thứ đó nếu các cô không biết thì sao đủ tự tin đi phỏng vấn. Cho nên cô không cần phải giới thiệu những cái đó. Thay vào đó, tôi sẽ hỏi cô một câu. Nếu trả lời được, xem như cô chính thức nhận việc.

Tôi cảm thấy con người này quả nhiên thật thú vị, khiến tôi bắt đầu tò mò. Không biết anh ta tài giỏi đến cỡ nào mà khi nói chuyện, giọng nói vẫn không giấu được vẻ kiêu ngạo. Nếu không làm việc cho anh ta, thì có thể làm bạn không nhỉ?

- Vâng, tôi cũng không nghĩ mình sẽ giới thiệu về bằng cấp của mình. Anh cứ đặt câu hỏi!

- Cô nhìn bức tranh trên tường. Nói xem nó có ý nghĩa gì?

Tôi nhìn theo hướng tay anh ta chỉ. Trong một thoáng tôi bị bắt ngờ đến đứng hình. Anh ta nhìn tôi, thoáng nhếch mép, sau đó ngay lập tức trở lại vẻ mặt ban đầu. Hình như anh ta nghĩ tôi không ngờ anh ta sẽ hỏi một câu như vậy. Nhưng anh ta sai rồi. Điều tôi không ngờ chính là bức tranh kia.

- Anh có thể đổi bức tranh khác không? Không thì một câu hỏi khác cũng được!

- Tại sao? - Anh ta hỏi lại tôi

- Không có gì, vì với bức tranh đó, tôi e là anh không hiểu nó bằng tôi đâu! - Tôi không kiên nhẫn nhìn thẳng anh ta

- Cô dường như rất tự tin. Sao cô nghĩ như vậy? - Anh ta hình như bị chạm vào sợi dây tự ái, giọng nói có vẻ trầm hơn

- Đơn giản là vì tôi vẽ bức tranh đó mà! - Tôi nhún vai

- Cô vẽ? - Lần này anh ta không che giấu cảm xúc của mình nữa. Toàn bộ sự ngạc nhiên đều thể hiện ra

- Nếu anh không tin, cứ nhìn vào góc phải phía dưới, có một chữ kí nhỏ. Tôi sẽ kí lại cho anh so sánh. - Tôi nở nụ cười như có như không

- Vậy... còn bức này? - Anh ta chỉ chỉ sau lưng tôi

- Cũng là của tôi! - Tôi nhẹ nhàng trả lời sau khi quay đầu lại nhìn

- Cô... chính thức được nhận việc! - Anh ta lại trở về dáng vẻ nghiêm túc, nói ra một câu chắc nịch - Đầu tuần sau quay lại, chúng ta kí hợp đồng.

Tôi cảm ơn, cúi chào anh ta ra về. Khi chuẩn bị bước ra khỏi cửa, tôi quay lại nói với anh ta

- Cảm ơn anh đã thích những bức tranh của tôi! Nhưng anh đừng treo trong phòng làm việc, chúng thật sự rất buồn, sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của anh đấy!

7. Chương 7

Tôi đi ăn mừng với em trai, về đến nhà cũng đã tối khuya. Vừa dắt xe vào sân thì điện thoại đổ chuông. Màn hình hiện lên dãy số quen thuộc. Phải nói cái việc xóa số khỏi danh bạ rất ấu trĩ, vì có những thứ gần như đã ăn sâu vào tiềm thức rồi

- Alô! Em nghe!

- Xin lỗi, chị có phải là vợ của chủ số điện thoại này không ạ?

- À...dạ không...à mà...có chuyện gì không anh?

- Xin lỗi chị, tại trong danh bạ anh ấy để như vậy. Nếu không phải, làm phiền chị liên lạc với người thân của anh ấy đến quán bar CK đem anh ấy về. Anh ta đang rất say, không còn biết gì nữa. Địa chỉ là...

- Dạ vâng, tôi biết rồi. Cảm ơn anh!

Tôi nắm chặt điện thoại trong tay, không biết phải làm gì. Gọi cho LanLinh hay là tự mình đi đón anh. Nhưng sao trong danh bạ của anh lại lưu số của tôi là vợ. Tôi lắc lắc đầu, có lẽ anh đã quên không đổi lại. Đã từng rất nhiều lần bị tình cảm anh xoay như chong chóng, lần này không được tự huyền hoặc nữa. Tôi bấm số gọi cho Lan Linh, đầu dây bên kia là giọng nói quen thuộc: “Số máy quý khách vừa gọi...”. Trùng hợp quá nhỉ! Chồng đi nhậu, vợ cũng biến mất. Thiệt là...

Tôi bắt taxi tới quán CK. Vừa mới bước vào, tiếng nhạc chất chứa đập thẳng vào tai, khiến tôi xém chút nữa là bật ra. Tôi nhìn quanh quất một lúc mới phát hiện bóng dáng quen thuộc đang gục trên quầy rượu. Tôi bước tới, tính hoá đơn, rồi nhờ hai người phục vụ đem anh ra taxi giùm. Anh lúc này trông như con mèo, cuộn tròn người nằm trên băng ghế, đôi chân mày nhíu chặt lại. Sống với nhau hai năm, tôi chưa bao giờ thấy anh say đến nỗi không biết gì như bây giờ. Đã bảo anh phải thật hạnh phúc, sao anh lại làm mình ra nông nổi như vậy. Tôi nhắc đầu của anh đặt trên đùi mình, để anh cảm thấy thoải mái một chút. Tôi khẽ vuốt nhẹ lên giữ hai chân mày của anh, thật sự không muốn anh nhăn mày nhíu mặt như thế. Đột nhiên anh khẽ cự mình, sau đó vòng tay ôm lấy thắt lưng của tôi. Toàn bộ thân người tôi bị động tác đó làm cho hoá đá, trái tim đập hẫng một nhịp. Sau khi cố gắng trấn tĩnh lại, tôi xoa xoa mái tóc bờm xờm của anh, nói khẽ: “Em không phải là Lan Linh!”

Chị Hoa vội vàng giúp tôi đưa Thanh Phong đặt lên giường. Chị cứ liên tục lắc đầu, đứng một bên nhìn tôi cởi giày, lau mặt cho anh. Khi cảm thấy anh có vẻ đã ngủ sâu rồi, tôi mới bước ra khỏi phòng. Chị Hoa cũng lập tức bước ra theo tôi

- Lan Linh đâu rồi chị? – Tôi hỏi

- À ta sau cái hôm cô lại kiểm sợi dây chuyền đã bỏ đi đâu mất! Chắc là chạy theo thằng nào chứ gì – Chị Hoa vừa nói vừa nghiêng răng nghiêng lợi – Bị đánh có một cái mà đã bỏ nhà đi...Cậu chủ ngày nào cũng say bít. Hôm nay còn không biết cái gì. Nghĩ cũng đáng tội, mà thấy cậu như vậy, tôi cũng thấy thương.

- Bị đánh?

- Là bị cậu chủ đánh vì cái tội dám lấy sợi dây chuyền của cô. Tôi tình cờ đứng ở ngoài phòng nghe rõ hai người cãi nhau. Ban đầu là vì sợi dây chuyền, cậu chủ bắt cô ta nói đã để ở đâu. Sau đó cô ta tức giận nói cái gì mà cô không còn trong sạch, ngay lập tức cậu Phong chát vác cô ta sao lại biết chuyện đó. Rồi là tiếng đập vỡ đồ đạc. Sau cùng là tiếng hét của cô ta: “Anh dám đánh tôi!”. Hạ màn thì thấy cô ta gom quần áo bỏ đi. – Chị Hoa kể chuyện rất hăng say, cảm giác như đang miêu tả chuyện của ai, chứ không phải chuyện liên quan đến tôi

Thanh Phong, anh uống rượu nhiều như vậy là vì nhớ cô ta. Là vì cảm thấy có lỗi. Không có Lan Linh, anh sẽ trở thành một tên sống không ra sống, chết không ra chết như vậy sao? Anh thật sự đã sa vào vũng lầy, không thể thoát được nữa rồi. Nếu đã như thế sao còn vì chuyện của tôi mà gây sự với Lan Linh. Anh hối hận rồi đúng không? Tôi tự nhiên cảm thấy đau lòng, thở dài một tiếng. Nhưng mà tại sao Lan Linh lại biết tôi không còn trong trắng, một sự ngờ vực nảy nở trong đầu tôi, khiến tôi cảm thấy sợ hãi. Nếu như những gì bất chợt tôi đang nghĩ ra đây là sự thật, thì quá đáng sợ. Tôi cảm thấy toàn thân run rẩy, chỉ cố gắng trấn tĩnh nói với chị Hoa

- Chị chăm sóc anh ấy giúp em. Em về đây. Cũng khuya rồi!

- Sao cô không nghỉ lại một đêm?

- Dạ thôi, nếu Lan Linh về bất ngờ, lại xảy ra hiểu lầm. Không đáng...

Tôi bước xuống taxi, trông thấy Phúc ngồi trước sân nhà cậu ta, ánh nhìn mông lung, vô định. Trời đã rất khuya rồi, sao cậu ta vẫn còn chưa ngủ. Tôi cảm thấy tò mò nên gọi khẽ

- Phúc! Em chưa ngủ sao?

- Dạ – Phúc thoáng giật mình, gãi đầu nhìn tôi – Em ngủ không được!

- Sao thế? Nhớ em trai chị hả? – Tôi nói đùa

Khuôn mặt của cậu lập tức đỏ bừng, luống cuống không biết đặt tay chân ở đâu. Tôi tự biết mình hơi quá đáng, vội vàng bước vào nhà, xách ghế ra ngồi kế bên cậu. Nếu không để cậu nhóc này bày tỏ hết, e rằng sẽ có người hằng đêm mất ngủ à xem

- Em thật sự thích nó sao?

-..... – Phúc im lặng, gật gật đầu

- Từ khi nào?

- Có lẽ ngay lần đầu tiên anh ấy đến thuê nhà...Từ lúc đó, mỗi lần ảnh xuất hiện bên đây, em đều vô thức muốn nhìn thấy ảnh...

- Em biết nó không phải...?

- Em biết, nên em mới không dám lại gần. Hôm trước không hiểu sao lại nói như vậy...

- Tình yêu thật sự không có tội. Chỉ là mình không thích đúng người thôi. Em là một cậu nhóc tốt, nhất định sẽ có người yêu thương, che chở cho em. Cũng có khi em sẽ là người bảo vệ cho người đó. Tình yêu đồng tính thật sự rất khó, nhưng yêu phải một anh chàng kì thị đồng tính thì chính là đau khổ.

- Nhưng em....thật sự không quên được...

- Em trai của chị ngay từ nhỏ đã mang trên vai gánh nặng gia đình. Cả nhà chị chỉ có mỗi nó là nam mà thôi. Đối với chị, chỉ cần nó hạnh phúc thì sao cũng được. Nhưng ba và dì của chị sẽ không nghĩ như vậy đâu. Còn gia đình của em...Giả như em yêu nó, nó cũng yêu lại em, chắc chắn cũng không thể có tương lai. Phúc, chị xem em như em trai. Trong truyện này, người tổn thương chỉ có thể là em thôi...Em hãy cố quên nó đi. Hay là thế này, chị sẽ chuyển nhà...Em sẽ không phải thấy nó nữa...

.- Dạ không, chị đừng chuyển. Em biết, biết rồi. Em hiểu mà. Chỉ cần thời gian.. – Giọng Phúc bắt đầu trầm đi, cặp mắt cũng đã đỏ cả lên

Tôi thật sự không hiểu tại sao tình yêu lại đau khổ như vậy. Yêu là hy sinh, là mất mát, là cảm thấy trái tim, khối óc không còn thuộc về mình nữa. Cậu nhóc kế bên tôi đây mới 19 tuổi, sao lại phải đối mặt với chuyện thất bại trong tình yêu sớm như vậy. Liệu rằng hạnh phúc đang ở đâu đây? Tôi khẽ thở dài, vỗ nhẹ lên vai cậu. Phúc lúc này không kiềm được, nước mắt bắt đầu lăn xuống

- Em xin lỗi! – Phúc vừa nói vừa lau nước mắt

- Không sao, thật sự là chuyện đau lòng mà. Rất chính đáng để rơi nước mắt!

Tôi đang ngồi xem tivi thì có người bấm chuông cửa. Chắc không phải là Khải, vì nó có chìa khoá nhà. Tôi đứng lên bước ra ngoài.

- Chào em! – Hải Lâm vẫy vẫy tay với tôi

- Anh...

- Cho anh vào nhà rồi nói chuyện.

- Em nghĩ hôm đó đã nói rõ ràng rồi – Tôi ngập ngừng

- Anh biết, nhưng anh nghĩ chúng ta vẫn là bạn chứ hả? – Hải Lâm tươi cười nhìn tôi

Tôi thở dài một tiếng, mở cửa cho anh vào nhà. Cửa vừa mới hé, anh ta đã chộp lấy tay tôi lôi đi

- Này này... – Tôi la lên

- Chúng ta đi ăn gì đi! Em biết anh bị đau dạ dày nặng mà... – Anh ta vừa nói vừa đi, không có ý định dừng lại

- Em...em còn chưa thay đồ – Tôi nhìn xuống bộ đồ bộ đang mặc trên người, không biết nên khóc hay nên cười nữa – Còn nữa, xe của anh...

- À à... – Hải Lâm buông tay tôi ra – Xin lỗi! Vì anh sợ em không đồng ý. Quay lại, quay lại. Hì hì.

Tôi phì cười. Cảm giác như ngày xưa khi chúng tôi còn là bạn học. Hải Lâm lúc nào cũng hấp tấp như vậy, sức học của anh và Thanh Phong làngang nhau nhưng vì bản tính này mà anh luôn về sau Thanh Phong mộtbước. Nhưng Hải Lâm lại không cảm thấy đó là vấn đề quan trọng, lúc nào cũng cười xuề xoà cho qua mọi chuyện. So với một Thanh Phong hay loxa, nghiêm túc thì Hải Lâm là một mặt trái ngược hoàn toàn. Ngày xưa có lẽ tôi chính là vì bản tính không so đo thiệt hơn này mà yêu anh.

Hải Lâm ngồi đợi tôi ở phòng khách. Anh dường như rất vui vẻ. Khi tôi đi ra đã nghe tiếng huýt sáo sáng khoái của anh.

- Đi thôi!

- Được được! – Hải Lâm định bước tới nắm tay tôi, nhưng bất gặp ánh nhìn của tôi lại vội vàng bỏ ngay ý định

Chúng tôi bước vào quán ăn quen thuộc. Trước kia khi còn là học sinh sinhviên, có hai nơi nhóm tôi rất yêu thích, một là quán cà phê “Nắngchiều”, hai là nơi này – quán ăn vặt gần trường của chúng tôi. Bây giờdù chúng tôi không còn trẻ trung gì lắm, khi vào quán cảm thấy mìnhthật khác biệt với phần đông khách hàng, nhưng cảm giác khi đặt chầnvào quán vẫn như ngày xưa vậy. Cô chủ quán trông thấy khách quen lâungày mới tới, vui vẻ tiến tới bắt chuyện

- Ấy da, lâu lắm rồi mới thấy mấy đứa nghen! Hai đứa kia đâu?

- Dạ.... – Tôi cười cười, không biết trả lời thế nào

- Tụi nó tất nhiên là đi hẹn hò rồi ạ, hẹn hò thì làm sao vào chỗ đông người được! – Hải Lâm vui vẻ nói

- Thế hai đứa không phải hẹn hò à? – Cô chủ quán nói đùa lại

- Tụi con tất nhiên là đang....Hì hì, ngại quá! – Hải Lâm giả vờ gãi gãiđầu – Cô cho con một đĩa đủ thứ với hai ly chè thập cẩm đi!

- Được rồi, có ngay! Bày đặt mắc cỡ nữa chứ!

Tôi lườm lườm Hải Lâm, anh thiệt là mặt dày mà. Hải Lâm cố tình khôngđể ý đến ánh mắt của tôi. Chăm chú ngồi ăn đồng cá viên chiên, bò viên, tôm viên đầy ụ. Thiệt là không có một khí chất gì cả. Tôi bật cười rồi cũng nhập bọn với anh.

Sau khi ăn uống no nê, Hải Lâm vẫn chưa thả tôi về nhà, dùng nam nhânkể dụ dỗ cô chủ cho gửi xe lại quán, tiếp tục lôi tôi đi tản bộ. Tôi vì cũng muốn giữ eo nên đồng ý với anh. Chúng tôi đi thật chậm, tận hưởng cảm giác mát mẻ buổi chiều tối.

- Công việc của anh tốt hả?

- Rất tốt. Dù anh mới chuyển về nhưng trường khoa rất chiều cố anh. Còn em?

- Em mới được nhận vào một chân thư kí cho công ty thiết kế nội thất. Bốn ngày nữa là đi làm rồi!

Không khí lại tiếp tục một màn yên tĩnh. Đột nhiên anh bước nhanh lên mộtbước, đứng chắn trước mặt tôi. Tôi khá bất ngờ nhưng không phản ứng gì. Hải Lâm nhìn chằm chằm vào mắt tôi, cuối cùng thở dài ra một tiếng, ừ ừ nói: “Anh thật sự...”

Ngay khoảnh khắc Hải Lâm thốt ra câu nói đó, tôi vì ngại ngùng mà tránh né ánh mắt của anh. Vô tình nhìn ra phía sau lưng anh, tôi trông thấy một cảnh tượng vô cùng kinh khủng. Một người bị khoảng 3-4 người vây đánh ở trước cửa quán bar. Bóng dáng đó rất quen thuộc

- Hải Lâm, Hải Lâm – Tôi la lên – Anh nhìn xem có phải là Thanh Phong không?

8. Chương 8

Hải Lâm lập tức quay đầu lại. Sau đó nói với tôi: “Đúng là nó rồi. Em đứng đây đợi anh. Anh tới xem có việc gì.”. Nói vừa dứt lời là Hải Lâm chạy đi. Ban đầu anh cố gắng xô mấy người kia ra, có vẻ là can ngăn. Nhưng sau đó không hiểu thế nào lại nhập bọn đánh nhau. Tôi bắt đầu hoảng sợ, vội vàng chạy tới. Phải nói là đầu óc lúc lo lắng rất ư ngu ngốc. Đáng lẽ tôi phải gọi cảnh sát mới đúng, đằng này lại đâm đầu vào. Cuối cùng chỉ với cái đẩy của một tên, tôi đã ngã đập đầu vào gốc cây. Bất tỉnh nhân sự.

Hình như tôi có duyên với bệnh viện. Cứ lâu lâu lại phải vào thăm một lần. Khi vừa mở mắt, tôi lập tức ngó dáo dác tìm kiếm hai người kia. Chỉ thấy một người gục đầu lên giường của tôi. Tôi khẽ cử động, toàn thân có chút đau nhức, nhưng chắc là không đến nỗi ảnh hưởng đến xương cốt. Sao có thể yếu đuối đến nỗi ngất xỉu khi vừa lâm trận cơ chứ. Người gục đầu trên giường hình như cảm nhận tôi đã tỉnh, cũng ngẩng mặt lên nhìn tôi. Là Thanh Phong. Trên mặt anh còn có vài vết bầm tím và xây xát

- Em không sao chứ?

- Không sao! Còn anh?

- Chả sao cả. Em nghĩ sao lại nhảy vào vậy. Em tưởng mình là anh hùng hả? – Thanh Phong cau có hỏi tôi

- Em...

- Ngu ngốc...

- Này, anh tưởng tôi nhảy vào vì lo cho anh hả? – Anh dám nói tôi ngu ngốc, tôi chẳng qua vì lo lắng cho hai người mà, tôi nổi điên hết lên

- Thế em nhảy vào làm gì?

- Là vì...là vì...tôi lo cho Hải Lâm. Anh ta và tôi đang đi chơi, gặp anh đúng là....xui xẻo mà.

- Cô nói gì? – Ánh mắt của Thanh Phong chuyển sang tối đen, hung hăng nhìn tôi

- Tôi nói tôi và Hải Lâm đang đi chơi. Lại làm sao? Có gì sai sao? Còn anh đó, nếu chịu không nổi thì đi tìm Lan Linh về đi. Đừng có mượn rượu giải sầu. Hôm thì say không biết trời đất, hôm thì đánh nhau...Hết nói nổi mà – Tôi tức giận phát tiết, mắng xối xả vào mặt anh

- Không biết gì thì đừng nói! – Thanh Phong tức giận đá chân vào thành giường, sau đó bỏ mặc tôi ngơ ngác, bước ra khỏi phòng

Cái gì chứ! Tôi nói cái gì không đúng sao? Rõ ràng là anh gây chuyện đánh nhau, sau đó lại đi bực bội với tôi. Rõ ràng nhớ Lan Linh đến bực rạc mà lại không thừa nhận. Lúc bị tôi nói trúng lại nổi điên với tôi

- Em làm gì mà Thanh Phong mặt mày như ăn phải thuốc độc vậy? – Hải Lâm không biết từ đâu chui ra

- Ai biết gì hân. Anh này giờ ở đâu vậy?

- Anh...chạy ra quán lấy xe máy. Có chuyện gì vậy?

- Không có gì! Em muốn về nhà!

- Anh gặp Lan Linh chưa? – Tôi rót nước cho Hải Lâm

- Rồi! – Bàn tay đón ly nước của tôi khẽ khựng lại – Đã có chuyện gì sao?

- Linh đến kiếm anh làm gì?

- À ờ....thì cũng chỉ là ôn chuyện ngày xưa thôi...Xong rồi....tạm biệt nhau...Ai về nhà nấy... – Anh ấp úng trả lời

- Vậy à! Cô ấy biến mất rồi! – Tôi giả vờ không để ý giọng điệu ngập ngừng của anh – Nếu anh gặp cô ta thì nói rằng Phong vì cô ta sống dểchết dở, nói cô ấy về đi!

- Em quan tâm làm gì chuyện hai người họ?

- Em nghĩ dù gì cũng là bạn bè....

- Bạn bè? Chúng ta còn có thể làm bạn bè sao? Bạch Vy, chúng ta đều đã trưởng thành. Anh không biết em đúng là ngây thơ hay giả vờ nữa...Em biết cô ta sẽ đến tìm anh, biết cô ta đang ở nhà anh. Sao còn hỏi những câu làm như không biết như thế....

- Nói cô ấy về đi!

- Cô ta sẽ không về, em biết cô ta không yêu Phong...

- Em biết, em biết tất cả. Cô ta không yêu Phong mà yêu anh. Vậy cònanh, anh yêu cô ta sao? Nếu anh yêu cô ta thì việc anh giữ cô ta lại,em không ý kiến. Nhưng rõ ràng anh không yêu, sao lại gieo vào đầu côta hy vọng chứ....Hải Lâm, ngày xưa anh có thể mất mù tai điếc bỏ quatinh cảm của cô ta. Bây giờ anh có thể sao? Sao anh lại nhập nhằng nhưvậy?

- Còn em? Em yêu ai? Tôi nói Linh còn tốt hơn em, cô ấy biết rõ mình yêu ai. Không như em, em mới chính là kẻ nhập nhằng.

- Đúng! Tôi là đứa con gái như vậy đấy. Ngày xưa tôi yêu anh, yêu đếnngây ngốc. Anh có biết ngày tôi cưới Phong, trái tim tôi tan nát thànhtừng mảnh không? Suốt hai năm chung sống với anh ấy, tình cảm của tôicũng chỉ dành cho anh. Rồi tôi có thai, tôi chỉ muốn yên ổn sống quangày. Nếu chồng tôi nhớ đến tôi thì tốt, không thì tôi sẽ vui vẻ sốngvới con mình. Nhưng anh sớm không về muộnc không về, lại về ngay lúc này. Chính lúc anh ta hỏi tôi đứa bé là con của ai, tôi thật sự muốn chếtđi cho rồi. Tôi từng nghĩ chỉ cần anh ta ôm tôi an ủi, tôi sẽ cùng anhta xây dựng lại từ đầu. Tôi từng yêu anh, bây giờ đã không còn lại gì.Tôi cũng từng nghĩ sẽ yêu Phong, nhưng chính là không thể yêu. Tôibuông tay rồi. Chuyện còn lại ba người tự giải quyết đi...

Tôi trút hết nỗi lòng của mình. Mỗi lời tôi nói ra đều như nhát dao cứa vào tim mình. Tôi làm sao không biết mình yêu ai. Tôi hiện tại chínhlà yêu cái con người bội bạc suốt ngày say xỉn kia. Tôi không biết tạisao mình lại yêu anh ta. Tôi từng nghĩ vì mình có thai nên tình cảm mới thay đổi. Nhưng bây giờ đứa bé đã không còn, tôi lấy gì để làm cái cớđây. Anh ta chưa bao giờ đối xử tốt với tôi, ăn nói thì lạnh nhạt, hành động thì kiêu dè. Thành ý duy nhất anh ta thể hiện chính là đêm nàocũng nằm cùng tôi trên một chiếc giường, dù không ôm tôi nhưng chưa bao giờ quay lưng về phía tôi. Hay vì giọt nước mắt khi biết tôi không còn trong trắng. Tôi có thể vì điều đó mà cảm động được không?

- Em nói em yêu tôi, sao em lại cưới anh ta?

- Bây giờ việc đó không quan trọng nữa! Khuya rồi, anh về đi! – Tôi đứng lên, có ý tiễn khách

Hải Lâm mang theo sự nghi hoặc bước ra khỏi nhà tôi. Ánh mắt của anh trước khi rời đi chính là không cam tâm. Tôi hồ hững nhìn anh, nếu nói quyết định ngày xưa của tôi trực tiếp phá hoại cuộc đời của cả bốn người,thì chính thái độ không rõ ràng của Hải Lâm là gián tiếp. Chính anh tađã gieo vào đầu Lan Linh tình yêu và thù hận. Đó là khởi nguồn của tất cả bi kịch

Hoàng Khải gác chân lên ghế, tay cầm cái đùi gà tôi vừa chiên ăn như hổ đói. Lâu lâu còn tu ừng ực ly nước cam vắt. Phải nói là không có hình tượng gì hết. Tôi ngồi nhìn em trai, không biết phải tỏ vẻ thất vọng như thế nào mới khiến nó thay đổi tư thế ăn uống.

- Chị hai à, sáng giờ em đi họp, có kịp ăn gì đâu. Đây là bữa đầu tiên trong ngày của em đó – Khải ý thức được ánh mắt khinh thường của tôi,vội vàng phân bua

- Chị không có nói gì hết! – Tôi nhún vai

- Nhưng cặp mắt của chị tỏ rõ tất cả đấy. Chị biết khi đói em sẽ rất xấu tính mà...

- Chị Vy ơi! – Một tiếng gọi cắt ngang cuộc nói chuyện của chị em tôi

Tôi bước ra ngoài thì thấy Phúc đang cầm bịch xoài trên tay. Khuôn mặt tươi cười nhìn tôi. Tôi vừa định ra mở cửa thì bỗng nhiên cậu ta la lên

- Á, em về đây! Em quay lại sau!

Tôi nhìn ra sau lưng mình. Quả nhiên con hổ đói sau lưng tôi đang nhìn chăm chăm Phúc, làm cho thẳng nhỏ sợ chết khiếp.

- Không sao đâu. Em vào đi. Chị mới chiên mấy cái đùi gà. Ngon lắm! Vào đây ăn chung với chị! – Tôi vừa nói vừa mở cửa, kéo Phúc vào trong nhà

Tôi ấn Phúc ngồi lên ghế, nhanh chóng ra sau bếp lấy thức ăn. Phúc ngoan ngoãn cúi đầu xuống, không dám nhìn ngó gì xung quanh. Khái thì ngồi đối diện, cặp mắt bùng bùng lửa, tựa như muốn thiêu chết người kia.

- Em! Vào trong bếp ăn đi. Cái mặt gì mà... – Tôi chỉ tay vào em trai

- Em thích ngồi ở đây! Còn nữa, đùi gà tất cả là của em. Nhiều đó em ăn còn không đủ, chị lại đi cho người khác!

- Cái thằng, sao bất lịch sự vậy hả?

- Chị, em không ăn đâu! – Phúc kéo tay tôi – Anh Khái ăn xoài không, em gọt cho

!- Không ăn! Bây giờ thứ tôi ghét nhất là xoài đấy!

- Ồ! – Phúc cặp mắt xuống, khuôn mặt tiu nghỉu

- Nó không ăn thì chị ăn. Xoài ngon thế cơ mà. Em là ngoan nhất, không giống cái người thô lỗ, ăn như hạm kia.

Tôi càng nói thì khuôn mặt của Khái càng xám ngoét. Mà mặt Khái càng tối thì mặt Phúc càng thê thảm. Tôi lại sai nữa rồi. Làm chị thiệt là khó quá. Biết vậy lúc nãy không giữ Phúc lại rồi. Tôi chỉ vì lịch sự thôi mà.

- Bác gái mới lên hả em? – Tôi cố gắng suy nghĩ đề tài

- Dạ, xoài này cũng là mẹ đem lên...

- Bác lên chơi hay có công việc gì?

- Chị Vy, mẹ em kêu...em về quê...xem mắt – Giọng Phúc càng ngày càng nhỏ, đến hai chữ cuối thì tôi phải căng cả hai tai mới nghe rõ được

“Phụt”.

Tôi còn chưa kịp phản ứng thì đứa em trai nho nhỏ của tôi đã phụt ngụm nước cam vừa mới uống ra ngoài. Khuôn mặt của Phúc bây giờ phải nói là không còn diễn tả được nữa. Tôi thật sự muốn đánh méo mặt em trai của mình.

- Em tính như thế nào! – Tôi vừa nói vừa lườm Khái

- Em không biết...Em nói với mẹ là em còn trẻ, chưa tính xa như vậy. Nhưng mẹ bảo là về xem mắt thôi, không có gì đâu...

- Không thích thì nói là không thích. Cậu viện lý do lý trấu làm gì. Nam nhi mà ngay cả quyết định cũng không nói ra được thì thật là vô dụng. Chuyện như vậy còn không thể quyết thì sau này làm sao làm chuyện lớn!

Khái đột nhiên lên tiếng, câu chữ lại hùng hồn vô cùng. Trong phút chốc tôi và Phúc đều ngạc nhiên nhìn nó. Cái người vừa nói và cái người giành hẳn đùi gà hình như là hai người hoàn toàn khác nhau

- Hai người nhìn cái gì? Bộ tôi nói sai sao?

- Không có, không có – Phúc và tôi lắc đầu lia lịa
- Em trai nói hay lắm! – Tôi giơ ngón cái lên, tỏ ý khen ngợi Khải
- Không cần khen. Vừa này có người còn không định nhận đứa em trai này mà. Còn cậu, về nhà nói với mẹ đi. Đừng ở đây làm phiền chị em tôi.
- Dạ! Em về ngay! – Phúc như vừa nghe được quân lệnh, lập tức đứng phất dậy

Trước khi đi, cậu nhóc còn nở nụ cười với hai chị em tôi. Quả thật nhìn rất dễ thương. Nhưng hình như chỉ có tôi nhận ra điều đó, vì Khải ngay lập tức nói: “Cười cái gì? Ngay cả cười cũng không có khí khái gì cả! Về tập lại đi!”. Trời ơi, ông em trai của tôi ơi, người ta cười như toả nắng thế kia, khí chất ngời ngời, mà sao vô mắt cậu lại thành như trờ hề vậy hả. Tôi một lần nữa muốn bay vào cắt đứt lưỡi của nó. Nuốt giận, nuốt giận!

9. Chương 9

Hôm nay là ngày đầu tiên tôi đi làm. Vì tôi là nhân viên mới nên công việc của tôi được chỉ dẫn bởi chị Yến lớn hơn tôi khoảng 3-4 tuổi. Chị ấy là thư kí cũ của giám đốc, do sắp lấy chồng xuất ngoại nên mới nghỉ việc. Chị bàn giao công việc, chỉ dẫn tôi rất tận tình. Chị nói từ đây đến hết tuần, sẽ cố gắng giúp tôi hoà nhập thật tốt. Chị và Giám đốc đi đâu thì tôi cũng phải lẻo đẻo theo sau để học việc. Giám đốc là người khá nghiêm khắc, cầu toàn, sắp xếp lịch hẹn ra sao, gặp gỡ khách hàng ở đâu, thế nào, giờ làm việc, giờ ăn trưa, ăn cái gì, uống cái gì, ngay cả việc bấm kim tài liệu cũng đòi hỏi phải chính xác. Tôi thật sự bị mấy cái quy tắc của anh ta làm cho choáng váng.

Đến giờ ăn trưa, tôi mới có thể thở phào một cái. Quả thật Giám đốc không phải là người bình thường. Anh ta là siêu nhân. Sao có thể vừa họp quản trị xong, lại chạy đi họp với bộ phận thiết kế. Rồi lại gặp đối tác quan trọng. Kết thúc buổi sáng bằng việc đánh giá một mẫu thiết kế của nhân viên tập sự. Tôi dù không làm gì, chạy theo anh ta một tháng chắc cũng giảm được vài cân, khả năng viết tốc kí, đánh máy đạt đến mức gà bay chó chạy. Tất nhiên là sau đó nhìn lại, bản viết tay không thể nhìn ra, bản đánh máy thì lỗi sai nặng nề. Sống đến bây giờ, tôi mới phát hiện mình vô dụng đến cỡ nào. Ngày xưa tôi đều sống trong một vỏ ốc, đắm chìm trong thế giới nghệ thuật của riêng mình, không vẽ tranh thì cũng là đàn piano. Nhắc đến đàn piano thì có lẽ là một sự trau dồi của ba dành cho tôi. Tôi được học đàn từ nhỏ, rất có năng khiếu. Tôi đã từng nghĩ nếu không vào đại học Kiến trúc thì tôi sẽ cứ thẳng hướng Nhạc viện mà đi. Có lẽ vì cảm thấy tôi chường mắt cũng không sai mà. Ra trường chưa bao lâu thì đi lấy chồng, không phải bốn ba kiếm việc, vật lộn với cuộc sống. Tất cả đã có ông chồng lãng nhãng nuôi dưỡng. Rất may với những việc như nữ công gia chánh tôi lại rất khá. Cũng không đến nỗi mất mặt giới chị em phụ nữ.

- Một lần phải không? – Chị Yến hỏi tôi
- Dạ, cũng hơi hơi.. – Tôi cười cười
- Từ từ sẽ quen thôi. Em đi ăn hay mang cơm theo vậy?
- Em đi ăn. Gần đây có quán ăn nào không chị?
- Có một quán thôi. Giá cũng hơi đắt. Sếp mình thường hay ăn ở đó. Sau này nếu muốn tiết kiệm thì nên mang cơm theo. Công ty không đến nỗi khắt khe việc ấy. Em có thể ngồi ăn với mấy chị bên phòng kế toán. Họ cũng vui tính lắm. Bên đây còn có cả lò viba.
- Em biết rồi. Cảm ơn chị! Chị đi luôn không?
- Được rồi. Trưa nay chị đi ăn với ông xã. – Chị Yến tươi cười, khuôn mặt lộ rõ vẻ hạnh phúc
- Vậy em đi nhen. – Tôi vẫy vẫy tay với chị

Quán ăn chị Yến giới thiệu cách công ty tôi khoảng hai toà nhà. Đó là một quán ăn khá sang trọng, hay gọi cách khác chính là nhà hàng chuyên phục vụ món Tây. Dù tiền bạc không phải là vấn đề quá lớn lao với tôi, nhưng ngày nào cũng bỏ chừng đầy tiền để ăn một bữa trưa thì đau bụng thật. Ngày mai nhất định dậy sớm chuẩn bị cơm. Vẫn theo thói quen, tôi chọn một bàn trong góc, sát cửa sổ. Tôi thích sự tĩnh lặng và không gian không bị người khác để ý. Trong khi đợi món ăn được phục vụ, tôi băng quơ nhìn ra ngoài. Ánh nắng khá gay gắt khiến tôi lâu lâu phải nheo mắt lại.

- Tôi ngồi ở đây được không?

Tôi giật mình quay lại. Không phải chứ, đã là giờ ăn trưa cũng không thoát khỏi sếp là sao. Hình như chị Yến có nói là anh ta hay ăn ở đây, chẳng qua là tôi tự đâm đầu vào thôi. Tôi ráng nặn ra một nụ cười, gật gật đầu. Anh ta ngồi xuống. Trong vòng năm phút đầu, chúng tôi không hề nói với nhau câu nào. Đến lúc tôi tự cho rằng không cần bắt chuyện với anh ta, tiếp tục dời ánh nhìn ra bốn phía thì anh ta lên tiếng:

- Cô đang nghĩ gì vậy?

- À, không có gì – Tôi bối rối, làm gì có ai không thân không thiết hỏi thẳng người đối diện đang nghĩ cái gì chứ – Tôi đang nghĩ sao quán ăn này thiết kế lạ lùng vậy!

Quả thật là quán này có thiết kế rất kì dị. Không gian quán nói nhỏ cũng không phải nhỏ, được bày trí rất nhiều thứ. Mới nhìn thì có vẻ rất xahoá, nhưng càng nhìn càng thấy rối mắt.

- Ý cô là sao?

- Chính là càng nhìn thì càng hoa mắt chóng mặt ấy. Nếu là tôi thì sẽ dẹp bỏ cái bình bông to như cái cột nhà đằng kia, bỏ luôn cái đèn chùm to khủng hoảng. Mấy thứ linh tinh gì đấy cũng vứt nốt, như bức tượng đằng kia... – Tôi nhìn khuôn mặt càng ngày càng khó coi của anh ta thì rụt đầu lại, tôi làm sao có thể múa rìu qua mắt thợ chứ – À à, là ý kiến của tôi. Anh đừng để ý!

- Cô có biết những thứ cô đòi vứt đi ấy có giá bao nhiêu không?

- – Tôi lắc đầu

- Không biết cũng tốt, không cần phải giật mình. – Anh ta nhún vai

Tôi lăm lăm trong lòng: “Tôi đã yên lặng, anh lại bắt tôi nói. Sau khi tôi nói lại tỏ cái vẻ khinh thường. Đáng chết!” . Tôi liếc liếc nhìn anh ta, cố gắng giữ nụ cười cứng đờ trên mặt mình. Đến lúc thức ăn được đem ra thì quai hàm tôi đã mất khả năng hoạt động. Tôi nguyên rủa người ngồi trước mặt mình.

- Nhưng ý tôi cũng là vậy đấy!

Một câu nói không đầu không cuối của anh ta làm cho khuôn mặt gần úp vô đĩa thức ăn của tôi phải ngẩng lên. Ánh mắt tôi lộ rõ vẻ ngạc nhiên, ý muốn hỏi anh vừa phát ngôn cái gì.

- Tôi hỏi thật, cô biết tên tôi không?

Lại một câu hỏi khiến thái dương của tôi giật tung bừng. Lần này không phải vì câu chuyện đề tài đột ngột của anh ta, mà chính là quả thật tôi không biết anh ta tên gì. Tôi chớp chớp mắt, với tay lấy cốc nước hớp một ngụm. Nếu tôi giả diễn không cần trả lời thì có được không nhỉ. Đây là thiếu sót của tôi, tôi chỉ tìm hiểu về công ty, về vị trí mình sẽ làm việc, còn cái sơ đẳng như tên sếp lại quên không hỏi. Vô công ty đi đâu cũng nghe người ta gọi là Giám đốc, cái bằng tên trên bàn làm việc của anh ta tôi cũng không hứng thú nhìn qua. Tôi đi chết đây!

- Sao? – Anh ta vẫn không chịu buông tha

- Tên anh là Giám đốc, nickname là sếp! – Là do anh ép tôi...

Quả nhiên câu trả lời tôi vừa thốt ra, khoé miệng của anh ta đã giật giật. Ánh mắt lập tức tối sầm lại. Tôi có cảm giác cái chân thư kí của tôi đã vỗ cánh bay xa. Tôi nhún vai, thôi thì phải vui vẻ mà đón nhận thôi. Ai đời đi làm mà tên sếp cũng không biết. Bị đuổi cũng đáng! Thế nhưng khi anh ta nói ra câu tiếp theo, đầu tôi như bị oanh tạc, nổ lớn một tiếng

- Chép 2000 lần ba chữ: “Huỳnh Minh Trường”. Trước khi ra về nộp lại cho tôi.

Dạ vâng, công việc đầu tiên tôi được giao chính là cái trò chép phạt thời tiểu học đấy ạ! Còn nhục nhã hơn là bị đuổi việc nữa.

Chị Yến sau khi nghe thuật lại chuyện buổi trưa thì trợn mắt há miệng, lắp bắp nói không nên lời

- Em...em...không biết tên sếp?

-.....- Tôi gật đầu như gà mổ thóc

- Còn dám trả lời sếp như vậy. Cái gì mà tên Giám đốc, nickname....Cha mẹ ơi!

-.....- Tiếp tục gật đầu không phản kháng

- Tối nay về nhà đốt nén nhang cho ông bà đi!

- Sao ạ? – Tôi hỏi lại

- Ông bà chắc là đang phù hộ em đó. Nếu không bây giờ....haiz, chị không dám tưởng tượng nữa. Thôi giờ đánh máy cho chị đồng tài liệu này rồi đi chép phạt. Chiều nay sếp sẽ ở trong phòng làm việc, không có đi đâu đâu.

Đánh máy xong cũng đã gần bốn giờ chiều, tôi ngoan ngoãn lấy giấy rằn ri nót tên của sếp. Chữ nào chữ nấy như rồng bay phượng múa. Nói chung rất có đầu tư, bù đắp lại việc buổi sáng anh ta cố gắng đọc chữ viết như gà bới của tôi trên cái bản tốc kí. Sáng làm hại mắt của sếp, trưa làm anh ta hại não. Tôi sống đến bây giờ chắc đúng là do ông bà phù hộ rồi. Khi tôi viết xong thì cánh tay hoàn toàn rã rời, không thể nhúc nhích được nữa. Cái gì mà phải viết như vẽ tranh nghệ thuật, bây giờ thì hay rồi, tay không còn một chút cảm giác. Tôi ngược nhìn đồng hồ, một lần nữa muốn đập đầu xuống bàn. Đã sáu giờ tối rồi, mới ngày đầu đi làm đã bị bóc lột sức lao động. Chị Yến đã về từ lúc nào. Các phòng khác cũng tắt đèn. Có khi nào sếp cũng về luôn rồi không. Không đến nỗi ác nhân ác đức mà bỏ tôi lại đây một mình chứ. Tôi bước tới phòng sếp, gõ gõ cửa. Một mảnh yên tĩnh. Lại gõ cửa. Lại yên tĩnh. Tôi tức đến xi khói rồi. Không biết làm gì, tôi chỉ có thể giậm chân, nhảy chơi chơi. Đột nhiên cửa bật mở. Cái con người dã man kia chứng kiến được một màn múa điên cuồng của tôi. Tôi đi chết tập hai đây!

- Hahahaha. Chị hai, chị đã 27 tuổi rồi. Cũng đã từng có chồng. Sao chị có thể hành xử như vậy. Hahaha – Em trai tôi ôm bụng cười rũ rượi

- Vui lắm hả? Cười cái gì? – Tôi đập lên vai nó bốp bốp nhưng vẫn không ngăn được tràng cười như điên như dại của nó

- Chị vẫn hậu đậu như ngày xưa. Em thấy chị sống chỉ để làm tốt ba việc: vẽ tranh, chơi đàn và nấu ăn. Những việc khác đều đụng đâu hư đấy. May mà chị cũng là người nghiêm túc, cẩn thận, khả năng chống chọi với áp lực cực tốt không thì hậu quả không biết phải thế nào.

- Này, bêu xấu đủ chưa? – Tôi hét lên

- Dạ đủ rồi. Haha – Em tôi lấy tay quẹt nước mắt – Chị đi tắm đi, rồi hai chị em mình đi ăn.

- Em bao nha. Buổi trưa ngốn hết của chị đồng tiền.

- Ặc ặc, dã man. Tiền chị để ngân hàng làm gì, mục hết đó. Lấy ra xài đi.

- Cái đó để dành làm việc lớn! Em còn nhỏ, không hiểu đâu! – Tôi vừa cười vừa bước vào nhà tắm

Hai chúng tôi chọn quán lẩu gần nhà để làm dịu cho cái dạ dày. Quán này khá đông đúc, đủ mọi thành phần. Trong lúc ngồi đợi đồ ăn, Khải nói với tôi cần đi giải quyết nỗi buồn. Tôi ngồi đợi chừng mười lăm phút, đồ ăn đã được bưng ra nhưng nó vẫn chưa quay lại. Đang định gọi điện thoại thì thấy nó hùng hổ lôi một người ra khỏi quán. Nhìn kĩ cái người bị lôi đi thì hình như là Phúc. Tôi vội vàng nhờ nhân viên đem đồ ăn bỏ bao đem về, tính tiền rồi chạy theo. Khi tôi về đến nhà đã thấy Khải mắng như té nước vào mặt Phúc. Thằng em này lại giữ trò gì không biết

- Chuyện gì vậy? – Tôi đi lại hỏi
- Không có gì, chỉ là cái tên này đầu óc không phát triển, em phải mắng cho sáng ra mới được – Khải vẫn chưa hết tức giận, chỉ chỉ vào Phúc
- Mà việc gì mới được. Em làm cho Phúc sợ rồi kìa...
- Cậu ta mà sợ cái gì. Ai đời là con trai mà để ấy lão già ...
- Em không có để mấy ông làm gì hết... – Phúc lắc đầu – Em định xô ông ra thì bị anh bắt gặp.
- Không phải chứ, con trai cũng bị mấy trò dê xồm đó sao. Cái thể loại gì vậy...- Tôi há hốc mồm vì bị shock
- Cậu đó, không phải bình thường ngoan ngoãn ở nhà sao? Tự nhiên dở chứng chui vào đó làm việc. Rãnh rồi sinh nông nổi hả?
- Tại vì...vì....Mà thôi đi, em làm ở đâu liên quan gì đến anh. Anh làm gì mà nhoi nhoi lên vậy? Có phải là bạn gái anh bị sờ đầu. Cứ như đĩa gặp phải vôi vậy. – Phúc bỗng dừng tức giận ngược lại, bỏ vào trong nhà
- Trời trời, cái thằng này...Anh mày còn chưa nói xong. Ai cho đi vô nhà hả? – Mặt mày Khải tím tái, nói không nên lời
- Em trai! – Tôi vỗ vỗ lên vai Khải – Người ta nói đúng mà, liên quang gì đến em đâu, làm gì mà sốt sắng vậy! Thôi vào ăn, lại phiền tôi rửa chén rửa bát nữa chứ!

10. Chương 10

Tôi làm ở đây cũng đã một tháng, gần như đã quen với công việc. Chỉ có điều sếp của tôi ngày càng khó chiều, làm thế nào cũng bị bắt bẻ. Thê là ngày nào tôi cũng phải đến sáu giờ tối mới được về. Công ty chỉ còn mình tôi và anh ta. Có khi anh ta xem tôi như osin có trình độ vậy. Rót nước pha trà thì không nói đi, nhưng ức chế nhất chính là không làm nào tôi có thể pha đúng kiểu anh ta thích. Cũng với hai muỗng đường nhưng lúc thì ngọt quá lúc thì đắng quá. Cũng một độ nóng mà lúc thì nguội quá lúc thì nóng quá. Một ngày 8-9 bận ra vào phòng sếp chỉ để pha trà và cafe. Anh ta đích xác là một ông chủ dở hơi nhất trên đời. Cũng như trưa hôm nay, đáng lẽ lúc này tôi đang ôm hộp cơm ăn uống vui vẻ với các chị kế toán thì anh ta lại lôi tôi đi tiếp đối tác. Tôi là thư ký, người xếp lịch hẹn mà còn không biết anh ta lôi cái hẹn ấy ở đâu ra. Chịu thôi, ai bảo người ta làm sếp. Dù tiếp khách ở trong nhà hàng, chắc chắn không sợ chết đói, nhưng vừa ăn vừa nghe công việc thì còn gì là hứng thú nữa chứ. Chúng tôi đến sớm khoảng hai mươi phút. Đang lúc chờ đợi thì tôi lại chạm mặt với một nhân vật không ngờ tới.

- Bạch Vy!
 - Lan Linh! Trùng hợp thật! – Tôi chẳng nỡ nổi một nụ cười, giọng nói đều đều phát ra
 - Ủ, cậu có hẹn à? Ai vậy? Bạn trai mới của cậu sao? – Lan Linh vừa nói vừa liếc liếc nhìn Minh Trường
 - Không phải – Tôi vội vàng phẩy tay – Đây là....
 - A, anh Phong! Anh đến đây! – Lan Linh không thèm nghe tôi nói, quơ tay gọi người đang bước vào quán
- Thanh Phong tiến về phía chúng tôi. Cặp mắt đem thắm không một tia sáng lướt qua người tôi. Tôi cảm nhận được ánh mắt sắc như dao của anh tạt khê rùng mình. Hai bàn tay nắm chặt lại, mồ hôi túa ra. Tôi không biết mình đang sợ hãi điều gì, sợ anh ta hiểu lầm mình, hay sợ mình không khống chế được tình cảm mà gào lên: “Làm ơn đi đi, tôi không muốn nhìn thấy hai người!”
- Chào em! – Thanh Phong cuối cùng cũng lên tiếng
 - Uhm, chào anh. Hai người...
 - Cảm ơn lời nói của em hôm ở bệnh viện. Anh đã đi tìm cô ấy....

Anh vừa nói vừa khoát tay lên vai Lan Linh. Cô ta như con mèo nhỏ nép mình vào lòng anh. Tôi cảm giác mình thật sự không thể thở nổi nữa. Trái tim như bị bóp nghẹt vậy. Tôi cúi đầu xuống, mím chặt môi.

Minh Trường này giờ vẫn im lặng, bỗng nhiên nắm lấy tay tôi. Tôi giật mình nhìn anh ta, ánh mắt lộ rõ sự ngạc nhiên

- Em không định giới thiệu anh sao? – Giọng nói lộ rõ vẻ trách cứ

Tôi khẽ rung mình. Anh ta làm cái gì vậy. Tôi bây giờ đã đủ rồi lắm rồi, không cần anh ta châm dầu vào lửa đâu.

- Đúng đấy, cậu phải giới thiệu anh ta với bọn mình chứ! – Lan Linh lập tức lên tiếng

- Bạn gái tôi có vẻ hơi xấu hổ – Minh Trường vừa nói vừa đứng lên, giơ tay về phía Thanh Phong – Chào anh, tôi là bạn trai của Bạch Vy!

Tôi gần như muốn nhảy dựng lên, bịt chặt miệng anh ta lại. Nhưng bàn tay còn lại của anh ta đang nắm lấy tay tôi, từ từ siết chặt lại. Thanh Phong và anh ta nhìn nhau rất lâu, giống như là đang giao chiến bằng mắt vậy. Đến khi Lan Linh nũng nịu lắc tay Thanh Phong: “Anh ơi, mình qua kia ngồi. Đừng làm phiền hai người họ nữa”, cả hai mới rời mắt khỏi nhau.

- Anh nói cái gì vậy hả?

Sau khi Thanh Phong rời đi, tôi giật tay mình lại, hét vào mặt vị sếp đánh kính của mình. Anh ta không những không áy náy, còn nhìn tôi cười cười. Anh rất vui sao, tôi thì lại thấy không vui một chút nào. Hiện tại còn đang rất giận nữa kia.

- Tôi vào nhà vệ sinh một lát! – Tôi cần một ít nước lạnh để hạ hỏa

Khi tôi quay trở lại thì hai vị khách cũng đã xuất hiện. Tôi vội bước tới, cúi đầu chào bọn họ. Hai người đều còn rất trẻ, tính tình phóng khoáng, ăn nói cởi mở. Tôi ngồi nghe một lúc mới biết họ không phải khách hàng, mà là bạn thân của Minh Trường. Tôi bực bội trong lòng, giận với bạn còn kéo tôi theo làm gì. Tôi im lặng từ đầu đến cuối, lâu lâu nở một nụ cười phụ họa. Phần lớn thời gian đều cúi đầu nhìn đĩa thức ăn.

- Chị dâu ít nói quá nhỉ? – Chàng trai đeo mắt kiếng lên tiếng

- Hả? Chị dâu? – Tôi gần như muốn rút cả quai hàm ra

- Cậu chọc làm gì cho chị xấu hổ. – Lần này là đến lượt anh chàng tròn tròn ngồi bên cạnh – Anh giấu vợ cũng kĩ ghê.

- Haha, khoe ra cho các cậu tủi thân à?

Tôi thật sự rất muốn đập cho tên ngồi kế bên một cái. Tôi dùng gót giày dẫm mạnh vào chân anh ta. Không có hứng thú đùa với anh. Sắc mặt của người bên cạnh khẽ biến, nhưng nhanh chóng lấy lại thần thái trong chốc lát

- Hai người hiểu lầm rồi. Tôi không phải...

“Xoảng”.

Tiếng động làm cho tất cả mọi người đều quay lưng lại. Làm ơn cũng phải để tôi giải thích xong chứ. Tôi tò mò nhìn theo mọi người. Là bàn của Thanh Phong. Thức ăn trên bàn đều bị gạt xuống đất. Chén đĩa vỡ thành từng mảnh. Anh đứng dậy rút một xấp tiền đập lên bàn, tức giận rời khỏi quán. Lan Linh vẫn giữ dáng điệu tao nhã, bước theo sau anh.

Suốt cả buổi chiều căn phòng của sếp đều đóng chặt. Tôi thật sự muốn bay vào, lôi anh ta ra đòi một lời giải thích. Lúc trưa sau khi ăn xong, anh ta kêu taxi cho tôi về trước. Còn mình thì đi với hai người kia. Chiều chiều về công ty thì không thèm nhìn tôi một cái, đóng sập cửa, ở lì trong phòng. Vì anh ta không giao việc gì cho tôi nên tôi đem toàn bộ tài liệu cho cuộc họp chiều mai chuẩn bị sẵn, đến khoảng năm giờ thì xong xuôi mọi việc. Tôi tranh thủ dọn dẹp đồ đạc, nhanh chóng chuẩn về, để phòng bị sếp giữ lại.

Tuy nhiên không ngờ cái người mọi ngày luôn đứng sáu giờ mới ra về thì hôm nay lại rảnh rỗi đến nỗi năm giờ đã mở cửa phòng. Tôi khẽ giật mình, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, gật đầu chào

- Giám đốc!

- Ủ! – Anh ta không nóng không lạnh đáp lại tôi, ánh mắt không buồn nhìn tôi một cái, tiếp tục bước về phía thang máy.

Tôi thở hắt ra, vuốt vuốt ngực, đi theo sau anh ta. Chỉ có hai chúng tôi trong buồng thang máy. Không khí đặc quánh, hết sức quỷ dị. Cảm giác như sắp ngạt thở đến nơi. Tôi nghe tiếng thang máy mở ra như lất tiếng tháo còng, mừng rỡ ra mặt, bước vội ra ngoài. Tôi thật sự nghiêng ngả khả năng của bản thân. Không phải nguyên cả buổi chiều rất là hùng hổ hay sao, thế mà vừa thấy khuôn mặt hắc ám của anh ta thì đã cụp đuôi bỏ chạy. Anh ta mắc bệnh đa nhân cách à, buổi trưa và chiều nay như hai người khác hẳn. Tôi thật sự không thích nghi kịp

Tôi đẩy xe vào nhà thì thấy chiếc xe của Khải dựng trong sân. Chắc lại qua ăn ké rồi. Thằng em này linh cảm hay thật, biết hôm nay tôi về sớm nên chưa sáu giờ đã ngồi ở nhà đợi tôi rồi

- Bây, em lại....

Lời chưa kịp thốt ra hết thì tôi bị cảnh tượng trước mắt làm cho cứng đờ người. Đứa em trai yêu quý của tôi và Phúc đang... hôn nhau. Tôi đánh hơi giở xách trên tay, mắt tròn trĩnh vì quá đổi kinh ngạc. Hai đứa vừa trông thấy tôi vội vàng tách nhau ra. Khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ

- Hai đứa... làm cái gì vậy hả?

- Chị hai, sao chị... về giờ này? – Khải đứng dậy, bước về phía tôi

- Nói! Từ lúc nào hai đứa... Trời ơi, ba và dì mà biết sẽ như thế nào hả? Còn Phúc, chị không phải đã nói với em... – Tôi không còn kiềm được bình tĩnh, ăn nói bắt đầu loạn xạ cả lên

- Đừng trách cậu ấy. Là lỗi của em... – Khải nhìn tôi bằng cặp mắt kiên định.

- Không phải, chị Vy, là tại em! – Phúc cũng đã đứng dậy, đầu cúi gằm xuống

- Hai đứa... biết là không thể mà. Tại sao còn như vậy?

- Chị hai, xin chị đừng cảm đoán tội em. Nếu ngay cả chị cũng không ủng hộ, em biết phải làm sao đây?

- Chị không phải kì thị tình yêu đồng giới mà là chị biết rõ tương lai của hai đứa... – Tôi mệt mỏi ngồi lên ghế sofa – Khải, em biết em là con trai duy nhất của nhà. Em làm sao ăn nói với ba với dì đây!

- Em sẽ có cách... Em yêu cậu ấy, em sẽ cố gắng thuyết phục ba.

Lời của Khải vừa thốt ra không những làm tôi kinh ngạc mà còn khiến cái người này giờ cảm mặt xuống đất cũng phải ngơ ngàng nhìn lên. Tôi thở dài một tiếng, quan sát ánh mắt của hai đứa nhìn nhau thì lửa giận đã bị dập tắt hoàn toàn. Nguyên do cũng vì chữ “tình” mà thôi. Làm sao mà ngăn cản đây?

- Từ lúc nào? – Tôi hỏi

- Cũng gần một tháng... Rất nhiều việc xảy ra... Khi nào đó, em sẽ kể cho chị nghe. Lúc đầu em không chấp nhận được, cũng đã cố gắng trốn tránh rồi, nhưng mà không thể. Chị hai, chị từng yêu, chị biết cảm giác đó mà...

- Đừng cố lôi tôi vào. Tôi gánh không nổi. – Tôi bóp trán, cố gắng xoa dịu cơn đau đầu – Yêu thì cũng đã yêu rồi. Con người ta cũng bị em hôn rồi. Sau này đừng đứng trước mặt chị nói rằng mình hối hận là được.

- Chị hai! – Khải lao tới ôm tôi – Em biết nhất định chị sẽ ủng hộ mà. Em thương chị nhất!

- Chị Vy, cảm ơn chị! – Mắt của Phúc đã đỏ lên, nếu khẽ chớp mắt một cái, chắc chắn sẽ có nước mắt chảy ra

Tôi cố gắng nặn ra một nụ cười cho hai đứa yên tâm, nhưng trong lòng lại âu sầu não nề.

Tôi ngồi thẫn thờ trước giá vẽ, cây bút chì cầm trên tay đã rớt xuống đất từ lúc nào. Ngoài trời đang mưa rất to, lộp lộp tiếng sấm như xé toạc cả màn đêm. Cửa sổ trong phòng bị gió thổi tung, mở toang ra. Cơn gió lạnh buốt mang theo vài giọt mưa khiến tôi rùng mình một cái. Tôi đứng dậy, đi lại đóng cửa. Trước khi cánh cửa sổ khép lại hoàn toàn, bất giác tôi nhìn thấy một dáng người bên kia song cửa chính nhà tôi. Tôi giật mình, theo phản xạ đẩy cửa ra, nhìn lại một lần nữa. Quả nhiên là có người. Thân người cao lớn giữa cơn mưa xối xả, không ô, không áo mưa, mặc ưa gió từng đợt quất vào người. Một dáng vẻ cô độc đến đau lòng. Tôi cầm ô bước ra mở cửa. Người kia dường như vẫn không hề hay biết, mắt nhắm nghiền, đầu ngoẹo sang một bên, hơi thở có chút nặng nề. Hình như đã say rồi.

- Anh Phong! – Tôi lay lay người anh

- Uhm! – Anh khẽ chuyển mình, co người lại

Tôi đang chần chừ không biết phải làm thế nào, định đứng dậy qua nhà kế bên nhờ Phúc thì đột nhiên cả người tôi bị một lực giữ lại. Anh ta đang nắm lấy tay tôi, tư thế vẫn không đổi, chỉ có cặp mắt đỏ ngầu là đã mở ra

- Em định đi đâu?

- Anh tỉnh rồi à? Về nhà đi!

- Em quả nhiên rất tuyệt tình! – Giọng nói anh trầm xuống, cái nắm tay dường như siết chặt hơn

- Tuyệt tình? Haha, chứ anh muốn tôi phải như thế nào? Lo lắng, cuồng quýt ôm anh vào nhà, chăm sóc cho anh à. Xin lỗi, việc này phải để cho vợ anh, không phải cho tôi...

11. Chương 11

Những chữ tôi vừa chuẩn bị thốt ra ngay lập tức đã bị chặn đứng lại, nuốt ngược vào trong. Anh dùng môi của mình áp chế lên môi của tôi. Bờ môi nóng ẩm, mềm mại không ngừng ma sát. Tôi cảm nhận hơi thở nặng nhọc của anh. Trong lúc đầu óc tôi vẫn còn chưa kịp trấn tĩnh, lưỡi của anh dấn nhanh chóng cạy mở răng tôi, nhanh chóng tiến vào. Toàn bộ lý trí của tôi gần như bị đánh sập. Đây là lần đầu tiên anh hôn tôi, bàn tay cũng không tự chủ được đã đặt lên nơi mềm mại của tôi.

- Đứng – Tôi đẩy anh ra, hơi thở dồn dập, cố gắng hít lấy một chút không khí

Thanh Phong hệt hững nhìn tôi, nhưng ngay lập tức đã chồm lấy tiếp tục hôn tôi. Dùng hai tay rắn chắc bế bổng tôi lên, nhanh chóng bước vào trong. Từ đầu đến cuối, anh vẫn không ngừng hôn tôi. Tôi có cảm giác toàn bộ không khí đều bị anh hút sạch, đầu óc càng lúc càng mụ mị. Anh đặt tôi xuống giường, bàn tay nhanh nhẹn lần mở từng cúc áo của tôi. Nụ hôn được chuyển từ môi tôi xuống dần tới cổ tôi. Những điểm anh chạm vào đều trở nên nóng rực. Ngay lúc đó, não tôi bắt đầu phát ra hàng loạt tính hiệu cảnh báo. Tôi cố gắng kiềm chế cảm giác mãnh liệt đang trào dâng trong người, nặng nhọc thốt lên:

- Không đúng, dừng lại đi!

- Anh muốn em! – Giọng nói của anh lúc này đã khàn đặc, ánh nhìn cũng trở nên đầy dục vọng

- Thanh Phong, em không phải Lan Linh!

Câu nói đó của tôi quả nhiên có sức ảnh hưởng. Anh đột nhiên dừng lại, ngược mắt lên nhìn tôi. Anh đứng là đã xem tôi là Lan Linh. Anh say rồi, chỉ có khi say anh mới nhầm lẫn như vậy. Tôi mới có một chút cơ hội nhận được sự dịu dàng của anh. Tôi nắm chặt ga giường, cố gắng cắn chặt môi, ngăn tiếng nấc chuẩn bị bật ra. Tôi nhắm mắt lại, nói khẽ: “Anh về đi!”.

Tôi cảm nhận được nụ hôn của anh đặt trên mi mắt tôi, anh nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy tôi. Hơi nóng trên người anh dù cách một lớp quần áo vẫn chuyển sang cho tôi, nhưng lại khiến toàn thân tôi run rẩy.

- Xin lỗi!

Dù tôi không hề mở mắt nhưng tôi vẫn có thể nhận thấy vòng tay ôm mình lơ lửng. Anh ngồi dậy, bước xuống giường

“Cạch”

Tiếng cửa mở làm trái tim tôi rớt vào hầm băng lạnh giá. Tôi mở mắt, nhìn qua chỗ trống bên cạnh. Tôi thật sự mệt mỏi với trò cút bắt tình yêu của anh ta rồi. Tôi co người lại, chờ đợi nỗi đau đớn từ từ kéo tới. Tôi cho phép bản thân khóc một trận quên trời quên đất. Nước mắt của tôi sẽ vì anh rơi một lần cuối cùng, sau đêm nay tôi sẽ không rơi lệ vì ai nữa. Tôi cứ khóc đến khi mệt mỏi mà ngủ thiếp đi.

Mưa bên ngoài vẫn còn nặng hạt, từng đợt từng đợt trút xuống. Gió văng ào rú, bi thương, thống khổ. Tiếng sấm đánh oanh một cái làm tôi giật mình thức dậy.

Tôi ngồi dậy, cảm thấy không khí xung quanh thật khó thở. Chính vì thế trong đêm khuya đó, tôi đã làm một việc hết sức khôi hài là thay toàn bộ ga giường và áo gối. Sau đó tắm rửa thật sạch sẽ. Tôi không muốn mùi của anh ta còn vương vấn xung quanh mình. Bây giờ không phải là tôi không thể yêu mà chính là không muốn yêu nữa.

Sáng sớm, tôi xuất hiện ở công ty với cặp mắt sưng húp và quầng thâm dưới mắt. Đúng giờ, con người đầy nguyên tắc đã có mặt. Tôi ngồi ngay ngắn trên bàn, chờ chỉ thị của sếp. Ngoan ngoãn đến đáng thương!

- Một tách cafe nóng! Lịch hẹn của ngày hôm nay! – Sếp ra lệnh trước khi đóng sập cửa trước mặt tôi

Con người này quả thật thay đổi thái độ như trở lòng bàn tay mà. Cứ như là vừa nằm mộng vậy. Tôi nhanh chóng pha cafe, in lịch hẹn đem vào phòng cho sếp. Khi tôi đặt cafe lên bàn, anh ta vẫn đang cúi đầu đọc tài liệu, không hề có ý định sẽ ngước lên nói cảm ơn như mọi khi.

- Được rồi. Thông báo với phòng thiết kế. Nửa tiếng nữa họp.

Tôi nhún nhún vai, bây giờ ngay cả chủ ngữ trong câu anh ta cũng lười nói ra. Tôi đi thông báo với anh Kiên. Trưởng phòng nhìn tôi, cặp mắt ái ngại, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

- Anh Kiên có chuyện gì sao?

- Em có biết tại sao mặt của sếp giống như sắp giết người không?

- Dạ, em cũng không biết. – Tôi rụt vai, lắc đầu

- Tiêu rồi...mỗi lần sếp bực bội thì anh em lại sắp chịu khổ rồi...Cậu Dương, nói anh em chuẩn bị...Bão tới rồi!

Cả phòng thiết kế chỉ vì một câu nói của anh Kiên mà như vỡ nợ, chạy tán loạn cả lên. Tôi rụt đầu, vội vàng rời khỏi đó.

Quả nhiên cuộc họp kéo dài hơn dự kiến. Đến giờ ăn trưa mọi người mới được thả ra. Mặt của ai cũng bơ phờ, mệt mỏi. Có người thì mồ hôi chảy ròng ròng dù phòng họp gắn máy điều hoà mát lạnh.

- Giám đốc! – Là tiếng la của anh Kiên – Anh làm sao vậy?

Tôi hốt hoảng chạy vào thì thấy Minh Trường đã nằm dài ra đất. Anh Kiên nâng đầu anh ta dậy, cố gắng lay lay để

- Anh Kiên!

- Gọi xe cấp cứu! Mau!

Tôi luống cuống, không còn suy nghĩ được gì. Không phải mới vừa rồi anh ta còn khoẻ mạnh hay sao. Sao bây giờ lại ngất xỉu như thế, khuôn mặt cũng đã trắng bệch, không có tí huyết sắc nào cả.

- Bạch Vy! Gọi xe cấp cứu!

Tôi bị tiếng hét của anh Kiên làm cho bình tĩnh, vội vàng lao ra ngoài lấy điện thoại gọi 115. Cả công ty nhanh chóng nháo nhào lên. Khoảng mười phút sau, xe cấp cứu chạy tới nơi. Tôi và trưởng phòng nhảy lên xe đi cùng anh ta đến bệnh viện.

- Anh Kiên, sếp sẽ không có chuyện gì chứ? – Tôi đi vòng vòng trước cửa phòng cấp cứu, lâu lâu lại quay qua hỏi trưởng phòng

- Anh không biết, phải đợi bác sĩ ra thì mới hỏi được.

“Cạch”. Cuối cùng thì cánh cửa nặng nề kia cũng mở ra. Chúng tôi bước ngay tới chỗ bác sĩ

- Ai là người nhà của bệnh nhân?

- Chúng tôi là nhân viên của anh ấy. Tình trạng anh ra sao rồi bác sĩ?

- Bệnh nhân sốt cao do bị nhiễm lạnh. Sáng nay lại không nghỉ ngơi đủ, dẫn tới ngất xỉu. Bây giờ chỉ cần tĩnh dưỡng là được.

- Dạ, cảm ơn bác sĩ

- Em vào thăm sếp đi. Anh đi đóng viện phí, làm thủ tục với gọi điện thoại cho người nhà. – Anh Kiên quay qua dặn dò tôi – Anh cũng về công ty luôn, nhiều việc quá.

Tôi gật gật đầu. Đợi đến khi trưởng phòng đi khỏi, tôi mới mở cửa bước vào phòng bệnh. Minh Trường nằm trên giường, vẫn chưa tỉnh dậy. Tôi ngồi lên ghế bên cạnh, ngắm nhìn khuôn mặt của anh ta. Minh Trường trong lúc ngủ biểu hiện một vẻ mặt ôn hoà, dịu dàng. Những đường nét kiêu ngạo, bất cần đều biến mất. Tôi ngây ngốc ngồi nhìn anh ta, lâu lâu thở dài một tiếng

- Cô nhìn đủ chưa?

Anh ta đột ngột mở mắt hỏi. Tôi giật mình, xem chút là ngã bật ra khỏi ghế. Rất may là tôi bám được vào khung giường, không thì có trò cười cho anh ta xem rồi.

- Tôi đi gọi bác sĩ!

- Không cần! Cô về được rồi! Lát nữa sẽ có người vào lo cho tôi!

- Vậy tôi đợi thêm một lát!

Tôi không chờ anh ta trả lời đã bước ra ngoài. Chừng mười phút trôi qua, một người phụ nữ vội vã chạy tới. Bà ta không kịp nhìn thấy tôi đã đẩy cửa vào phòng bệnh. Tôi ngồi ở ngoài thêm một chút xem anh có dặn dò gì không rồi mới đứng dậy ra về.

- Bạch Vy!

Tôi quay người lại. Hoá ra đây là bệnh viện Hải Lâm làm việc. Tôi mỉm cười chào anh. Hải Lâm nhanh chóng bước về phía tôi

- Sao em ở đây? Không khoẻ chỗ nào?

- Không có, em vào thăm bệnh. Anh làm việc ở đây sao?

- Ủ. Em có bận gì không? Anh mời em tách cafe.

- Được thôi!

Vì anh còn trong giờ làm việc nên chúng tôi quyết định vào căng tin của bệnh viện. Tôi không uống nước mà kêu một tô mì gói, trong lòng cảm thán nhớ nhung hộp cơm mình chuẩn bị hồi sáng. Hải Lâm nhâm nhi ly cafe, đợi tôi ăn xong

- Xin lỗi anh! – Tôi nói sau khi đặt đĩa xuống

- Không sao! Em vẫn tốt chứ?

- À ừm, cũng được.

- Em...có liên lạc với Phong không? – Anh rụt rè hỏi tôi, ánh mắt lộ rõ sự hoang mang

- Hôm qua em có gặp anh ta đi cùng với Linh! Có chuyện gì sao?
- Linh? Cô ấy đi cùng với Phong? – Hải Lâm sa sầm nét mặt, con người cũng tối dần đi
- Đã có chuyện gì? Anh và Linh....
- Yêu nhau. Anh đã quyết định cho hai người một cơ hội. Chỉ là không hiểu sao một ngày anh đi làm về thì không thấy cô ấy đâu nữa. Hoá ra là quay về với Phong!
- Lần này đến lượt tôi kinh ngạc. Yêu nhau sao? Quả nhiên cô ta cuối cùng cũng đợi được đến ngày này. Dù tôi không còn tình cảm gì với Hải Lâm, nhưng với những gì cô ta gây ra cho tôi, bảo tôi nói một lời chúc mừng là điều không tưởng.
- Anh yêu Linh sao? Từ lúc nào...
- – Hải Lâm không dám nhìn tôi, hướng ánh mắt về một nơi vô định – Cũng... lâu lắm rồi
- Ah ah, anh đừng nói với em là từ khi còn quen em nha...
- À ờ thì là... Chính là cuối cùng anh nhận ra anh yêu em nhiều hơn, không thể không có em... Chỉ là khoảng thời gian gần đây cô ấy ở nhà anh, anh mới...
- Hải Lâm! – Tôi phùng mang trợn má, chỉ chỉ vào mặt anh – Anh giỏi lắm! Lừa gạt em suốt bao nhiêu năm!
- Anh.... Hải Lâm áy này nhìn tôi.
- Nếu nói tôi không tức giận thì không đúng, tôi hiện tại chính là rất rất rất muốn đánh vào mặt anh. Nhưng nghĩ lại anh trong thời gian quen tôi, ngoài việc ngoại tình trong tư tưởng cũng chưa làm gì cho tôi buồn giận. Cuối cùng cũng chỉ có tôi làm anh sống dở chết dở một thời gian. Thôi thì nợ nần sông phẳng, tôi và anh bây giờ xem như không phải vướng bận nhau rồi.
- Thôi thôi... Hai đứa mình cũng không còn gì. Em bây giờ mới ghen thì không kịp rồi – Tôi phẩy phẩy tay – Quên đi!
- Em có thể tìm cách liên lạc với Linh giúp anh không?
- Xin lỗi, nói thật, anh xem em nhỏ nhen, ích kỷ cũng được, nhưng chuyện của cô ta, em không muốn dính vào... Thêm vào đó lại liên quan đến Phong, em chạy trốn còn không kịp, anh bảo em đâm đầu vào sao? – Tôi thẳng thừng từ chối
- Uhm, là do anh đề nghị quá đáng!
- Em chỉ không biết tại sao Linh yêu anh còn quay về với Phong. Hay anh tìm Phong nói rõ đi! Thôi em về, công ty thật sự nhiều việc quá...
- Tôi đứng lên chào anh rồi rời đi. Không phải tôi không muốn giúp anh, chỉ đáng tiếc người anh yêu không còn là bạn của tôi. Tôi không xem cô ta là kẻ thù là may mắn lắm rồi. Tôi không phải người phụ nữ khoan dung, độ lượng đến nỗi đi giúp đỡ kẻ đã từng hại mình.

12. Chương 12

Từ ngày sắp bị bệnh, tôi phải có trách nhiệm đem giấy tờ vào bệnh viện cho anh ta. Tôi không hiểu nếu đủ sức khoẻ để giải quyết công việc rồi, sao anh ta không xuất viện đi. Thiệt là dày ải tôi mà! Đưa công văn, báo cáo tình hình công ty cũng không nói làm gì. Đẳng này anh ta xem tôi như osin, khát nước cũng kêu, đói bụng cũng kêu, mặt lúc nào cũng nhăn nhó, lâu lâu còn quát nạt tôi nữa chứ

- Đây! – Tôi đập bàn, tức nước vỡ bờ – Anh mà lải nhải nữa thì biết tay tôi!
- Cô... – Anh ta bị tiếng hét của tôi làm cho cứng họng

- Cô gì mà cô.... Nói cho anh biết, anh làm sếp, ok anh có quyền nhưng việc gì thì ra việc nấy. Đồ ăn cần thì không ngon thì liên quan gì đến tôi. Chẳng lẽ bảo tôi hầm canh gà đem vô cho anh à...Không ăn thì bỏ, tự đi mua đi. Quá lắm thì đuổi việc tôi đi!

- Cô dám.... – Mặt anh ta đỏ bừng lên, lắp bắp không nói nên lời

- Sao? Ăn hay không đây? – Tôi cầm tô cháo đưa cho anh ta

- Không! Đẹp đi!

- Được, ai dối biết liền. Sếp, anh kí giùm tôi vô mấy tờ này, tôi đem về cho anh em. – Tôi đặt tô cháo xuống bàn, chìa đồng tài liệu vào mặt anh ta

- Chưa muốn duyệt. Để đó đi, mai quay lại....

Tôi nhìn cái người đang giận dữ quay mặt vô tường mà uất hận. Không phải mọi lần anh ta đều nhanh chóng kí tên cho tôi đem về sao. Lần này còn bắt tôi mai quay lại. Anh tưởng giá xăng đang giảm hả? Tôi kéo ghế ngồi xuống, nhất quyết phải lấy được chữ ký của anh ta. Tôi ngồi đợi mòn mỏi vẫn không thấy người kia có động tĩnh gì, liền rón rén đi lại. Không ngờ anh ta cứ thế mà ngủ mất, tôi tức giận muốn bốc khói, kiềm chế lắm mới không đánh vào mặt anh ta.

- Anh ba!

Tôi bị tiếng kêu của một người vừa bước vào làm cho giật mình. Tôi quay lại thì thấy anh chàng đeo kiếng cận hôm trước. Anh ta cũng khá bất ngờ khi nhìn thấy tôi

- Chị dâu! Chị cũng ở đây sao?

- Tôi...tôi...không phải...

-Ồn ào chết đi được. Cậu lúc nào cũng to mồm như thế! – Minh Trường không biết dậy từ lúc nào, nhăn mặt nói

- Em tới thăm anh mà. Xem ra là không cần rồi! – Hấn vừa nói vừa liếc liếc tôi

- Cậu lại nói xàm gì đấy! Làm chị cậu xấu hổ rồi kìa!

- Anh...anh...- Tôi tức muốn học máu. Anh ta làm sao có thể đem tôi ra làm trò đùa như thế

- Em bận gì sao? Về trước đi, không cần lo cho anh!

- Mắc gì tôi phải lo cho anh! – Tôi hét lên

- Anh ba làm gì để chị dâu giận rồi? – Cái tên kiếng cận còn đổ dầu vào lửa

- Anh.... – Tôi hóp hóp không khí, cố gắng giữ lại một chút hình ảnh của bản thân, cũng như sĩ diện của tên sếp đáng chết – Anh ở lại chăm sóc anh ấy giùm tôi. Tôi phải về công ty gấp. Chào anh!

- Này, ngày mai anh xuất viện. Em nhớ đến đón anh đó!

Tôi liếc xéo anh ta, rồi nhanh chóng bước ra ngoài, nếu còn ở lại thêm giây phút nào, chắc chắn sẽ có án mạng xảy ra.

- Ngày mai chị sẽ đập tờ giấy xin nghỉ việc vào mặt anh ta!

- Chị nghỉ việc thật sao? – Khải và Phúc đồng loạt lên tiếng

- Chị chịu hết nổi rồi. Ở đâu ra một tên giám đốc biến thái thế hả? Không chấp nhận được!

- Chị bình tĩnh đi! Có khi nào anh ta có tình cảm với chị không?

- Bậy bạ! – Tôi xua tay – Mơ à?

- Anh ta trông như thế nào hả chị? – Phúc nhảy qua ngồi kế bên tôi, mở cặp mắt tròn xoe tò mò hỏi

- Cũng được....

- Em hỏi làm gì? – Khải cắt ngang lời tôi, trán cau lại tỏ vẻ bất bình

- Em tò mò thôi! Anh sao thế? Ghen à? Haha..

Phúc bật cười sảng khoái, mặc cho khuôn mặt của Khải đã đen như lọ nồi

- Haha, đúng là mắt mặt! – Tôi cũng cười theo

- Hai người....

- Thôi thôi đi ăn cơm. – Tôi nín cười, tránh cho thằng em mình tức đến thổ huyết – Phúc vào dọn bàn ăn phụ chị!

Bữa ăn của chúng tôi tuy không có món ngon vật lạ nhưng tràn ngập tiếng cười. Nhớ cách đây không lâu bàn ăn có sự xuất hiện của tụi nó thì sến nồng nặc mùi thuốc súng, mà giờ đây lại trở nên ấm cúng vô cùng. Tôi mỉm cười nhìn hai đứa em gấp thức ăn cho nhau. Lâu lâu cũng bày đặt giành giật, nhưng sau đó đều vui vẻ nhường lại cho đối phương. Nếu cuộc sống cứ mãi như thế, tôi thật không đòi hỏi gì hơn.

- Này, gọt xoài cho anh đi! – Khải đưa trái xoài và con dao cho Phúc

- Sao anh không tự gọt. Em gọt thì anh đi rửa chén nha.

- O, cái thằng này. Anh đây lâu ngày không dạy dỗ thì ăn nói thế hả? – Khải cốc vào đầu Phúc

- Ui da! Được lắm! Anh nhớ đó! Dám gọi thằng này thằng kia... – Phúc xoa xoa đầu, tức giận nhìn thủ phạm – Chị Vy, có chị làm chứng. Đừng trách sao em vô lương tâm....

- Chị không biết gì đâu nhá! Chuyện nhà hai đứa tự giải quyết đi!

Tôi phẩy tay, đứng lên dọn dẹp chén đĩa. Đứng trong bếp rửa chén, tôi phì cười trước âm thanh náo nhiệt ngoài phòng khách. Hai cái con chuột này, suốt ngày cứ làm loạn cả nhà lên

- Bây giờ có gọt không?

- Không!

- Gọt không? Anh đếm đến ba mà không cầm lấy thì biết tay anh! 1...2...

- Không! Giỏi thì làm gì nhau?

- 3....

- Ahhhhh, sao anh dám.....dám...

- Sao nào? Hay là muốn anh....Khà khà....

- Ahhhh, chị Vy, chị Vy..... – Phúc đâm đầu chạy xuống bếp, nắm chặt cánh tay tôi – Em trai chị là đại sắc lang....

- Haha – Tôi bật cười – Thế con cừu non là em có thích đại sắc lang không?

- Không có, không thích nữa...

- Thật sao? – Khải lú đầu vào bếp, ánh mắt gian xảo chiếu thẳng vào người Phúc

- A haha, em đùa, em đùa. Đợi em rửa chén phụ chị xong sẽ gọt xoài anh ăn nhé! Hi hi....

- Ngoan!

Khải buông một tiếng rồi quay người lại bước lên phòng khách. Phúc vuốt vuốt ngực, sau đó ngại ngần nhìn tôi: “Để em giúp một tay!”. Tôi xoa xoa đầu nó, thở dài nói: “Em trai đáng thương! Sao lại để nó ăn hiếp vậy hả?”. Phúc gãi gãi đầu: “Em không biết!”. Sau đó nó nhe cả hàm răng ra nhìn tôi cười. Ày da, thằng em tôi chắc là bị nộ cười này mê hoặc đây.

Trong khoảng thời gian chưa thể đập tờ giấy xin nghỉ việc vào mặt Giám đốc đại nhân, tôi vẫn là một thư ký có tinh thần trách nhiệm cao. Đúng giờ có mặt ở bệnh viện rước anh ta về phủ. Sếp ngồi trên giường, nhìn tôi loay hoay sắp xếp đồ đạc, không hề có ý định sẽ giúp tôi một tay

- Sếp, anh có thể tự xếp đồ của mình không? Tôi đi làm thủ tục nữa.

- Đi làm thủ tục đi, rồi quay về xếp. Tôi không gấp!

- Anh... - Tôi tức giận ném cái khăn vào mặt anh ta - Tôi là thư ký, không phải osin.

- Vậy cứ xem như bạn gái chăm sóc bạn trai đi. - Minh Trường vo cái khăn lại, ném trả về phía tôi

- Anh mơ đi! - Tôi đứng dậy bước ra ngoài - Tôi đi làm thủ tục, anh lo mà xếp đồ, không thì cứ bỏ hết trong này, về tay không...

- Sao cô càng ngày càng không coi tôi ra gì vậy hả? - Anh ta nói với theo sau lưng tôi

"Tại vì anh càng ngày càng không ra gì thì có!" - Tôi vừa đi vừa lầm bầm. Trong đầu tôi chầu chấu chút chút của anh ta ra chữ. Vừa lúc đó có người bắt chợt va vào người tôi. Người đó dường như rất mệt mỏi, cơ thể sau cú va nhẹ đó liền đứng không vững. Tôi vội vàng đỡ lấy cô ta

- Cảm ơn! - Cô ta ngược mắt lên nhìn tôi - Là...cậu!

- Lan Linh?

- Minh....

- Sao vậy? Không khỏe sao?

Lan Linh cứ cắn chặt môi không trả lời. Nét mặt của cô rất nhợt nhạt, không có một chút huyết sắc. Tôi chuyển ánh nhìn về tờ giấy cô cầm trên tay. Hình như là giấy kết quả xét nghiệm. Một linh cảm không hay xẹt qua người tôi. Tôi đưa tay lấy tờ giấy. Sau khi xem, cả người tôi trở nên cứng đờ. Tim dường như ngừng đập.

- Cái này..

- Mình cảm thấy không khỏe nên đi khám...Không ngờ...

- Đứa bé là của Phong? - Tôi nghe thấy được giọng của mình lạc hẳn đi

- Của...Hải Lâm... - Lan Linh sợ hãi nhìn tôi

- Lan Linh, cậu điên sao? Cậu làm sao có thể sống chung với Thanh Phong, mà lại mang thai con của Hải Lâm. Hai người đó...

- Bạch Vy, xin cậu...Làm ơn...đừng nói với ai chuyện này...

- Cậu nói rõ với Phong đi. Mình không biết tại sao cậu lại quay về với anh ta, nhưng mình biết cậu yêu Lâm...Chuyện đến nước này, Phong sẽ hiểu cho cậu mà!

- Không được! - Lan Linh hoảng hốt lùi ra sau mấy bước, cả người chần chừ vì lời nói của tôi - Anh ta sẽ giết đứa bé. Bạch Vy, Thanh Phong không phải là người. Anh ta là ác quỷ.

- Đã xảy ra chuyện gì? - Minh...không thể nói...Cậu làm ơn làm ơn đừng nói với anh ta.

- Cậu không giấu được đâu. Anh ta sẽ biết. Còn Hải Lâm? Anh ấy có quyền được biết sự thật!

- Đừng mà, đừng mà....- Lan Linh quỳ sụp xuống dưới chân tôi, nước mắt bắt đầu trào ra

- Bình tĩnh đi! - Tôi nâng cô ta dậy, cố gắng kiềm chế cảm xúc đang bùng nổ của cô - Chúng ta cùng nhau nghĩ cách!

Tôi không hiểu tại sao mình lại muốn giúp đỡ Lan Linh, có lẽ vì tôi đã từng có thai. Tôi hiểu rõ nỗi đau khi mất con là thế nào. Tôi không muốn có ai đó sẽ giống như tôi. Nhất là đứa trẻ này là con của Hải Lâm. Anh ấy xứng đáng có được hạnh phúc. Rốt cuộc Thanh Phong đang có âm mưu gì, vì sao Lan Linh lại gọi anh ta là ác quỷ?

- Cậu đợi mình một lát – Tôi dìu Lan Linh ngồi lên ghế – Mình đi làm thủ tục xuất viện cho sếp rồi sẽ đưa cậu về...

Sau khi làm thủ tục xong, tôi vội vàng chạy về phòng báo cho sếp. Phớt lờ khuôn mặt tối sầm của anh ta, tôi quay lại tìm Lan Linh, nhưng cô ta không còn ở đó... Tôi vừa gọi điện thoại vừa đi vòng vòng kiểm nhưng vẫn không thấy. Cô ta có lẽ không cần đến sự giúp đỡ của tôi. Mong rằng sẽ không có chuyện gì xảy ra...

13. Chương 13

- Vy! Giám đốc tối chưa em? – Một giọng nói cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi

- Dạ chưa anh. Em cũng đang thắc mắc sao hôm nay sếp đi trễ vậy. – Tôi nhẹ nhàng trả lời anh Kiên

- Không biết anh có nhớ hôm nay có cuộc họp với đối tác không?

- Những cuộc họp quan trọng em đều báo từ đầu tuần, trước một ngày em còn gửi thêm cái mail cho sếp. Tối nào sếp cũng check mail mà!

- Em gọi điện thoại nhắc sếp một lần nữa giùm anh. Cũng sắp tới giờ rồi! – Trưởng phòng đáng điệu khẩn trương, nhìn nhìn đồng hồ

- Dạ, anh đợi em một chút!

Tôi lấy điện thoại gọi cho sếp. Đầu dây bên kia là từng hồi chuông kéo dài nhưng không ai bắt máy. Đến cuộc gọi thứ năm thì bên kia đã tắt máy luôn rồi. Tôi thông báo cho anh Kiên. Anh ta mặt mày nhăn nhó, lăm lăm bực bội.

- Cậu Dương, chuẩn bị bản thiết kế cẩn thận, đừng để sai sót. Hôm nay không có sếp, chỉ có tôi và cậu thôi. Nhanh đi, tối giờ rồi!

Anh Kiên và một anh kiến trúc sư tên Dương ôm xấp tài liệu lao khỏi công ty như tên bắn. Có lẽ là một đối tác rất quan trọng đây. Vừa trưởng phòng, vừa nhân viên xuất sắc của phòng thiết kế, chưa tính nếu không có gì còn có Giám đốc nữa. Nhắc đến Giám đốc thì không biết cái tên đó đang chết ở xó nào rồi, để cho nhân viên của mình nháo nhào thế này! Không phải lại ngất xỉu ở chỗ nào rồi chứ. Tôi tiếp tục bấm số gọi anh ta. Đầu dây bên kia vẫn là tiếng nói dễ thương: “Số máy quý khách...”. Như vậy thì có được loan tin là sếp mất tích chưa nhỉ?

Đến chiều, con người nguyên tắc cuối cùng cũng không hiện thân. Tôi chuẩn bị ra về thì các chị ở phòng kế toán rủ tôi đi karaoke. Tôi chần chừ một lát, cuối cùng cũng đồng ý

Chúng tôi hào hứng đứng trước cửa công ty quyết định xem đi ăn ở đâu, đi hát ở đâu. Đang bàn tán sôi nổi thì nhân vật phá đám xuất hiện. Anh ta ung dung đi về phía chúng tôi, nở một nụ cười đẹp đến hút hồn, nhẹ nhàng hỏi: “Mọi người tính đi chơi hả?”. Tôi liếc đi chỗ khác, không thèm trả lời. Hay thật, sáng giờ trốn việc, bây giờ đi chơi lại có mặt. Chỉ có các chị em gái phòng kế toán là không quan tâm gì hết, chỉ biết gật đầu lia lịa. Còn có người nói: “Sếp rảnh không? Đi với bọn em cho vui!”. Là ai mà rảnh rỗi quá vậy, chỉ vì anh ta cười một cái mà cả đám như ăn phải bùa mê thuốc lú rồi sao.

- Xin lỗi mọi người! Thật ra tôi muốn mượn thư kí của mình một chút. Tối nay tôi cần cô ấy đi kí hợp đồng với mình.

- À, không sao, không sao đâu! – Một chị lớn tuổi đẩy tôi vào tay giặc – Hẹn em dịp khác nha Bạch Vy! Công việc bao giờ cũng quan trọng hơn mà.

- Em...em...

Tôi thật muốn hét lên hỏi những người ở đây có ai từng học qua luật lao động chưa? Có ai biết cái gì gọi là bóc lột sức lao động không? Tức chết đi mà!

Tôi ngồi phía sau Minh Trường, nắm chặt nắm tay, dùng răng cắn chặt môi, trấn áp cơn tức giận của mình. Đột nhiên anh ta dừng xe lại. Bước xuống, nắm lấy tay tôi lôi đi. Tôi cố gắng níu lại, nhìn xung quanh. Làm gì có ai bàn hợp đồng ở nơi vắng vẻ vậy chứ

- Em xuống không?

- Không! – Tôi lắc đầu cực lực

- Là em ép tôi đấy nhé!

Vừa dứt lời, anh ta đã khiêng tôi quăng lên vai. Biết thế ngày xưa nghe lời em trai ăn nhiều một chút thì bây giờ có thể lấy thịt đè người rồi. Tôi vừa la vừa vùng vẫy đến phát mệt thì anh ta mới đứng lại, đặt tôi đứng ngay ngắn trên mặt đất

- Anh làm cái gì vậy hả? – Tôi xông tới ăn thua đủ với anh ta

- Bình tĩnh nào, em nhìn kia!

Anh ta đặt hai tay lên vai tôi, xoay người tôi lại. Tôi bị cảnh tượng trước mắt làm cho choáng ngợp. Ánh đèn nhiều màu chớp tắt dọc hai bên lối đi, chính giữa trải đầy hoa và lá khô. Con đường nho nhỏ đó dẫn tới một ngôi nhà bằng gỗ, lúc này cũng được bao bọc trong muôn vàn ánh sáng huyền ảo. Tôi chớp chớp mắt, không tin vào những gì đang hiển hiện xung quanh

- Rất đẹp phải không? – Minh Trường cúi mặt nhìn tôi, ánh mắt tràn đầy vẻ tinh nghịch, khoe miệng nở thành một nụ cười kiêu ngạo

- – Tôi ngây ngốc gật đầu

- Thế mà hồi nãy có người cứ giầy nãy không chịu nhìn nữa chứ!

- Ai biết đâu, cứ tưởng.... – Tôi xấu hổ, mặt đỏ tới tận mang tai

- Tưởng cái gì?

- Tôi không biết – Tôi then quá hoá giận – Ai bảo mặt anh hiện rõ ba chữ “Không đứng đắn” trên trán chứ. Mà cho tôi nhìn cái này làm gì. Đánh giá công trình trước khi anh biểu diễn cho người yêu anh à.

- Chưa đâu! Em vào đây!

Anh ta tự nhiên nắm lấy tay tôi dẫn qua con đường rợp cánh hoa, bước vào ngôi nhà gỗ. Một lần nữa nội thất bên trong nhà đánh sập toàn bộ lý trí còn sót lại của tôi. Một không gian vô cùng ấm cúng, tất cả các vật dụng đều làm bằng gỗ mang lại một nét đơn sơ nhưng tinh tế. Anh dẫn tôi đi tất cả các phòng, nào là phòng khách với bộ ghế salon cổ điển, rồi phòng ngủ tràn đầy sắc vàng của ánh đèn...Thật sự chính là ngôi nhà trong mơ của các cô thiếu nữ, một phong cách của tiểu thuyết hiện đại Châu Âu. Cuối cùng, anh ta dẫn tôi vào một căn phòng. Có thể gọi là phòng triển lãm không nhỉ. Trong đó treo rất nhiều tranh nổi tiếng, từ danh hoạ nước ngoài đến Việt Nam. Tôi ngẩn người ngắm nhìn một lượt, cuối cùng không nén nổi một tiếng thở dài

- Sao vậy? Không đẹp à?

- Anh định làm tôi ghen tị đến chết hả? Thật sự rất đẹp!

- Thích không?

-Nếu tôi không thích thì có khen đẹp không hả? Dư hơi! – Tôi lăm bằm

- Thích là tốt rồi! Vì sau này nó là của em! – Anh ta nói một cách nhẹ nhàng, giống như bảo rằng ngày mai mặt trời sẽ mọc ở hướng đông vậy

- Hả? – Tôi há hốc mồm

- Bạch Vy! – Anh ta đột nhiên quay qua, đứng đối diện với tôi, ánh mắt nhìn thẳng mặt tôi, vẻ mặt giấu cợt lúc này đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự nghiêm túc, nghiêm túc đến mức khiến tôi phải ngừng thở – Em đồng ý làm bạn gái anh không?

Một sự yên tĩnh kéo dài, đến nỗi tôi hoàn toàn có thể nghe được tiếng đồng hồ kêu tích tắc trên tường. Tôi cố gắng tìm kiếm một chút đùa cợt trong mắt của anh ta. Nhưng tôi chỉ có thể thấy hình ảnh mình, hoàn toàn không có gì khác. Tôi cúi đầu xuống, từng dòng nhiệt chảy khắp toàn thân. Tôi không yêu anh ta, sao có thể đồng ý đây, nhưng phải từ chối như thế nào. Chúng tôi hằng ngày đều phải đối mặt với nhau, một cái lắc đầu của tôi có thể khiến cuộc sống sau này của cả hai vô cùng ngọt ngào. Trừ khi ý anh ta là nếu tôi lắc đầu đồng nghĩa với nghỉ việc.

- Xin lỗi! – Tôi chỉ có thể nói ra hai từ đó mà thôi

- Cho anh một lý do! – Giọng nói của anh vẫn đều đều, không có vẻ gì đang bị đả kích

- Chỉ là...tôi không yêu anh – Tôi hít một hơi, cố gắng nói rõ từng chữ

- Vì người đàn ông đó?

-..... – Tôi lắc lắc đầu. Không phải vì ai hết, vì tôi thôi, vì chính tôi đang sợ hãi cái gọi là “tình yêu”

- Cho anh một cơ hội, anh sẽ chứng minh mình có thể mang lại hạnh phúc cho em. – Anh nắm lấy tay tôi, siết chặt – Bạch Vy, anh yêu em!

- Anh yêu tôi? Chúng ta chỉ mới biết nhau hơn một tháng, anh nói anh yêu tôi không thấy quá buồn cười sao?

- Em có tin cái gì gọi là tình yêu sét đánh không?

- Haha – Tôi bật cười – Ngay cả tình yêu vun đắp qua thời gian tôi còn không tin, anh kêu tôi tin vào tình yêu sét đánh? Giám đốc, anh có biết thư ký của anh đã từng có một đời chồng không?

- Em....

- Sao? Bất ngờ quá phải không? Những bức tranh của tôi mà anh treo trên tường chính là được vẽ lúc tôi đang đợi chồng mình quay về. Tôi đã từng nói nó rất u buồn, vì lúc tôi vẽ chúng là lúc tôi đang khóc một mình. Tôi không tin tình yêu, không phải vì nó không có thật, mà là nó không dành cho tôi. Giám đốc, người đàn ông như anh sao phải mất công làm nhiều chuyện vì một người phụ nữ như tôi chứ. Ngôi nhà này thật sự rất đẹp, có thể nói là thành tựu cả đời của anh, hãy dành tặng nó ột người con gái xứng đáng hơn tôi...

Minh Trường nhìn tôi thật lâu, hoàn toàn không có vẻ bất ngờ trước thông tin tôi vừa nói. Anh khẽ thở dài, ánh nhìn u uất, nhẹ nhàng đưa tay vén một sợi tóc loà xoá trước trán của tôi

- Em hỏi anh biết em có chồng chưa? Câu trả lời của anh là có. Tâm trạng của anh khi biết tin đó là ngỡ ngàng, hụt hẫng và không cam lòng. Cái tôi to lớn bắt buộc anh phải quên em đi, nhưng anh làm không được...Anh đã đến nhà em...Hôm ấy anh đã trông thấy em và anh ta. Anh thật sự không cam tâm. Khoảng thời gian nằm viện, anh đã suy nghĩ rất nhiều. Anh không thể sống thiếu em.

Tôi thật sự không tin chỉ hơn một tháng ngắn ngủi mà anh ta lại yêu tôi nhiều như vậy. Dù những lời nói của Minh Trường rất cảm động, cặp mắt của anh nói cho tôi biết những lời đó là thật lòng nhưng tôi không cho phép mình tin tưởng ai nữa. Tôi không muốn đánh cược. Đã từng thua đến trắng tay, tôi đã biết sợ rồi.

- Tôi không tin anh!

- Em thà đợi anh ta quay về, chứ không cho anh cơ hội?

- Minh Trường, anh không hiểu tôi đang nói gì sao? Không phải hôm trước anh đã thấy anh ta đi với một cô gái à. Tôi không còn hy vọng, tôi không trông mong gì hết. Tôi cần một cuộc sống bình yên qua ngày. Tôi không muốn yêu ai và không cần ai yêu tôi hết

- Nếu anh đảm bảo em sẽ có cuộc sống không lo âu, vướng bận, em sẽ ở bên anh chứ?

- Anh có thể sống với một người không yêu mình sao? Một ngày đẹp trời nào đó, tôi sẽ bỏ anh đi theo người khác. Hay tệ hơn xem anh là hình bóng của ai đó. Cuối cùng chỉ có anh là bị tổn thương mà thôi! Anh chịu được không?

-....

- Suy nghĩ lại rồi phải không ? Đàn ông các anh giống nhau cả thôi, tôi hiểu mà!

Tôi nhếch mép, quay lưng bỏ đi. Tôi cần phải mạnh mẽ, nếu tôi yếu lòng thì cuộc sống của tôi lại trở nên be bét..

- Anh đồng ý! Anh đồng ý....- Minh Trường bất ngờ ôm lấy tôi từ đằng sau, từng tiếng từng tiếng rót vào tai tôi – Cho anh một tháng, anh sẽ chứng minh cho em thấy. Xin em!

Giọng anh ta càng lúc càng không rõ, tôi càng lúc càng chìm vào trong mộng lung mờ ảo...Tôi có thể có được tình yêu sao?

14. Chương 14

“Sáng nay, người mẫu Lan Linh đã được đưa đến bệnh viện cấp cứu... Nguyên nhân phỏng đoán ban đầu là do tự tử”. Tiếng nói của cô phát thanh viên mục giải trí đều đều phát ra từ tivi làm tôi đánh rơi con dao bếp xuống đất. Tôi lập tức bước tới tivi nhìn cho rõ. Đúng là Lan Linh. Tự tử? Còn đứa bé? Sao cô ta lại đại dột như vậy? Chẳng lẽ Thanh Phong đã bắt đầu ra tay? Tôi gọi điện thoại cho Hải Lâm, anh đã biết chuyện xảy ra chưa?

- Alô, Hải Lâm, anh biết chuyện Linh chưa...Ừ ừ, em tối ngay....

Khi tôi chạy tới phòng cấp cứu thì đã thấy Hải Lâm ngồi đợi ở ngoài. Anh vùi đầu vào hai bàn tay, cả người tràn ngập sự đau khổ. Tôi lại gần, anh nhìn tôi bằng vẻ mặt bi thương, cặp mắt đã đỏ ngầu

- Lan Linh... – Tôi vội vàng hỏi

- Đang cấp cứu...Bạch Vy, anh làm người thật thất bại, ngay cả người mình yêu cũng không bảo vệ được...

- Không phải đâu! – Tôi ôm anh, cố gắng xoa dịu nỗi đau của anh

- Là nó phải không? – Anh hỏi tôi

- Em không biết...

- Chỉ có nó mới có thể dồn cô ấy đến bước đường cùng như vậy...

Tôi im lặng vì không biết phải trả lời thế nào. Âm mưu, động cơ của Thanh Phong quá thâm sâu. Tôi không biết anh muốn làm gì? Bước tiếp theo sẽ như thế nào? Cũng không biết có phải là do anh gây ra hay không?

- Hình như Phong có sự hiểu lầm. Anh đã đến tìm nó nói chuyện. Khi biết anh và Lan Linh đang yêu nhau, nó bỗng dưng hoá điên. Bảo rằng anh và Linh đều đáng chết...Anh cứ tưởng rằng nó vì yêu Linh nên mới phản ứng như vậy...Nhưng mà không phải, nó hỏi anh sao có thể đi yêu người hại em, rồi còn bảo anh không chịu trách nhiệm, còn có đứa bé của em...Nó lúc đó nói năng rất lộn xộn...Anh nghe chưa hiểu thì nó đã đập bàn bỏ đi rồi...Bạch Vy, em cho anh một câu trả lời được không?

Chuyện này....Sao lại có con tôi ở đây? Chẳng lẽ Thanh Phong hiểu lầm đứa bé là con của Hải Lâm. Trời ạ, anh ta sao có thể suy nghĩ như vậy. Tôi bây giờ làm sao giải thích cho Hải Lâm hiểu tất cả mọi chuyện mà không làm tổn thương anh ấy đây.

- Cho em một ít thời gian, em sẽ đi tìm Phong nói rõ mọi chuyện! Anh ở đây, có tin gì của Linh thì báo em. Em đi trước!

Thư kí của Thanh Phong vừa trông thấy tôi đã dùng giọng điệu đều đều không cảm xúc nói: “Em chào chị, Tổng giám đốc đang đợi chị!”. Anh ta quả nhiên nắm rõ kế hoạch của mình, biết rằng tôi sẽ tới gặp anh ta. Tôi đẩy cửa bước vào. Thanh Phong đang đứng hướng mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Em tới rồi?

Tôi không trả lời, đi tới ngồi lên sofa trong phòng. Anh quay lưng lại, cặp mắt vô cảm nhìn về phía tôi. Bây giờ tôi mới nhìn rõ khuôn mặt anh, có một chút cao ngạo, một chút lạnh lùng, tạo thành một đường nét lạ lẫm mà tôi chưa từng biết.

- Không ngờ em tới sớm hơn tôi tưởng. – Anh bước lại gần, khẽ nâng cằm tôi lên, khoé miệng nhếch thành một nụ cười như có như không

- Anh đã làm gì Lan Linh? – Tôi đẩy tay anh ta ra, hướng ánh nhìn giận dữ về phía anh

- Làm gì? Hahaha, cũng không có gì lớn lắm. Ngày xưa cô ta làm gì với em, tôi làm y như vậy.

- Anh.... – Tôi bàng hoàng, cả người bật dậy, chân động đến run rẩy – Tại sao phải như vậy? Anh có phải con người không?

Tôi từ lâu đã lờ mờ đoán được việc kinh khủng xảy ra với tôi vào hai năm trước là do Lan Linh gây ra. Bây giờ khi nghe chính miệng Thanh Phong nói, đáng lẽ tôi phải cảm thấy hả hê khi đã trả được thù. Nhưng sao tôi lại cảm thấy đau lòng, trái tim như bị bóp nghẹt. Tôi không muốn trả thù. Nhất là trả thù dơ bẩn như vậy. Tôi hiểu nỗi đau đó, tôi không muốn người nào đó phải giống như tôi.

- Tôi không cần anh trả thù vì tôi!

- Hahaha, em nghĩ tôi là vì em? Ôi, em mơ mộng quá rồi... – Thanh Phong cười đến chảy nước mắt, nghiêng rằng nghiêng lợi nói với tôi – Tôi chính là hận, tôi vì cái gì giữ gìn cho em, cuối cùng phát hiện em không còn...Tại sao người đàn ông đầu tiên của em không phải là tôi...Ngay cả đứa con hoang kia...Tôi bắt Hải Lâm và Lan Linh trả hết cho tôi....Tôi chính là đang trả thù cho chính mình....Những kẻ ngáng đường tôi đều không có kết cục tốt đẹp...

- Anh điên rồi! – Tôi sợ hãi lùi ra sau mấy bước

- Đúng, tôi đang điên lên đây! Tôi không biết tại sao em lại không hận hai người họ. Một kẻ mua chuộc phục vụ bỏ thuốc vào ly nước, một kẻ làm em có con rồi bỏ mặc. Bây giờ họ đến với nhau, em không cảm thấy căm phẫn sao?

- Tôi dù có căm phẫn cũng không làm cái việc dâm tiện như anh...Không phải anh yêu cô ấy sao? Sao anh có thể làm vậy?

- Yêu? Con đàn bà đó xứng đáng có được tình yêu của tôi sao? Năm xưa Lan Linh đổ kị, hại em không đến được với Hải Lâm, ai ngờ không có em, cô ta cũng không có được hắn. Em tưởng tôi không biết cô ta lợi dụng tôi trả thù em sao, tôi chính là lợi dụng cô ta ngược lại để đóng đạt một vở kịch.

- Kịch? Ý anh nói hai năm nay hai người đang đóng kịch? Đóng cho tôi xem sao? Tại sao?

- Chỉ có thể nói là vì tôi yêu em. – Ánh mắt của anh nhìn tôi đau thương – Năm đó, tôi đã cho em ra đi. Sao em lại còn quay lại?

- Anh...

- Nhưng tôi thà rằng em không yêu tôi, nhưng tôi không chấp nhận em được việc em đi ngoại tình. Sao em có thể cùng hắn tạo ra đứa con hoang đó? – Thanh Phong đột nhiên nổi điên lao tới nắm lấy hai vai tôi, cặp mắt tràn đầy sát khí

- Đứa bé không phải là con của Hải Lâm. – Tôi sợ hãi lắc đầu

- Đứa bé...không phải của Hải Lâm – Thanh Phong nhìn tôi, cặp mắt chứa đầy sự nghi hoặc, cuối cùng tụ lại thành một ánh nhìn quỷ dị – Em lừa dối tôi, ngoài Hải Lâm, em còn thằng nào nữa?

“Bốp”

Tôi tức giận, không khống chế được mà tát Thanh Phong. Anh không ngờ tới tôi sẽ hành động như vậy, cặp mắt đỏ ngầu điên cuồng bóp lấy cổ tôi

- Anh đi chết đi! – Tôi la lên trước khi anh ta siết chặt tay lại

Không khí đột ngột bị chặn đứng. Theo phản xạ, tôi bắt đầu cào cào, hung hăng đánh đá loạn xạ. Anh không những không dừng lại mà còn tăng thêm lực. Trước mắt tôi mọi vật trở nên mơ hồ, chao đảo. Một giọt nước từ mắt khẽ rơi xuống.

Đến lúc tôi tưởng mình sắp chết đi thì anh buông tôi ra. Tôi lập tức ho khan, cổ họng, lồng ngực đau như lửa đốt. Tôi không kiềm được, gập người lại, khóc rống lên. Một lúc sau, Thanh Phong bước tới ôm lấy thân hình run rẩy của tôi, giọng nói trầm thấp: “Sau này đừng chọc giận anh nữa!”

Tôi im lặng. Đáng sợ! Anh ta đã trở thành một con quỷ dữ. Tàn nhẫn, mất hết nhân tính. Không yêu không thương chỉ có hận thù bao lấy tâm hồn của anh.

- Em nói đi! Đứa bé là con của ai?

- Của anh! – Tôi đau xót trả lời

Tôi cảm nhận được vòng tay đang ôm mình trở nên cứng đơ. Anh nắm lấy cằm tôi, nâng mặt tôi lên, để mắt tôi ngang tầm với mắt của anh.

- Em nói cái gì?

- Là của anh, của anh...Anh nghe rõ không hả? – Tôi dấn tay vào ngực anh, khóc nức lên như một đứa trẻ

- Em...- Thanh Phong cố gắng nhìn thật sâu vào mắt tôi, tìm kiếm một chút dối trá trong đó – Là thật sao? Sao em đối xử tàn nhẫn với anh như vậy? Em có biết anh đau khổ như thế nào không? Anh xin lỗi, xin lỗi em....

Vòng tay ôm lấy tôi siết chặt lại. Anh gục đầu vào hõm vai của tôi, hơi thở nóng ấm từng đợt từng đợt phả ra. Anh nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên cổ tôi, rồi lên má, cuối cùng dừng lại ở môi tôi. Bờ môi mềm mại của anh chầm chậm hôn tôi. Tôi không phản ứng, cứ để mặc anh ta hôn tôi. Cả hai cứ dây dưa như thế cho đến khi tôi cảm thấy không khí dường như cạn kiệt thì anh mới buông tôi ra

- Bạch Vy, anh yêu em!

- Nhưng...tôi không còn yêu anh nữa... – Tôi đẩy anh ra, chống tay đứng dậy, lạnh lùng nhìn người đối diện – Tôi kinh tởm anh!

Thanh Phong sau một thoáng sững sờ, hai con ngươi từ từ đen dần lại, bước chầm chậm về phía tôi. Đến khi khuôn mặt đã gần như kề sát mặt tôi, anh mới nói: “Rồi em sẽ phải hối hận.”. Ánh mắt của anh âm u, sâu thẳm, hơi thở nóng bỏng nhưng giọng nói lại lạnh như băng. “Nếu em và Hoàng Khải, chỉ một người vào địa ngục, em chọn ai? Em về suy nghĩ đi!” – Thanh Phong bước tới mở cửa phòng làm việc – “Không tiễn!”

Tôi ngồi trên sân thượng của công ty, nhìn chằm chằm vào hộp cơm. Sân thượng là một nơi không có ai lui tới. Tôi cũng là lần đầu tiên đặt chân lên đây. Bây giờ là buổi trưa, tôi ngồi dưới mái hiên nhô ra nên không cảm thấy oi bức, ngược lại không khí còn có chút dễ chịu. Tâm trạng tôi không tốt, nếu không muốn dùng chữ hoảng loạn, Anh đã gửi một nửa con bài cho tôi xem, dùng Hoàng Khải uy hiếp tôi. Có phải anh cũng dùng Hải Lâm dồn Lan Linh vào chỗ chết không? Tôi ngồi co chân lại, cố gắng tìm kiếm cảm giác an toàn. Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên. Tôi nhìn màn hình, chần chừ một lát rồi mới bắt máy

- Alô! Em đây!

- Em đang ở đâu vậy?

- Có việc gì không anh?

- Chỉ cần nói em ở đâu, không cần thắc mắc.

- Trên sân thượng.

- Đợi đó, anh lên liền.

Quả thật chỉ vài phút sau, Minh Trường đã đứng trước mặt tôi. Anh ta hướng ánh nhìn phức tạp từ trên cao xuống người tôi.

- Hôm nay em làm sao vậy? Sáng nay trong cuộc họp không hề tập trung. Về mặt rất mệt mỏi. Bây giờ lại trốn trên đây. Đã có chuyện gì?

Tôi lắc lắc đầu. Nếu tôi nói ra, anh ta có thể giải quyết được sao? Hay lại kéo thêm một người vào vòng xoáy. Minh Trường lặng lẽ ngồi xuống, nắm lấy bàn tay của tôi

- Nói anh nghe!

- Không có gì – Tôi cắn cắn môi, nhẹ nhàng rút tay lại – Chỉ là em cảm thấy hơi mệt.

- Đây, đã bảo em đừng cắn môi nữa mà – Minh Trường đưa ngón tay sờ lên đôi môi đã bị tôi cắn đến đỏ ửng.

Hành động của anh ta làm tôi khẽ rùng mình, theo phản xạ nhích người ra một chút. Minh Trường nhìn tôi, cặp mắt thoáng lộ vẻ thất vọng, nhưng sau đó nhanh chóng nở một nụ cười dịu dàng, hiền lành. Tôi nhìn sang chỗ khác vì tôi vẫn không thể đối diện với tình yêu của anh ta.

- Anh ăn cơm chưa?

- Chưa! Chúng ta đi ăn nhé!

- Thôi khỏi, em làm rất nhiều đồ ăn, chúng ta cùng ăn đi!

- Được! – Anh vui vẻ, gạt đầu lia lịa

Tôi đưa hộp cơm cho anh, nhìn anh vừa ăn vừa tấm tắc khen ngon, sau đó thì quay qua mời tôi ăn chung. Tôi lắc đầu từ chối thì Minh Trường trừng bộ mặt giận dữ của con nít làm tôi bật cười, nhưng sau đó tôi vẫn kiên quyết không chiều theo anh ta. Tốt nhất khi không thích ai đó, đừng gieo vào đầu họ sự ảo tưởng.

15. Chương 15

Tôi nhận được tin báo của Hải Lâm về tình hình của Lan Linh. Cô ấy đã tỉnh dậy, nhưng tinh thần vẫn bị kích động. Thần thờ nhìn cửa phòng bệnh, tôi không biết có nên vào hay không. Rốt cuộc bây giờ trong chúng tôi ai đáng thương hơn ai đây?

- Em tới thăm Lan Linh hả? – Hải Lâm từ xa bước lại – Sao không vào?

Mới có hai ngày không gặp mà khuôn mặt của anh hốc hác đi rất nhiều. Râu cũng đã lún phún rồi. Cặp mắt đỏ ngầu, mệt mỏi và đầy bi thương. Tôi thở dài, không dám đối diện với anh

- Bác sĩ nói đứa bé không thể giữ...Cô ấy có thai...anh lại không biết gì...Đứa bé đó là của anh...

Hải Lâm! Anh là người đàn ông tốt. Khi anh yêu ai sẽ tuyệt đối tin tưởng người đó. Chỉ cần anh tin đứa bé là con anh, em nghĩ Lan Linh đã là người phụ nữ hạnh phúc lắm rồi. Tôi chưa xót, vỗ vỗ lên vai anh. Muốn an ủi anh nhưng lại không biết nói gì.

- Chỉ cần cô ấy khỏe lại, hai người có thể làm lại từ đầu....

Anh gạt gạt đầu, cố gắng nở một nụ cười, mở cửa bước vào trong phòng. Lan Linh đang ngồi trên giường, hướng mắt ra ngoài cửa sổ. Quần áo xộc xệch, tóc tai rối bù. Hải Lâm nhanh chóng bước tới ôm cô, giúp cô chỉnh lại quần áo, rồi chải lại đầu tóc. Mỗi động tác đều nhẹ nhàng, tình cảm. Lâu lâu còn nói nhỏ vào tai Lan Linh điều gì đó, làm cô ấy bật cười khúc khích. Hình ảnh ấy quả thật rất đẹp, khiến tôi có một chút ghen tị trong lòng.

- Em nhìn xem ai đến thăm em này.

Lan Linh lúc này mới chuyển ánh nhìn từ cửa sổ về phía tôi. Ánh mắt ngây dại của cô ta đột ngột chuyển sang hoảng hốt

- Bạch Vy, Bạch Vy, lay cậu, lay cậu – Lan Linh lao xuống giường, quỳ trước mặt tôi, không ngừng dập đầu

- Lan Linh, bình tĩnh đi! – Tôi vội vàng nâng cô ta dậy
- Lạy cậu, mình biết lỗi rồi...Làm ơn, trả con ình....Cậu nói anh ấy buông tha ình....
- Lan Linh! – Hải Lâm ôm cô ta vào lòng, cố gắng không để cô ấy tiếp tục đập đầu xuống đất
- Em xin lỗi! – Tôi sợ hãi lùi ra sau mấy bước – Em không nên đến đây!
- Hai người đã xảy ra chuyện gì?
- Em...em về trước....

Tôi còn nhớ rất rõ những việc của hai năm trước. Từng chút, từng chút tái hiện lại trong đầu tôi, nhưng tôi làm sao mở miệng nói cho Hải Lâm biết hành động của Lan Linh. Anh ấy chắc chắn sẽ bị dẫn vật không yên.

HAI NĂM TRƯỚC

Đêm nay là đêm cuối cùng tôi chơi đàn tại phòng trà “Biển xưa”. Sáng tinh mơ ngày mai, tôi sẽ cùng anh bỏ đi thật xa. Một nơi chỉ có hai người chúng tôi mà thôi. Chủ phòng trà đặc biệt dành tặng buổi tối này cho tôi, để tôi thỏa thích lướt từng phím đàn. Đây là bài thứ ba tôi đánh trong ngày hôm nay. Lan Linh – nhỏ bạn thân nhất của tôi – đang ngồi phía dưới mỉm cười nhìn tôi. Người duy nhất biết được bí mật của tôi chính là nhỏ ấy. Tôi biết Linh yêu anh, nhưng Linh cũng là chị em tốt của tôi, nên tôi không đành ra đi mà không báo với nhỏ một tiếng. Lan Linh là một cô gái hoạt bát, sôi nổi, sở hữu một khuôn mặt khả ái và thân hình chuẩn của người mẫu. Sau khi tôi và Hải Lâm yêu nhau được một năm thì Linh bắt đầu qua lại với Thanh Phong – người chồng sắp cưới mà tôi đang chạy trốn. Tôi không biết Linh có yêu Phong thật không, hay là chỉ muốn quên đi Hải Lâm. Bốn người chúng tôi là bạn từ hồi học lớp 11-12 cho đến tận bây giờ. Thật ra Thanh Phong có thể đứng ra không chịu lấy tôi nhưng sức ép giữa hai gia đình quá lớn. Ba của Phong cũng đang mang bệnh tim rất nặng, bắt Phong ra mặt thì thật không đúng. Nên tôi đành phải chọn cách trốn đi với Hải Lâm. Khi tôi chơi xong bài thứ ba thì để thay đổi không khí, một ca sĩ đã lên sân khấu thay tôi. Tôi bước xuống chỗ của Linh, tươi cười với nhỏ

- Hôm nay cậu chơi rất hay. Cậu thấy anh chàng ngồi kia chứ? Anh ta chắc chắn đang say cậu như điệu đố
- Bậy bạ – Tôi cũng tò mò nhìn theo hướng tay của nhỏ bạn – Không thấy rõ mặt, nhưng chắc chắn không bằng Hải Lâm
- Xí! Cậu còn chơi bao nhiêu bài nữa?
- Chắc hai bài!
- Chuyện kia...chuẩn bị xong xuôi hết chưa?
- Rồi, đã đầy đủ. Lan Linh, mình thật sự rất lo! – Tôi ôm ôm ngực
- Hai người sẽ hạnh phúc!

Khi Lan Linh nói ra câu đó thì cô ca sĩ trên sân khấu đã biểu diễn xong. Tôi đứng lên, vẫy vẫy tay chào Lan Linh: “Cậu đợi mình đàn xong rồi tụi mình cùng đi về!”. Tôi ngồi vào đàn, đánh một bài quen thuộc mà tôi đã thuộc nằm lòng. Khi tôi đang chơi đàn, bỗng dưng cảm thấy có một ánh nhìn chăm chăm sau lưng mình. Tôi hơi hơi quay đầu nhìn xung quanh nhưng không phát hiện là ai. Bản cuối cùng kết thúc trong tiếng vỗ tay của mọi người. Tôi khẽ cúi đầu chào tất cả rồi xuống chỗ ngồi với nhỏ bạn. Nhưng nhìn mãi không thấy Linh đâu, chỉ thấy tờ giấy được kẹp dưới ly nước: “Vỵ, mình bận một chuyện, phải về gấp. Thật xin lỗi!”. Tôi ngồi xuống nghỉ một chút, lúc định đứng lên ra về thì có một người bước lại chỗ tôi. Anh ta đứng ngược sáng, tôi không thể nhìn thấy rõ mặt. Chỉ biết anh ta có dáng người cao to, ăn mặc sành điệu.

- Xin lỗi, thật là phiền cô. Lúc này cô chơi đàn rất hay. Không biết tôi có thể mời cô một ly nước được không?
- Cảm ơn anh! Nhưng mà...
- Hình như đã làm cô khó xử rồi... – Anh ta vẫn đứng ở trên cao, nhìn xuống chỗ tôi ngồi

- Xin lỗi anh, vì tôi phải đi liền nên...Nếu anh không trách, tôi có thể uống một chút rồi đi ngay...

- Vậy thì còn gì bằng. Mời cô!

Tôi đón ly nước trên tay anh ta, nhìn một chút, cuối cùng cũng uống một ngụm. Tôi mỉm cười gật đầu cảm ơn anh ta, nhưng trong một khoảnh khắc, tôi có cảm giác đầu óc quay cuồng. Con buồn ngủ nhanh chóng kéo tới. Trước mắt đã là một màu đen kịt

Tôi khó nhọc mở mắt dậy. Toàn thân cảm nhận được một trận đau nhức. Tôi vội vàng thanh tỉnh đầu óc. Tôi đang ở trong một căn phòng hoàn toàn xa lạ. Khủng khiếp nhất là trên người tôi không có mặc gì, tôi từ từ nhìn qua bên cạnh chỉ thấy tấm lưng của một người đàn ông. Tôi hoàn toàn chết lặng. Một cảm giác xé toạc tâm can xâm chiếm cả người tôi. Tôi làm sao có thể đi gặp Hải Lâm đây...Tôi thật sự muốn đâm chết người nằm bên cạnh mình. Anh ta là ai? Phải chăng chính là người đã mời tôi ly nước tối qua. Tôi cắn chặt môi đến bật máu, cố gắng ngăn tiếng nấc thoát ra từ cổ họng. Tôi đau đớn, không phải vì thể xác mà vì trái tim đang vỡ ra. Tôi sợ hãi, muốn trốn chạy nhưng không biết phải trốn đi đâu. Tôi vội vàng ngồi dậy, nhặt quần áo mặc vào, lao ra khỏi nơi đó.

Tôi bất chấp tiếng chửi mắng của ba, ánh mắt lo lắng của em trai, chạy vào phòng, đóng sập cửa lại. Tôi gào khóc, đập vỡ tất cả đồ đạc có trong phòng. Tiếng chuông điện thoại vang lên không ngừng, từng tiếng như những nhát dao đâm vào tim tôi. Chắc chắn anh đang chờ tôi, đang lo lắng sao tôi chưa đến. “Hải Lâm, Hải Lâm, em xin lỗi. Xin lỗi!”

Từ ngày hôm đó, tôi bị nhốt trong phòng, không cho gặp ai, chỉ chờ đến ngày làm đám cưới. Trước ngày lấy chồng, Lan Linh đến tìm tôi, trách tôi tham phú quý bỏ rơi Hải Lâm, nếu biết lúc trước tôi sẽ như vậy, nhờ sẽ không bao giờ nhường Lâm cho tôi. Cuối cùng chính là một câu phát ra từ miệng đứa bạn thân của tôi: “Tao không yêu Phong, tao chỉ yêu mình Lâm thôi. Nhưng tao sẽ mãi mãi bên cạnh chồng mày, khiến mày phải đau khổ cả đời.” Tôi im lặng lắng nghe nhỏ chữi mắng, trong lòng chết từng chút một. Tôi thật sự không biết rằng từ lúc đó cuộc đời của bốn chúng tôi đã trở thành địa ngục...

Tôi lao ra khỏi cửa, bên tai còn văng vẳng tiếng gào khóc của Lan Linh: “Đừng đi, đừng đi, hãy giúp mình...”. Tôi bịt chặt hai tai, chạy ra khỏi bệnh viện. Dù hai năm trước Lan Linh đã dùng một cách hèn hạ để chia rẽ tôi và Hải Lâm. Tôi nghĩ mình đã rất hận cô ta, nhưng trả thù một người đến thân tàn ma dại không có trong ý nghĩ của tôi. Tôi đã cố gắng quên đi, cố gắng không vướng vào thù hận, tuy nhiên lại có kẻ vì tôi mà ra tay.

Tôi nhận được điện thoại của dì bảo tôi phải ghé nhà gặp ba. Chào đón tôi là khuôn mặt hết sức giận dữ của ba và dì. Lần này không có em trai chống sau lưng, tôi cảm thấy sắp bị không khí này bức cho hoá điên rồi.

- Mày biết chuyện này phải không? – Ba quăng xấp hình lên bàn

Tôi liếc sơ qua, ngay lập tức vội vàng cầm lên xem cho rõ. Tất cả đều là hình của Khải và Phúc. Mọi lúc, mọi nơi, mọi hành động đều được chụp lại

- Mày làm chị kiểu gì vậy hả? – Dì bắt đầu màn trình diễn

- Em lớn rồi! Nó có quyết định của nó. Con không có ý định xen vào! – Tôi bình tĩnh trả lời

- Mày biết nó làm sai mà vẫn không can ngăn. Hay chính mày đã xúi giục nó...

- Chuyện tình cảm làm sao ngăn cản hay thúc đẩy hả dì? Hay là trước giờ dì chưa từng yêu ai nên không biết. – Tôi mĩa mai, tôi làm sao không biết bà ta chỉ yêu gia sản nhà tôi, chứ chưa từng yêu ba tôi

- Mày...

- Nếu muốn dạy sao ba và dì không dạy, mà lại đổ trách nhiệm cho con. À có khi dì nói nó không nghe đâu. Tại dì xứng đáng làm mẹ quá mà....

- Lão, con này, mày ăn gan hổ mới dám ăn nói với tao như vậy. Để xem hôm nay tao dạy dỗ mày như thế nào... – Dì hùng hổ như muốn ăn tươi nuốt sống tôi

- Im ngay! Tôi còn sống mà dám làm loạn vậy hả? Bạch Vy, vào phòng làm việc! – Ba tôi nói xong, liền đứng dậy bước lên lầu

Tôi ngoan ngoãn đi theo. Thật sự tôi và ba chưa bao giờ nói chuyện riêng với nhau. Ngay cả phòng làm việc của ông, tôi cũng chưa một lần đặt chân vào. Tôi nhìn khắp phòng một lượt. Căn phòng khá rộng, nhưng bài trí lại rất đơn giản, ngoại trừ tủ sách cao đồ sộ và một bàn làm việc thì không còn gì. Tôi không nghĩ với tính cách của ông lại có một phòng làm việc tối giản như vậy

- Ngồi đi! – Ông chỉ tay vào cái ghế đối diện bàn làm việc

- Ba có chuyện gì muốn nói với con?

- Ba sẽ không nói vòng vo. Thăng Khải có bao giờ nói tình hình công ty cho con nghe không?

- Dạ...cũng chỉ nói sơ sơ. Em biết con không hứng thú với việc kinh doanh nên cũng không đề cập nhiều. Công ty gặp vấn đề gì sao?

- Nó không nói vì sợ con lo lắng – Ông im lặng một lát – Công ty sắp không giữ được rồi.

- Sao? – Tôi hoảng hốt

Chuyện gì đang xảy ra? Tôi cảm thấy như mình đang ở trong một cái bọc lớn, bao lâu nay bị bịt tai che mắt. Bây giờ đột ngột có người mở bọc, ánh sáng, không khí ủa vào cùng một lúc, khiến tôi không thể nào thích nghi kịp.

16. Chương 16

- Thăng Phong...đã có trong tay 12% cổ phần công ty chúng ta. Lần họp đại hội cổ đông sắp tới, nó sẽ có mặt...

- 12%? Anh ta mua từ lúc nào? – Tôi bất ngờ trước thông tin vừa tiếp nhận

- Mới được mấy ngày thôi. 12% đó là của thằng Vinh, ba không ngờ người đầu tiên bán cổ phần cho hắn lại là nó...

- Anh ấy bán hết sao? Sao có thể như vậy? Không thể nào là anh Vinh...

- Chắc chắn là có âm mưu...Ba nhiều lần tìm cách liên lạc với nó mà không được – Ba tôi nhíu mày, vẻ mặt đăm chiêu – Hiện tại ba đang giữ 22, dì con là 12. Số còn lại là của các cổ đông khác mà nó đã nắm đến 12%

- Nếu anh ta nắm hơn 22% thì sao hả ba?

- Chức chủ tịch của ba sẽ thuộc về nó.

- Có cách nào ngăn kế hoạch của anh ta không? Nói dì đưa cổ phần cho ba...

- Dì con hả? Ba đã nói qua rồi nhưng bà ta nhất định không giao. Thứ đàn bà chỉ biết có tiền ấy không thể trông cậy được. Chỉ còn trông chờ vào tình cảm của các cổ đông khác với ba...Nhưng ngay cả Vinh còn như vậy, ba cũng không dám nói trước. Chúng ta cũng không thể ra mặt mua lại cổ phần của người khác, họ sẽ nghĩ chúng ta có ý đồ gì đó...Tình hình hiện tại đi một bước tính một bước thôi....Hay là con...

- Ba muốn con....năn nỉ anh ta?

Ba tôi ngẩng đầu lên nhìn tôi. Tôi biết không vô duyên vô cớ ông lại nói cho tôi nghe chuyện này. Ông không cần lời khuyên của tôi, cái ông cần là đổi tôi lấy công ty

.- Nếu con không đồng ý thì sao?

- Ba biết bắt buộc con thế này thật quá đáng...Nếu con không đồng ý thì thôi, dù gì hai năm trước con cũng đã hy sinh nhiều rồi. Chỉ là con đã từng lấy người mình không yêu, con hiểu nỗi khổ đó mà. Ba cũng không muốn thằng Khải cũng như vậy...

- Liên quan gì đến Khải ?

- Có một cách cứu công ty, đó là thằng Khải phải kết hôn với con gái chủ tịch tập đoàn X. Cô ta là bạn học cùng thời với Khải, lại rất yêu nó. Chỉ cần hai đứa lấy nhau, Chủ tịch Bắc sẽ cứu công ty chúng ta...Ông ta cũng đang nắm một phần lớn cổ phần, có thể nể tình sui gia mà không bán cho thằng Phong, có khi còn giao lại cho thằng Khải...

Tôi nghe như sét đánh ngang tai. Tôi muốn bật cười thật to để che lấp đi nỗi đau đớn trong lòng. Ông ta, chính mà người tôi gọi bằng ba đây, hết lần này đến lần khác đều đem con mình ra mua bán. Ông ta thì ra đã biết tôi hai năm nay sống dở chết dở, nhưng vì cái gia sản này, chưa lần nào ông có ý định đem tôi trở về. Bây giờ ông lại đem hạnh phúc của em trai tôi ra uy hiếp tôi. Khải là người kiên cường, lại rất hiếu thảo. Nó chắc chắn sẽ vì cái gia đình thối nát này mà đi lấy người con gái kia. Tôi phải làm sao đây? Phải làm sao đây?

- Sao ba biết nếu con quay về thì anh ta sẽ buông tha cho công ty?

- Là nó yêu cầu. Nó nói chỉ cần con quay về làm vợ nó, nó sẽ buông tha tất cả...

- Hahaha...Các người rút cuộc xem con là gì chứ!... – Tôi bật cười thật to, cười đến chảy cả nước mắt. Càng cười thì trái tim lại nguội lạnh dần đi, cuối cùng đóng băng thành một khối – Được, nói anh ta chờ con một tháng, con sẽ quay về. Trong thời gian này không được giữ bất kỳ thủ đoạn nào cũng như can thiệp vào cuộc sống của con....

- Được được, ba sẽ nói nó...Cảm ơn con!

- Xin ba đừng nói chuyện này cho Khải biết. Còn nữa, hãy chấp nhận chuyện của nó....

Tôi quay lưng bỏ ra khỏi phòng. Nợ ông ta sinh thành ra tôi, nợ ông ta 25 năm nuôi dưỡng, bây giờ tôi trả hết cho ông...Chỉ là một đời người, cũng không phải là tính mạng, đâu cần phải bi lụy.

Tôi dự định sẽ rời thành phố này, đến một nơi khác sinh sống. Có lẽ không phải nước ngoài, đi nước ngoài đâu có dễ chứ. Khi còn nhỏ, tôi từng có ước mơ có một ngôi nhà ở Đà Lạt, cùng với một ông chồng thương vợ yêu con, một đứa con bụ bẫm, dễ thương. Đây là giấc mộng thưở xa xưa của tôi. Bây giờ chồng cũng đã ly dị, đứa con bé bỏng chưa kịp tượng hình cũng đã ra đi. Có lẽ chỉ còn căn nhà trên Đà Lạt là có thể thực hiện được. Nếu tôi lên đó ở, chắc Thanh Phong không tìm ra tôi đâu nhỉ? Trừ khi anh ta là trùm xã hội đen, có tay chân xuyên suốt 63 tỉnh thành. Bây giờ quan trọng nhất là làm sao dụ dỗ Khải rời đi với tôi.

- Khải, chị hai hỏi cái này....

- Chị cứ hỏi? – Khải vừa ăn cơm vừa xem tivi, khi trả lời cũng không quay lại nhìn tôi

- Nếu...chị phải đi một nơi thật xa...nhưng không dám đi một mình...em đi với chị chứ?

- Được thôi! Có gì đâu!

- Ý là đi luôn, không quay lại đây nữa...

Đến lúc này, Khải mới đặt tô cơm xuống, quay qua nhìn tôi. Ánh mắt bắt đầu lộ rõ vẻ nghi ngờ

- Chị xảy ra chuyện gì rồi?

- Không có, chị hỏi chơi vậy thôi...Em trả lời chị trước đi...

- Em không biết...Kêu em rời đi nghĩa là kêu em từ bỏ công ty. Chị biết em không quan tâm tiền tài nhưng công ty đó là tâm huyết cả đời của ba....Coi như không có công ty cũng không sao đi...nhưng hai chị em mình đều bỏ đi, ba mẹ phải tính làm sao?

Em trai ngập ngừng trả lời tôi. Tôi thật sự không nghĩ nhiều như vậy. Tôi không muốn quay lại với Thanh Phong, cũng không muốn Khải lấy người mà nó không yêu. Trong đầu tôi từ trước tới giờ chỉ muốn bảo vệ nó, không hề nghĩ tới người khác. Dù nó là em trai cùng cha khác mẹ với tôi, lại là người thương yêu tôi nhất. Còn ba là ba ruột của tôi, nhưng chưa bao giờ nói được một câu ngọt ngào với tôi, ngay cả sự quan tâm đơn giản cũng không có. Dì thì thôi không còn gì để nói đến. Thế nên tôi mới dễ dàng vứt bỏ hai người đó. Em trai tôi thì không như vậy. Nó sống chết cũng sẽ bảo vệ gia đình này. Tôi đã thấy việc anh ta làm với Lan Linh. Tôi không biết anh ta sẽ giở trò gì với Khải. Những kẻ ngáng đường anh ta sẽ không có kết cục tốt đẹp. Thật sự không còn cách nào khác sao? Tôi mím chặt môi, bóp bóp trán suy nghĩ

- Còn Phúc? Nếu em ở lại, ba mẹ sẽ chấp nhận chuyện hai đứa sao?

- Em đã biết từ đầu hai bên em chỉ có thể chọn một. Nếu một ngày ba bắt em rời xa Phúc, em chỉ có thể làm theo mà thôi...

- Em....

- Chị đừng trách em...Không phải ba mẹ chỉ có một trên đời thôi sao...Coi như em nợ cậu ấy, kiếp sau sẽ trả hết...

- Khải, chị biết hỏi câu này là quá đáng. Giữa chị và ba mẹ, em chọn bên nào? – Tôi không còn biết phải làm thế nào, đành phải ra con cờ cuối cùng. Tôi biết mình bất hiểu, nhưng đứa em này nhất quyết không thể xảy ra chuyện gì

- Chị...rất cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao lại hỏi em những câu kinh khủng như vậy? – Nó đứng lên, ánh mắt xoáy sâu vào người tôi

- Chị sẽ rời đi. Có thể là trong tháng sau. Chị sẽ không đi nếu không có em. Nhưng nếu chị ở lại, em hãy chuẩn bị tinh thần mất người chị này đi!

- Chị hai! – Khải siết chặt nắm tay – Sao phải ép em chứ? Chị nói chuyện gì đã xảy ra đi, hai chị em mình cùng giải quyết...

.- Đừng thắc mắc nữa, chị hỏi em, em chọn ai?

- Em...em...không thể bỏ ba mẹ được...

- Chị hiểu rồi! – Tôi vỗ vỗ lên vai Khải – Chữ hiếu thật sự rất quan trọng. Chị hai thật sự không bằng em.

- Chị hai, chị đừng làm em sợ mà! – Khải nắm chặt lấy tay tôi

- Hahaha, ngốc quá đi. Mới dọa tí xíu mà đã sợ rồi. Nãy giờ chị thử em mà... – Tôi bật cười, cốc nhẹ vào đầu Khải

- Chị hai! – Khải tức giận, hai hàng chân mày cau chặt – Không vui gì hết!

- Thôi, chị xin lỗi, ăn cơm tiếp đi!

Nói xong, tôi ấn em trai xuống ghế sofa, còn mình thì vào phòng đóng cửa lại. “Khải! Chị hai sẽ cố gắng bảo vệ em. Dùng hạnh phúc cả đời mình đổi lại một nụ cười của em. Em và Phúc nhất định phải sống thật tốt!”

Chị Vy ơi! – Phúc chạy vào nhà, hớn hờ lời lôi kéo

- Bình tĩnh, có chuyện gì?

- Em được vào đội tuyển thành phố rồi! Rốt cuộc công lao luyện tập của em cũng đã được đền đáp!

- Em đã báo Khải chưa?

- Dạ rồi, anh Khải bảo là sẽ về liền...

Tôi vui vẻ xoa đầu Phúc, dù rằng nó cao hơn tôi rất nhiều vì là vận động viên điền kinh mà, nhưng lần nào thấy tôi có ý định xoa đầu đều ngoan ngoãn cúi người thấp xuống.

- Nói xem, muốn chị chúc mừng thế nào đây?

- Không cần đâu, em mời mọi người đi ăn. Chị được quyền dẫn bạn trai theo. Hehe

Bạn trai sao? Tôi chợt nhớ tới Minh Trường, dù tôi đã từ chối tình cảm của anh ta, nhưng anh ta vẫn xem một tháng này là cơ hội để thuyết phục tôi. Minh Trường đối với tôi rất tốt, dịu dàng, quan tâm chăm sóc. Chỉ là tôi sợ nếu tôi đối xử tốt với anh ta, anh ta sẽ càng khó dứt bỏ. Cứ để anh ta xem tôi là một người vô tâm, không xem trọng tình cảm đi. Dù gì một tháng nữa, cuộc đời của tôi cũng chấm hết rồi. Tôi sợ gì người khác nghĩ sai về mình nữa..

- Chị, sao thế? – Phúc hươ hươ tay trước mặt tôi

- Không có gì!

- Phúcccc! – Là tiếng kêu như heo bị chọc tiết của em trai tôi. Tiếng tới trước, người cũng nhanh chóng có mặt – Ngoan, lại đây anh hun cái nào!

- Gớm quá đi! Hai đứa chơi trò gì vậy? – Tôi bĩu môi, vẻ mặt “khinh bỉ”

- Anh đừng có làm cho em mất mặt! – Phúc điệu bộ bất mãn, chỉ chỉ ngón tay lên trán Khải

- Gì chứ! Không cho thì thôi! Đi ăn đi! Đói chết đi được!

Chúng tôi chọn một quán ăn khá sang trọng để làm nơi ăn mừng. Tất nhiên chi phí do người em đại gia của tôi chi trả. Chúng tôi đang vui vẻ ăn uống thì bất chợt có một người phụ nữ bước về phía chúng tôi. Tôi nhìn bà ta, có nét gì đó rất quen thuộc, nhưng vẫn chưa nhớ ra được là ai

- Xin lỗi, cô có phải là Bạch Vy không?

- Dạ phải! – Tôi đứng lên trả lời – Xin hỏi, cô là...?

- Tôi là mẹ của Minh Trường.

- Dạ, cháu chào cô! – Tôi đã nhớ ra bà là người đã vội vã chạy vào bệnh viện hôm Minh Trường bị ngất xỉu – Không biết có việc gì không ạ?

- Ồ, cũng không có gì. Tôi nghe mấy người anh em của thằng Trường nói rằng nó đang quen với cô thư ký làm trong công ty, còn đưa hình cho tôi xem. Tình cờ thấy cô nên tò mò qua hỏi thăm thôi...- Bà ta nhìn tôi, cặp mắt nheo lại, tỏ vẻ không thiện cảm

- Chị đang quen anh ấy sao? – Phúc và Khải không kiềm được đồng loạt lên tiếng

- Không...Chắc là có hiểu lầm...Cháu với anh Trường không có gì đâu ạ!

- Hiểu lầm sao? Thật ư?

- Dạ, cháu chỉ là thư kí của anh thôi. Không có quan hệ gì khác..

- Thế thì tốt! – Khuôn mặt của bà nhanh chóng giãn ra, cười với tôi – Tại cô nghe nói cháu đã từng.... Thiet tình cô cũng thấy...

- Này! – Khải tức giận đứng lên – Đã từng cái gì chứ?

- Cậu...cậu là ai mà ăn nói hỗn hào vậy?

- Dạ, cháu xin lỗi – Tôi giật giật tay áo của Khải – Em cháu còn nhỏ, mong cô bỏ qua!

- Hừ, tôi nói chị cậu đã từng có chồng. Chính là gái nà dòng...

- Cô quá đáng rồi đó! – Lúc này thì Phúc cũng đã đứng bật dậy – Ở đây không hoan nghênh cô. Đề nghị cô đi cho!

- Hừ, tưởng tôi muốn nói chuyện với mấy người à! – Bà ta ngúng nguẩy bỏ đi

Tôi cố nở ra một nụ cười, xoa dịu cơn bức tức của hai đứa em trai, kéo tụi nó ngồi xuống

- Bỏ qua đi! Ai làm mẹ mà không như vậy!

- Bà già đó, đừng để em gặp lại lần nữa....- Khỏi bực bội với tay lấy ly nước tu ừng ực
 - Chị đừng buồn nha!
 - Không, có gì mà buồn chứ. Thôi, hôm nay là ngày vui. Ăn tiếp đi! – Tôi nắm chặt cái muỗng, kiềm nén nỗi uất ức
- Bữa ăn diễn ra trong không khí trầm lắng. Niềm vui lúc mới bước vào quán đã ra đi cùng với mẹ của Minh Trường. Nỗi chua xót cứ chiếm lấy, làm tôi càng lúc càng ngột ngạt khó thở.
- Hai đứa đợi một chút!
- Có lẽ sẽ như mọi lần, một ít nước lạnh sẽ làm tôi tỉnh táo hơn. Tôi bước vào nhà vệ sinh, vốc nước vào mặt. Nhìn khuôn mặt ướt đầm qua tấm gương, tôi không kiềm được, cuối cùng cũng bật khóc.
-

17. Chương 17

Minh Trường nhìn phong thư tôi mới đặt lên bàn, khuôn mặt tối sầm lại.

- Đây là gì?
- Đơn xin nghỉ việc! Em sẽ làm hết tháng này. Anh mau chóng tìm người thay thế đi!
- Tại sao?
- Đã ghi trong đơn, anh đọc sẽ rõ!
- Anh không muốn một lý do sáo rỗng, anh cần biết sự thật! – Minh Trường đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt tôi
- – Tôi cúi đầu, né tránh ánh nhìn của anh
- Anh đối với em như vậy vẫn không đủ sao?
- Anh rất tốt, tốt đến nỗi làm em cảm thấy ngột thở. Càng ngày em càng cảm thấy mình không xứng với anh!
- Nói vậy, sao lại không xứng. Em là người con gái tuyệt vời nhất mà anh từng biết...
- Tháng sau...em sẽ quay về với chồng mình..
- Em... – Minh Trường nắm chặt hai vai tôi - Anh thua anh ta chỗ nào? Em nói đi!
- Thời điểm! Anh thua vì anh đến sau anh ta...
- Hahaha – Anh đột nhiên bật cười thật to, ánh mắt càng lúc càng đáng sợ - Em đi theo anh!

Minh Trường nắm tay tôi lôi đi. Mọi người trong công ty nhìn chúng tôi bằng cặp mắt dò xét. Tôi cố gắng rút tay ra nhưng không được. Anh thô bạo đẩy tôi vào xe hơi, nhanh chóng cho xe vọt đi. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy biểu hiện này của anh, khiến tôi vừa sợ vừa đau lòng. Một mảnh yên tĩnh, có thể nghe rõ tiếng rì rì từ cái máy lạnh nhỏ xíu. Tôi hít một ngụm khí lạnh, dè dặt hỏi anh

- Chúng ta đi đâu?

Anh ta vẫn không trả lời tôi. Đột ngột cho xe tấp vào lề, dừng trước một phòng trà. Là “Biển xưa”.

- Xuống đi!
- Em không muốn! – Tôi nắm chặt dây an toàn, chỉ cần nhìn thấy nơi này, mọi kí ức đau thương đã nhanh chóng nuốt chửng lấy tôi

Cặp mắt của anh ta đã tối sầm lại, nhanh chóng bước xuống, đi vòng qua phía tôi mở cửa xe, nắm tay tôi lôi ra. Tôi sợ hãi, cảm giác toàn thân mềm nhũn, bị anh ta kéo đi mà không thể chống cự. Phòng trà “Biển xưa” trước giờ chỉ bắt đầu mở cửa lúc bảy giờ tối. Tuy nhiên hai người bảo vệ vừa trông thấy anh ta đã

vui vẻ đẩy cửa cho anh ta vào trong. Trong quán hiện tại không có khách, chỉ có vài nhân viên đang dọn dẹp, lau chùi. Anh ta vẫn nắm tay tôi, dẫn qua một hành lang hẹp, dừng lại trước cửa phòng của quản lý. Không gõ cửa, không hỏi han, anh tự nhiên mở cửa bước vào

- Anh... – Chị quản lý đứng phắt dậy, cặp mắt e dè nhìn tôi và anh

- Ra ngoài! Không có lệnh tôi thì không ai được quấy rầy!

- Dạ!

Chị cúi đầu, ngoan ngoãn bước ra, thuận tay đóng luôn cửa phòng. Lúc này anh mới buông tay tôi ra, ngồi xuống ghế.

- Tại sao lại đưa em đến đây?

- Anh sẽ kể cho em nghe một câu chuyện – Minh Trường run run lấy một điều thuốc trong túi áo, nhưng quên mất cả việc châm lửa - Đây là nơi lần đầu tiên anh gặp một người con gái khiến anh rung động. Nhưng anh đã để lạc mất cô ấy. Anh chỉ có thể dùng tiền mua lại phòng trà này, với ước mong duy nhất là lại được nhìn thấy hình bóng đó.

Minh Trường vừa kể vừa nhìn tôi dịu dàng mà ấm áp. Hàng chân mày lúc này còn nhú chặt bây giờ đã giãn ra, trên môi xuất hiện nụ cười như có như không. Nhưng tôi lại bất chợt rung mình, từ từ lui ra sau vài bước

- Thế thì sao? Liên quan gì đến em?

- Em nói rằng anh thua anh ta vì anh đến sau. Em sai rồi, về điều này, anh cũng hơn anh ta. Em mãi mãi chỉ có thể ở với anh, vì hơn hai năm trước số phận của em và anh đã là một rồi...Bạch Vy, anh đã có thể nhận ra em ngay khi nhìn thấy hình em trên hồ sơ xin việc. Sao em lại không nhận ra anh? Đêm hôm đó, em quên tất cả rồi sao?

- Đêm hôm đó...ý anh là... – Tôi cảm nhận đất trời xoay chuyển, một hố đen thăm thẳm đang hút tôi vào - Không...Không phải là anh...

Tôi hét lên, toàn bộ sức lực dường như bị hút cạn, toàn thân mềm nhũn ngã quỵ xuống

- Là anh, Bạch Vy, sao em có thể quên anh chứ! Cuối cùng anh đã chờ được em, em thật sự không nhớ anh sao? – Minh Trường bước tới, ôm lấy tôi, tiếng nói yêu mị khiến toàn thân tôi đóng băng

- Anh là đồ đồn mạt! – Tôi giơ tay tát vào mặt Minh trường – Khốn kiếp, là anh hại tôi!

- Bạch Vy, không phải anh. Anh không có bỏ thuốc vào ly nước của em. Ly của anh cũng có, nhưng của anh là thuốc....Bạch Vy, anh thật sự rất hối hận. Khi anh thức dậy đã không nhìn thấy em...Hãy tha lỗi cho anh!

- Cuộc đời tôi đã bị anh hại tan nát cả rồi. Anh kêu tôi tha thứ cho anh. Có phải anh nằm mơ không? - Tôi hét vào mặt anh ta

- Bạch Vy!

Anh ta cố với tay ôm lấy tôi, nhưng tôi nhanh chóng lách người khỏi cái ôm ấy. Tôi cứ ngồi trên mặt đất, nước mắt bắt đầu trào ra.

- Đừng như vậy – Minh Trường vùi mặt vào tóc tôi, giọng nói đầy bi thương thống khổ

- Tại sao anh không giữ cái bí mật chết tiệt đến cuối đời. Tại sao phải làm cho tôi hận anh. Tại sao? – Tôi vùng vẫy, dấn sức vào ngực anh ta

- Vì anh không muốn em rời xa anh. Anh không muốn nhìn thấy em trở về bên anh ta. Anh yêu em, anh yêu em...

- Dẹp cái tình yêu của anh đi!

- Xin em hãy ở bên anh...

- Haha, vậy thì thể hiện thành ý của anh đi. Quỳ xuống trước mặt tôi, cầu xin tôi tha thứ, có lẽ tôi có thể sẽ suy nghĩ lại. – Tôi đứng dậy, nhìn anh ta bằng cặp mắt tràn đầy thù hận

- Em... – Anh đứng phắt dậy, nắm chặt hai vai tôi

- Tình yêu của anh to lớn thật đấy!

Tôi cười khinh bỉ, quay lưng bỏ đi. Tôi không muốn dính líu gì với quá khứ nữa, tôi mệt mỏi lắm rồi, đừng dồn ép tôi nữa.

- Bạch Vy!

Bước chân của tôi khẽ khựng lại. Một sự yên tĩnh kéo dài. Tôi vẫn không quay đầu. Sự sợ hãi xâm chiếm toàn bộ cơ thể tôi. Minh Trường gào to sau lưng tôi. Tôi nắm chặt nắm tay, cố gắng nhắc chân bước đi.

“Bịch”

Dù tôi không quay đầu lại, nhưng tôi biết anh ta đã quỳ xuống. Tôi kinh ngạc cứng đờ người. Trong lòng là một nỗi hỗn loạn, căm hận và thương xót đan xen vào nhau chằng chịt

- Xin em đừng đi! Bạch Vy!

- Anh đứng lên đi! – Tôi nói, vẫn kiên định không nhìn anh ta – Không đáng đâu! Không đáng!

- Anh phải làm thế nào em mới tha thứ cho anh?

Tôi từ từ quay lại nhìn anh ta. Con người kiêu ngạo, luôn ngẩng cao đầu như anh cũng có lúc phải trở nên thấp bé như vậy. Minh Trường vẫn quỳ ở đó, ánh mắt tha thiết nhìn tôi. Tôi ngược nhìn trần nhà, ánh mắt lạnh lẽo. Tôi bước lại chỗ của anh, ngồi xuống, nhìn thẳng vào con người đen thẫm

- Tôi tha thứ cho anh! Chúng ta không ai nợ ai!

- Vậy chúng ta...

- Không! Tôi sợ hãi tình yêu của các người! Còn nữa, anh có bao giờ hỏi mẹ anh nghĩ gì về tôi chưa?

Tôi ngồi trong phòng, thả hồn xa xăm tận nơi nào. Tôi chính thức nghỉ làm mà không cần chờ đến một tháng. Minh Trường cũng không bắt ép tôi đền bù hợp đồng hay gì cả. Xem như không có ý làm khó dễ. Đã ba tuần trôi qua, ngày định mệnh càng tới gần. Trong lòng tôi không biết đang trải qua cảm giác gì, vừa lo lắng vừa sợ hãi, vừa muốn chống đối vừa nhẫn nhịn cam chịu. Tôi còn không biết làm sao để giấu Khải, nó chắc chắn sẽ nổi giận khi biết tôi quay về với anh ta. Một mối hỗn loạn khiến tôi nghệt thở. Tôi mở tủ, lấy sợi dây chuyền của mẹ, ôm vào ngực: “Mẹ, con mệt mỏi quá! Con muốn đi theo mẹ, nhưng lại không thể bỏ mặc em trai. Con phải làm sao đây?”.

“Ting” – Tiếng chuông báo tin nhắn vang lên. Chỉ có thể là Minh Trường, mỗi ngày anh đều nhắn tin cho tôi bất chấp tôi không trả lời tin nào. Có khi là: “Em ăn cơm chưa? Nhớ ăn đúng giờ! Đừng vì lười biếng mà nhịn ăn! Hôm nay anh đi ăn ở tiệm cơm gần công ty, chợt nhớ tới vẻ mặt ngô nghê của em khi nghe anh hỏi về tên anh...Bạch Vy, anh rất muốn quay trở lại thời gian đó!” Hay ngắn gọn hơn: “Anh nhớ em!”

Tôi xóa tin nhắn, buông điện thoại xuống, ngã người lên giường. Đối với Minh Trường, tôi không hề có tình yêu, các cảm giác khác cũng không có. Nếu tôi hận hay áy náy, có lẽ lâu lâu sẽ nhớ đến anh ta, nhưng đằng này một chút cũng không cảm nhận được gì. Là do tâm hồn của tôi đã đóng băng rồi sao?

- Chị hai, ra ăn cơm đi!

- Chị không đói. Em ăn đi. Thức ăn để dưới lồng bàn đấy!

- Em vào nhen! – Hoàng Khải mở cửa bước vào phòng tôi – Chị không khoẻ hả?

- Không có, một lát chị ăn sau. Em ăn trước đi!

- À chị, có chuyện này cần chị giúp. Mấy ngày nữa Phúc sẽ ra Hà Nội thi đấu. Hay nhân dịp này chị cũng đi ra đó đổi gió luôn đi. Sẵn tiện thay mặt em đi cổ vũ cho cậu ấy...Giải diễn ra tầm sáu ngày, thêm 1-2 ngày ngoài lề thì cũng một tuần, chị có thể tha hồ đi khắp nơi.

- Sao em không xin công ty nghỉ mấy ngày để đi theo? – Tôi chần chừ, vì sắp tới tôi còn phải chuẩn bị nhiều thứ

- Công ty hiện có rất nhiều việc. Em đi không tiện.

- Em đã từng nghĩ sẽ công khai mối quan hệ với Phúc không?

- Hả? – Em trai ngạc nhiên nhìn tôi – Sao có thể?

- Sao lại không?

- Ba mẹ, họ hàng, đồng nghiệp, họ chấp nhận sao?

- Em sống vì em, không phải vì mọi người. Em nói chuyện với ba mẹ đi! Ngày mai chị sẽ về với em...

Tôi chợt nghĩ nếu Khải ra Hà Nội với Phúc, nó sẽ không có thời gian quan tâm chuyện của tôi. Vì hiện nay toàn bộ thông tin Thanh Phong và tôi ly hôn bắt đầu bị bàn tán nên một tuần nữa anh sẽ lấy một cái cớ, tổ chức một bữa tiệc, để tôi ra mặt cùng anh ta dập tắt tin đồn. Tôi không muốn Khải tham gia bữa tiệc đó, hay có hành động nào cản trở, kết quả đối đầu với anh ta sẽ rất thê thảm. Chỉ cần tôi kí tên vào giấy chứng nhận kết hôn một lần nữa, nó sẽ không còn làm được gì. Chưa kể đây cũng là cơ hội cuối cùng để gây áp lực với ba công nhận mối quan hệ của hai đứa, nếu tôi đã quay về bên Thanh Phong, chưa biết được ba tôi còn chịu tha hiệp mọi yêu cầu của tôi nữa hay không.

- Chị hai...Em....

- Chị có cách giải quyết. Em chỉ cần ở một bên thừa nhận tình cảm của mình. Khi yêu là trai hay gái cũng phải có trách nhiệm...Nếu thấy mình không đủ khả năng thì đừng yêu.

- Dạ, em biết rồi chị hai. – Khải gật đầu, cặp mắt đã kiên định hơn rất nhiều

Tôi vỗ vỗ vai nó, cố nặn ra một nụ cười. Không biết đến khi nào tôi mới có thể tươi cười thật sự đây!

18. Chương 18

Ba và dì nhìn chăm chăm về phía chị em tôi. Hai tay Khải nắm chặt lại, đầu vẫn không ngẩng lên.

- Chúng con đã nói xong rồi! – Tôi nhẹ nhàng kết thúc

- Khải....- Dì tức giận đứng thẳng người dậy – Sao mà dám làm cái chuyện động trời đó hả?

- Mẹ, con thật sự rất yêu cậu ấy. Xin mẹ hãy chấp nhận!

- Trời ơi! Sao tôi lại có đứa con bệnh hoạn như vậy?

- Dì! – Tôi hét lên, trừng mắt nhìn bà ta – Dì làm mẹ mà nói con mình như vậy sao?

- Mà im đi! Chính mà xúi giục nó. Con trai của tao sao lại có thể như vậy. Chỉ có thể là mà...!

- Ba! Không phải ba đã đồng ý chuyện của em rồi sao? - Tôi mặc kệ bà ta gào thét, chuyển ánh nhìn về phía người đàn ông này giờ vẫn im lặng

- Ta...- Ông nhìn tôi khó xử

- Ba nghĩ lại rồi? Vậy có lẽ con cũng nên suy tính lại...Thật ra con gái của ba không phải dễ dàng bị điều khiển đâu..

- ...- Ông bất ngờ trước câu nói của tôi, con người đảo qua đảo lại như đang suy tính chuyện gì đó - Được! Ba chấp nhận!

- Ông? Sao ông có thể? – Dì bàng hoàng, quay qua nhìn chăm chăm ba tôi

Ngay cả Khải cũng há hốc mồm ngạc nhiên vì không tin ba lại đồng ý dễ dàng như vậy. Tôi nắm chặt tay Khải, nở một nụ cười trấn an nó. Khải nghi hoặc nhìn tôi, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

- Vài ngày nữa Phúc sẽ đi thi đấu ngoài Hà Nội. Khải sẽ đi cùng. Sau đó Khải sẽ dẫn cậu ấy về ra mắt ba và dì. Mong rằng hai người sẽ yêu quý cậu ấy.

- Tao không chấp nhận! – Dì vẫn cố chấp hét vào mặt tôi

- Bà im đi! Tôi nói được là được! – Ba tôi cắt ngang lời dì, sau đó vui vẻ nói với chị em tôi - Ủ, ừ, cứ dẫn nó về...

Sau đó ông đứng dậy, nắm tay dì lôi vào phòng. Bà ta quay đầu, chiếu cặp mắt đầy phần nộ về phía tôi. Tôi nhún vai, mệt mỏi ngồi xuống ghế.

- Chị hai! Chị và ba...thật ra hai người giấu em chuyện gì phải không?

- Làm gì có! – Tôi khẽ giật mình

- Đây là lần đầu tiên em thấy ba nhún nhường như vậy? Hai người nói với nhau nhiều câu rất khó hiểu...

- Suy nghĩ nhiều quá rồi đó! Quan trọng kết quả tốt đẹp là được. Em chuẩn bị đồ đạc đi với Phúc đi. Cậu nhóc chắc sẽ vui lắm đây!

Nhắc tới Phúc, cặp mắt của Khải lập tức sáng lên, bắt giắc nở một nụ cười ngây ngốc. Tôi nhìn vẻ mặt hạnh phúc của em trai, cảm thấy việc mình hy sinh là rất đáng.

Một ngày sau khi Khải và Phúc đi Hà Nội, một người khách không mời đến tìm tôi. Tôi đứng như trời trồng, nhìn người ở ngoài cửa. Cuối cùng anh ta cũng đã đến tìm tôi, ánh mắt thâm trầm khiến tôi thoáng run rẩy.

- Sao anh lại đến đây?

- Mở cửa cho anh!

- Chúng ta không còn gì để nói!

- Nếu em dám không mở, tôi thề em sẽ phải hối hận!

Tôi nhếch mép, cảm thấy thật buồn cười. Anh ta cũng giống như Thanh Phong, lại giả giọng uy hiếp tôi.

- Nếu tôi mở, có khi lại hối hận hơn!

- Mở cửa! – Anh hét lớn

- Anh làm gì vậy? Anh điên rồi sao?

- Tôi đang điên đây! Tại sao em lại quay về với hắn? Nói cho tôi biết! Tại sao? – Minh Trường rút tấm thiệp nhàu nhĩ trong túi áo, xé tan thành từng mảnh

Nếu tôi đoán không lầm, đó là thiệp mời dự lễ kỷ niệm ba năm ngày cưới của tôi và Thanh Phong vào cuối tuần này. Sao Minh Trường lại có nó? Chẳng lẽ Thanh Phong mời anh? Anh ta làm vậy là có mục đích gì? Tôi hít một ngụm khí lạnh, cố gắng bình tĩnh trả lời Minh Trường: “Vì em yêu anh ta!”

- Em nói dối! – Minh Trường ngay lập tức phản bác lời tôi

Bất chợt một chiếc xe hơi lao tới, đậu trước cổng nhà tôi. Cửa xe mở ra, Thanh Phong nhàn nhã bước xuống, quét mắt một lượt rồi mới bước tới cổng.

- Xin lỗi, hình như anh đang làm phiền vợ tôi! – Thanh Phong đặt tay lên vai Minh Trường, nhìn thì không có gì bất thường nhưng thật sự là anh ta có dùng lực, khiến cho Minh Trường hơi nhăn mặt

- Vợ? Nếu tôi nhớ không lầm thì hai người đã ly dị! – Minh Trường đẩy tay Thanh Phong ra, cặp mắt đỏ ngầu hướng thẳng về phía đối phương

- Chắc anh đây có sự hiểu lầm. Cô ấy là vợ tôi, kiếp này là vợ tôi, kiếp sau cũng vậy, mãi mãi không thuộc về anh! – Thanh Phong nhếch mép, cười như có như không

- Anh...Hahaha...Thuộc về tôi hay không, có lẽ anh nên hỏi cô ấy? – Minh Trường quay đầu lại, nhìn về phía tôi - Bạch Vy! Em nói xem, chúng ta có từng thuộc về nhau chưa?

Thanh Phong cũng ngay lập tức nhìn tôi. Cặp mắt nheo lại, chỉ một đường sáng loé ra nhưng lại khiến tôi sợ hãi lùi ra sau mấy bước. Tôi lắc lắc đầu, không nói nên lời. Nếu Thanh Phong biết được, con quỷ trong anh ta chắc chắn sẽ sống dậy. Tôi không muốn sau này tôi sẽ sống không bằng chết.

- Em mở cửa ra đi! – Thanh Phong nhẹ nhàng nói, nhưng cặp mắt càng ngày càng quỷ dị

Tôi run run bước tới mở cửa. Cửa vừa mở, Thanh Phong vội vàng bước vào trong. Minh Trường chưa kịp phản ứng thì cánh cửa một lần nữa đóng sập trước mắt anh ta. Thanh Phong bước lại gần chỗ tôi, khuôn mặt lạnh lùng, cặp mắt đen kịt. Cả người anh ta toả ra một khí thế khiến người ta nghẹt thở. Tôi hít thở không thông, trong đầu vang lên một tràng chuông báo động nhưng chân lại không thể nhúc nhích

- Em và anh ta đã có chuyện gì? – Tiếng nói đều đều phát ra từ miệng anh ta

- Không...không có! – Tôi cực lực lắc đầu

- Em nói thật?

Tôi không trả lời, chỉ gật đầu. Thanh Phong nhẹ nhàng vuốt tóc tôi, đặt lên má tôi một nụ hôn. Tôi giật mình, khẽ tránh ra, nhưng anh nhanh chóng đặt một tay ra sau gáy, giữa chặt đầu tôi lại. “Em nên thể hiện cho tốt, đừng để tôi thất vọng!”. Ngay khi tôi chưa kịp phản ứng, Thanh Phong đã hôn lên môi tôi. Lưỡi anh nhanh chóng tách răng tôi ra, luồn vào trong, dây dưa trong khoang miệng của tôi. Tôi dường như ngừng thở, cả người rơi vào cảm giác mê mông lung.

“Rầm”

Minh Trường đá mạnh vào cổng sắt, lỏng lẻo như con thú bị thương. Hai tay nắm chặt khung cửa, lắc mạnh. Thanh Phong lúc này mới rời khỏi môi tôi, nở một nụ cười giả tạo, nói nhỏ vào tai: “Nhìn tình nhân của cô kìa! Nói anh ta biến khỏi mắt tôi, tôi không phải là người giỏi chịu đựng đâu”. Nói xong anh thả tôi ra, đẩy tôi về phía cổng. Tôi nắm chặt hai tay, đau xót lên lời khắp ngõ ngách trong cơ thể, trái tim dường như rách toạc ra. Tôi không phải đau lòng vì anh hiểu lầm tôi mà chính là vì Thanh Phong từ lúc nào đã trở thành người đáng sợ như vậy.

- Xin anh về đi!

- Em...

- Chuyện này không liên quan đến anh!

- Anh không thể! Chỉ cần em ở bên anh, chúng ta sẽ làm lại từ đầu. Anh sẽ đưa em rời khỏi anh ta.

Ngay khi câu nói của Minh Trường vừa thốt ra, tôi ngay lập tức bị một bàn tay lôi lại, kéo ra xa cổng. Thanh Phong chau mày nhìn tôi, nhếch mép cười khinh bỉ

- Vậy mà cô dám nói hai người không có gì? – Thanh Phong bước tới, nói gần từng tiếng

- Chết tiệt! Buông cô ấy ra! – Minh Trường hét lớn

- Tôi không yêu anh ta, càng không yêu anh. Anh đáng để tôi yêu sao? Tôi không có điên mà đi yêu một tên thủ đoạn bỉ ổi như anh! – Tôi uất hận nhìn thẳng vào cặp mắt đầy phần nộ của Thanh Phong.

Thanh Phong ngay lập tức giơ tay lên. Tôi trừng mắt, không khuất phục, sẵn sàng đón nhận cái tát. Thế nhưng khi anh nhìn thẳng tôi, cặp mắt chứa đầy sự thương xót, tôi có thể nhận thấy rõ nỗi đau đớn ẩn hiện trong đó. Anh nhắm mắt lại, nặng nề hạ tay xuống, nắm chặt tay thành nắm đấm. Trong phút chốc anh mở mắt ra, vẻ mặt anh nhanh chóng lấy lại sự lạnh lùng, vô cảm

- Mẹ kiếp! Cô còn nói nữa tôi sẽ làm cho hấn ta thân bại danh liệt! – Thanh Phong đẩy tôi ra, khiến tôi một lần nữa ngã ra đất

- Bạch Vy! – Minh Trường lúc này không còn giữ được bình tĩnh, đã có ý định leo cồng vào

- Không được! – Tôi la lên – Anh không nghe sao? Tôi bảo anh đi ngay!

Tôi cắn chặt môi, kiên định nhìn anh ta, cố gắng xin anh ta rời đi. Bây giờ anh ta có lao vào cũng không thể mang tôi đi. Không phải tôi không muốn thoát khỏi Thanh Phong mà là không thể. Tôi phải cố gắng chịu đựng. Vì gia đình, vì hai đứa em của tôi. Tôi cũng không muốn có người vì tôi mà phải đối đầu với Thanh Phong. Tôi không biết tài lực anh thế nào, tôi chỉ biết thủ đoạn của anh rất đê tiện, con người như Minh Trường không phải là đối thủ của anh.

- Đi đi! – Tôi dùng hết sức lực còn lại hét lên

- Bạch Vy! – Minh Trường khẽ khựng lại, thương xót nhìn tôi. Khuôn mặt nhăn lại vì đau khổ - Hãy đợi anh! Nhất định anh sẽ đưa em đi!

Nói xong anh nặng nề cất bước rời khỏi Toàn thân trở nên vô lực, từng đợt đau đớn truyền khắp cả người. Tôi nặng nề bước từng bước, cố gắng ngẩng cao đầu khi đi qua Thanh Phong. Tôi phải cho anh biết dù anh có làm gì, tôi đều có thể đứng lên. Đến cuối cùng người ngã xuống phải là anh.

19. Chương 19

Thế nhưng dù tinh thần mạnh mẽ nhưng thể trạng lại không được như vậy. Tôi bị sốt đến ba ngày, bên cạnh lại không có ai. Đến ngày thứ ba thì hoàn toàn chìm vào mê man. Quả thật lúc đó cũng có ý nghĩ sẽ ngủ mãi mãi, cứ như vậy mà ra đi sẽ rất tốt. Khi tôi tỉnh dậy thì mùi đầu tiên ngửi được chính là mùi thuốc sát trùng quen thuộc trong bệnh viện. Vậy là một lần nữa tôi lại đúng hẹn quay lại nơi này. Tôi nặng nề mở mắt, cảm nhận bàn tay bị ai đó nắm chặt. Tôi khẽ chuyển người để nhìn cho rõ, một cơn đau nhức nhanh chóng truyền tới khiến tôi khẽ rên một tiếng.

- Em tỉnh rồi à? – Thanh Phong cũng mở mắt, đứng dậy đưa tay lên trán tôi – Anh đi gọi bác sĩ!

- Không cần đâu! – Tôi khó nhọc cất tiếng, cổ họng khô khốc gây cảm giác hơi ran rát

- Em uống chút nước đi! – Thanh Phong rót một ly nước, khẽ nâng đầu tôi dậy, đưa ly lên miệng tôi

- Sao tôi vào được đây?

- Như lần trước, gọi không ai trả lời, leo rào, phá cửa... – Anh thản nhiên nói

- Anh có thể kêu thợ mở khoá! – Tôi bất mãn

- Lúc đó không nghĩ nhiều được như vậy!

- Anh có lúc cũng mất bình tĩnh sao?

- – Anh quay mặt đi – Nghỉ ngơi đi, anh đi gặp bác sĩ.

Tôi nằm trên giường bệnh, ngó chằm chằm lên trần nhà. Tôi không hiểu trong đầu Thanh Phong đang nghĩ cái gì, sao có thể lúc thì lạnh lùng tàn nhẫn, lúc thì dịu dàng ôn nhu. Tôi thích nghi không nổi nên chỉ có thể chần một bước tường xung quanh để tự bảo vệ mình. Không muốn bị anh ta đánh gục thì nhất định phải kiên cường, không được để tình cảm lấn át.

- Bạch Vy? Phải em không?

Tôi giật mình quay qua thì nhìn thấy Hải Lâm. Anh bước về phía tôi, lo lắng hỏi:

- Em sao vậy? Sao lại ở đây?

- À, em bị sốt. Nhưng giờ thì không sao rồi. Đây là.... – Tôi khẽ ngồi dậy, quay qua quay lại – hình như không phải bệnh viện anh đang làm.

- À ờ, anh đi gặp một bác sĩ ở đây? Tình cờ đi ngang qua nhìn vào phòng thấy đáng ai quen quen. Hóa ra là em.

- Anh...Lan Linh?

- Cô ấy... – Hải Lâm ái ngại nhìn tôi – không còn như xưa nữa. Cứ như một đứa trẻ, sợ hãi với mọi thứ, hàng ngày chỉ ở nhà đợi anh đi làm về. Ngoài anh ra thì không còn nhận ra ai.

- Ý anh là thần kinh cô ấy.... – Tôi bụm miệng

- Anh nghĩ cô ấy vì quá đau thương mà thần kinh phản ứng bằng cách quên đi một số việc...Anh nghĩ như thế cũng tốt, chỉ cần kiên nhẫn giúp cô ấy hòa nhập lại.

- Em xin lỗi!

- Anh không biết giữa em, Phong và Linh xảy ra chuyện gì, nhưng anh chắc chắn không phải lỗi của em. Chúng ta không chỉ là bạn thân mà còn có khoảng thời gian yêu nhau, anh hiểu em mà. – Hải Lâm nắm chặt vai tôi an ủi

Tôi nhìn anh cảm kích, không kiềm được mà khẽ rơi nước mắt. Trong khoảng thời gian sống trên đời, đã từng có một người yêu tôi, hiểu tôi như anh thì tôi không còn hối tiếc gì nữa.

- Cảm ơn anh! – Tôi khẽ nói

- Ngốc ạ, cảm ơn gì chứ. Em nghỉ ngơi đi! Anh phải về rồi...

- Chào anh!

Hải Lâm đỡ tôi nằm xuống giường rồi bước ra khỏi phòng. Một khắc sâu, Thanh Phong cùng một vị bác sĩ cũng nhanh chóng bước vào. Anh khẽ cau mày, nhìn tôi thắc mắc

- Người vừa ra khỏi phòng có phải là Hải Lâm không?

- Ủ!

- Sao anh ta lại ở đây?

- Đến gặp bác sĩ nào đấy, tình cờ trông thấy tôi...

- Ủ!

Thanh Phong không hỏi gì thêm. Vị bác sĩ khám sơ qua cho tôi, dặn dò Thanh Phong vài ba câu, sau đó liền rời đi. Anh kéo ghế ngồi cạnh giường, vâng trán khẽ cau lại, ánh mắt phức tạp cứ nhìn tôi chăm chăm. Tôi cảm thấy không tự nhiên nên vội né tránh, quay lưng về phía anh, nhưng dù thế nào tôi vẫn cảm nhận rất rõ ràng anh vẫn không rời mắt khỏi tôi.

- Em...đói chưa? Đợi một chút, chị Hoa sẽ đem cháo vào cho em.

- Không đói! – Tôi trả lời, vẫn không quay người lại

- Em mau khỏe lại, ba ngày nữa là đến ngày rồi. Trước hôm đó chúng ta còn đi đăng kí kết hôn. Kế hoạch sẽ không vì em bị bệnh mà thay đổi đâu.

- Tôi biết! Có lẽ chỉ khi tôi chết thì kế hoạch mới thay đổi! – Tôi mĩa mai nói

- Em... – Anh tức giận chồm lên xoay người tôi lại, để ánh mắt chúng tôi nhìn thẳng vào nhau

- Tôi nói sai sao?

- Em không chọc tức tôi thì ăn không ngon đúng không?

- Thật ra tôi ăn không ngon vì anh suốt ngày cứ phùng mang trợn má như vậy!

- Hả? –Thanh Phong thoáng lộ vẻ bối rối, nhẹ nhàng thả tôi ra, ho khan vài tiếng – Nếu...những tên như Minh Trường, Hải Lâm không xuất hiện xung quanh em, anh có thể sẽ không nổi giận...

- Anh đang ghen sao? – Tôi tự nhiên cảm thấy rất buồn cười

- Không có! – Thanh Phong đứng phắt dậy – Anh ra ngoài tìm cafe. Nghỉ đi!

Tôi ngồi trên giường, nhìn chị Hoa thu dọn đồ đạc ỉnh. Tâm trạng của chị có vẻ rất vui, cứ hát khe khẽ từ nãy đến giờ.

- Cuối cùng cô cũng quay về với cậu rồi! – Chị nhìn tôi, nở nụ cười hiền hậu

- Dạ! – Tôi cúi đầu, không muốn biểu lộ vẻ mặt gượng ép của mình cho chị thấy

- Những người yêu nhau thật lòng sẽ quay về với nhau, niềm tin này của tôi không bao giờ thay đổi.

Yêu nhau? Chúng tôi yêu nhau sao? Nghe thật là nực cười. Tôi không biết gọi tên tình cảm hiện tại của tôi dành cho Thanh Phong là gì? Nếu nói yêu cũng không phải, hận cũng không phải, có một chút luyến tiếc muốn níu giữ, một chút sợ hãi muốn chạy trốn. Tất cả hòa trộn tạo nên một mối hỗn loạn trong lòng tôi.

- Chị Hoa! Thu dọn xong chưa? – Thanh Phong sau khi đi làm thủ tục xuất viện cho tôi đã trở về phòng

- Dạ rồi!

- Về thôi! Em đi rồi không? – Anh bước tới định nắm tay đỡ tôi đứng dậy

- Không cần đâu! Tôi tự đi được! – Tôi tránh bàn tay đưa ra của anh, chống tay lên giường tự đứng lên

- Ồ! – Anh hạ tay xuống, vẻ mặt thoáng lộ vẻ hụt hẫng

- Tôi muốn quay về nhà trọ!

- Không được! – Anh lập tức sa sầm nét mặt – Em còn định quay về đó làm gì?

- Tôi còn nhiều thứ phải chuẩn bị...Anh sợ gì chứ? Không phải hai ngày nữa tôi sẽ quay về bên anh sao? Tôi đã nói thì sẽ không nuốt lời. Anh không cần lo tôi sẽ chạy trốn.

- Em...Được, anh đưa em về đó nhưng sáng mai anh sẽ đến rước em. – Nói xong anh quay qua chị Hoa – Chị giúp cô ấy, tôi đi trước lấy xe.

Đồ đạc của tôi không có nhiều, quần áo thì khoảng một vali, thêm một thùng đồ vật linh tinh, quan trọng là giá và tranh vẽ, nên thu dọn cũng không mệt lắm. Khi tôi dọn dẹp xong tất cả thì đã là chiều tối. Dạ dày cũng bắt đầu biểu tình đòi được chu cấp lương thực. Tôi ngã người ra giường, xoa xoa cái bụng trống rỗng. Bây giờ động tay động chân làm thức ăn quả là cực hình, lại lười không muốn chạy xe ra ngoài ăn, tôi quyết định dỡ dành bao tử bằng cách đi ngủ. Vừa chợp mắt thì trong mơ hiện lên toàn là đồ ăn nhưng lại không ăn được miếng nào khiến tôi bực tức giật mình thức dậy. Thật ra là tôi bị đánh thức bởi tiếng chuông cửa như đòi nợ ngoài cửa. Uể oải lê tấm thân mệt mỏi rời giường, tôi bước ra ngoài nhìn xem là ai.

- Sao em lâu vậy? – Thanh Phong nhíu mày, mặt thoáng vẻ lo lắng

- Tôi ngủ quên! – Tôi mắt nhắm mắt mở, vừa mở cửa vừa trả lời

- Đã ăn uống gì chưa mà ngủ?

Thanh Phong bước vào trong nhà, liếc mắt qua đồng vật dụng đã được đóng thùng, sau đó ngồi xuống ghế, bình thần hỏi tôi. Tôi lác lác đầu, vừa định mở miệng bảo không đói thì cái bụng phản chủ đã kêu lên vài tiếng hết sức mất mặt. Tôi xấu hổ, cầm mặt xuống đất. Anh không nói tiếng nào, đứng lên đi thẳng xuống bếp. Tôi vì tò mò cũng leo đèo theo sau thì bị anh đuổi lên nhà trên. “Gì chứ, hiện tại đây vẫn là nhà của tôi mà.” Nghĩ như thế nhưng lại không dám nói ra nên tôi chỉ có thể uất ức quay lên phòng khách, bật tivi giải sầu. Khoảng 20 phút sau thì một mùi hương hấp dẫn từ bếp tỏa ra tới phòng khách, làm cho khứu giác nhạy cảm của tôi hoạt động không ngừng

- Này, ăn đi! – Không để tôi đợi lâu, một tô cháo bốc khói nghi ngút đã được anh bưng ra đặt trước mặt

- Lại là cháo sao? – Tôi làm ra vẻ xem thường nhưng tay đã nhanh chóng cầm lên

Tôi hơi nghi ngờ tài nghệ của anh, nên múỗng đầu tiên chỉ ăn một chút. Nhưng mà tôi không ngờ mùi vị lại ngon như vậy. Rất đậm đà, nêm nếm vừa phải. Tôi không nghĩ rằng anh cũng biết nấu ăn, lại nấu rất chuyên nghiệp.

- Ăn được không?

- Cũng được!

- Chỉ “cũng được” thôi sao? – Thanh Phong bắt mắt nhìn tôi

Tôi liếc liếc anh, anh đừng trông mong tôi giống như Chí Phèo, chỉ vì tô cháo của Thị Nở mà lăn ra yêu đắm yêu đuối. Tôi không trả lời, tập trung vào “chuyên môn”. Thanh Phong ngồi xuống đối diện, nhìn tôi chăm chú.

- Tô cháo này có tính phí đấy!

Tôi bị lời nói của anh đả kích, xem chút nữa là phun ngụm cháo vào mặt anh. Vì kiềm lại không làm dơ mặt anh nên tôi dậm ra ho sặc sụa. Anh vội vàng lại gần vỗ vỗ lưng tôi.

- Phí gì? Không phải gạo, trứng gà, thịt băm đều trong tủ lạnh nhà tôi sao? – Tôi hỏi sau khi đã lấy lại bình tĩnh

- Anh còn nêm vào đó những thứ mà em không có?

- Là thứ gì? – Muỗng cháo vừa đưa lên khe khẽ khựng lại

Thanh Phong không trả lời, miệng nhếch thành một đường cong quen thuộc. Tôi nghi ngờ liếc nhìn tô cháo, sau đó lại nhìn anh. Anh không trả lời, ánh nhìn bắt đầu dời về một nơi xa xăm. Tôi cảm thấy Thanh Phong đúng là một “sinh vật” cực kì khó hiểu. Càng cố nắm bắt lại càng bay đi xa

.- Đây! – Tôi khẽ huých huých vào tay anh – Rốt cuộc anh đã cho vào đây thứ gì hả ?

- – Thanh Phong vẫn không thèm mở miệng

- Mặc kệ anh! Tôi no rồi! Không ăn nữa! Anh về đi, tôi muốn đi ngủ sớm...

- Ủ! – Anh đứng dậy, cầm tô cháo đang ăn dở của tôi đem vào bếp

Tôi ngồi như hoá đá nhìn hành động của anh, không kịp phản ứng đã nghe tiếng tô chén lạch cạch trong bếp. Ôi trời ơi, không phải là đại thiếu gia đang rửa chén đó chứ. Tôi vội vàng chạy ra sau bếp thì quả nhiên đúng như dự đoán.

- Đây, anh để đó đi, tôi rửa cho. Về đi!

-.....

- Anh làm sao vậy? – Tôi đưa tay lên trán anh

- Em....- Thanh Phong quay lại, trừng mắt nhìn tôi

- Gì chứ? Lại nổi giận rồi sao?

- Thứ nhất, em học đâu ra kiểu gọi chồng là này là nọ vậy. Thứ hai, không cho em xưng tôi xưng ta. Thứ ba, anh nấu cháo rửa chén không phải là việc gì ghê gớm, em đừng làm ra vẻ xem thường như vậy. Thứ tư, không phải anh muốn nổi giận, mà chính em đã đặt ngòi nổ rồi châm lửa đốt. Thứ năm, đề nghị em đi nghỉ ngơi, đừng lằng nhằng ở đây nữa...

Thanh Phong nói như bắn liên thanh vào mặt tôi, làm tôi trở thành một con gà, chỉ biết gật đầu như mổ thóc. Sau đó ngoan ngoãn bước vào phòng, trùm chăn ngủ, trong mơ miệng bắt giắc đã nhoẻn thành một nụ cười.

20. Chương 20

Hoàng Khải phấn khích gọi điện thoại về thông báo cho tôi biết Phúc cuối cùng cũng đã đạt được tám huy chương đầu tiên khi tham gia đội tuyển, dù chỉ là huy chương đồng nhưng được giới chuyên môn đánh giá rất cao. Khi nhận được tin báo, tôi đang ngồi trên xe đến nơi đăng kí kết hôn

- Chị đang làm gì vậy?

- À, chị đang ở ngoài đường. Đi vòng vòng chơi thôi!

- Ủ, vậy thôi em cúp máy. Ba ngày nữa em sẽ về. Nhất định phải làm một châu hoành trắng. Bye chị!

Tôi cúp máy, liếc mắt nhìn người ngồi bên cạnh. Thanh Phong vẫn một biểu tình lãnh đạm, mắt nhìn thẳng về phía trước. Rất may anh không quan tâm việc tôi giấu giếm chuyện kết hôn. Tôi thở hắt ra một cái, điều chỉnh tư thế ngồi.

- Em định giấu đến bao giờ?

- Hả? – Tôi giật mình, chạy trời không khỏi nắng mà

- Cuối cùng thì nó cũng biết. Không phải giấu được một tháng, hai tháng mà là chỉ một hai ngày. Anh cũng không hiểu tại sao em phải trốn tránh?

- Tôi...À không em nghĩ không có người em trai nào chấp nhận một người anh rể...à ờ...như anh...

- Hừ - Thanh Phong nhếch mép cười – Vì sao?

- Thứ nhất, ấn tượng ngoại tình của anh rất sâu đậm. Thứ hai, anh hay ăn hiếp tôi...à em... Thứ ba, nó sẽ biết em quay về là vì...

- Vì anh ép buộc em, vì hạnh phúc của nó với người con trai kia... Ủ, lý do em giấu cũng cũng chính đáng lắm!

- Anh có vấn đề về thần kinh à? – Tôi cảm thấy nói chuyện với một người như Thanh Phong rất mệt mỏi. Biểu hiện của anh ta không phải của một người bị đả kích mà là biểu hiện của người đang châm biếm kẻ khác

- Vậy em muốn anh dừng lại, lôi em xuống xe, giở trò vũ phu sao? – Anh liếc cặp mắt sắc lạnh về phía tôi

- Không...không phải. Ý em là thật không giống với anh, anh thường rất hay nổi nóng, rất lạnh lùng, à ừm đáng sợ...

- Anh thấy em nói đúng, không có gì sai, anh tức giận làm gì?

- Hả? Chưa thấy ai trơ trẽn như anh.

- Đôi khi để đạt được mục đích nên trơ trẽn và mặt dày một chút. Chẳng qua vì anh dùng quyền lực nên người ta gọi là thủ đoạn. Anh nghĩ nếu dùng từ “mặt dày” sẽ nhẹ nhàng hơn là từ “thủ đoạn”. Với lại anh muốn chúng ta bắt đầu một cuộc sống mới. Anh sẽ cho em thời gian chấp nhận anh...

Thanh Phong vẫn không nhìn tôi, luôn luôn thẳng hướng về phía trước. Tuy nhiên khi nghe những lời anh nói, trong lòng tôi như có một dòng nước nhỏ ấm áp chảy xuyên qua. Có lẽ tôi vẫn còn sợ hãi, vẫn còn cảm thấy bị tổn thương, trong phút chốc không dễ dàng tha thứ cho anh, nhưng tôi cũng không muốn ngày ngày cùng anh đấu khẩu, sau đó đánh nhau, rồi lại cắn áo gối khóc mỗi đêm. Anh nói cho tôi thời gian, vậy thì tôi không việc gì phải chống đối đến sứt đầu mẻ trán. Chỉ cần anh giữ đúng lời hứa không đụng đến công ty nhà tôi, tôi có thể sẽ cố gắng chấp nhận cuộc sống yên ổn bên cạnh anh.

Sau khi làm thủ tục xong xuôi, vì tôi than mệt nên anh chở tôi về nhà. Đứng tần ngần trước cửa phòng ngủ, tôi không biết có nên vào hay không, theo tôi nhớ toàn bộ vật dụng trong phòng từ khi tôi ra đi đều được thay mới để chào đón Lan Linh, trong phòng chắc chắn vẫn còn tràn ngập mùi hương của cô ta. Hình ảnh giường gối nhàu nhĩ, quần áo lung tung hôm tôi về nhà lấy sợi dây chuyền vẫn còn in đậm trong tâm trí. Nói tôi ích kỷ hẹp hòi cũng được, nhưng tôi thật sự không thể chấp nhận phòng ngủ của mình lại có hình bóng của người phụ nữ khác.

- Em sao thế? Vào đi! – Thanh Phong đi tới mở cửa phòng

- Ừm! - Tôi cúi mặt léo đẹo bước vào trong

- Theo anh nhớ thì đầy đủ rồi, nhưng không biết còn thiếu sót gì không? Em xem còn thiếu thứ gì, ngày mai anh sẽ sắp xếp thêm!

Lúc này tôi mới ngược mặt lên nhìn xung quanh phòng. Trong phút chốc tôi xém chút nữa không kiềm được mà bật khóc vì cảm động. Căn phòng nhìn không khác gì ngày xưa tôi còn ở đây, từng vật dụng được bày trí đúng từng chi tiết, ngay cả ảnh cưới của chúng tôi cũng đã được treo ở vị trí cũ. Tôi tròn xoe mắt, miệng há hốc ra. Thanh Phong nhẹ nhàng bước tới vòng tay ôm tôi từ sau lưng, khẽ nói: “Lan Linh chưa bao giờ ở trong này, chưa bao giờ nằm trên chiếc giường của em. Là anh đã thay mới vật dụng để không phải nhớ đến em, cô ta chỉ lợi dụng điều đó làm em hiểu lầm. Bạch Vy! Anh chưa từng đụng vào người cô ta. Em tin anh chứ?”. Tôi ngây ngốc gật gật đầu, cảm thấy trái tim mình vì những lời nói của anh mà đập loạn nhịp. Anh xoay người tôi lại, khẽ nâng cằm tôi lên, nhẹ nhàng đặt lên môi tôi một nụ hôn. Không phải một nụ hôn mạnh mẽ, không phải một nụ hôn như rút đi hơi thở, chỉ là một cái chạm như có như không nhưng lại làm tôi đỏ ửng cả hai má.

- Em chớp mắt chút đi! Lát nữa anh sẽ gọi em dậy ăn trưa! – Nói xong, anh mỉm cười rồi bước ra ngoài

Tôi cùng anh ngồi chung một bàn. Đó là một việc rất hy hữu. Đã từng là vợ chồng hai năm nhưng số lần cùng ăn cơm chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Trong lúc ăn, cả hai đều không có thói quen nói chuyện, chỉ có tiếng chén đĩa phát ra tiếng động khe khẽ.

- Ăn cái này đi! – Anh gấp cho tôi một miếng cá

Thật sự thì tôi không thích cá, nói đúng hơn là cá chưa được rút hết xương, vì lúc nhỏ đã từng mắc xương một lần nên đối với mấy món này không có thiện cảm lắm. Tôi ngồi nhìn chằm chằm nó, khẽ thở dài, tỉ mỉ ngồi lựa xương. Đợi tôi lựa xong thì miếng cá và cơm đều nguội cả. Thiệt là bực bội mà!

- Em không thích ăn cá sao?

- À, ừm – Tôi gật đầu - Em ghét ngồi lựa xương thế này!

- Em còn không thích ăn gì nữa?

- Bây giờ hỏi thì em cũng không nhớ mình ghét cái gì. – Tôi ngồi ngẩn mặt ra nhìn anh

Thanh Phong không hỏi nữa, kéo đĩa cá về phía anh. Tôi khó hiểu nhìn, sau đó gấp một đồng rau xào cho vào chén rồi vui mặt vào đó. Một lúc sau, khi tôi tưởng chừng như bàn ăn chỉ còn một mình mình thì anh mới lên tiếng

- Dù ghét thì cũng nên ăn một ít!

Thanh Phong đẩy đĩa cá về phía tôi. Tôi khẽ cau mày, ngược mặt lên thì phát hiện cái đĩa chỉ toàn là thịt cá thôi, không có miếng xương nào cả.

- Anh...không cần phải vậy đâu!

- Không có gì! – Anh vừa nói vừa lấy khăn giấy lau tay – Nhìn em ốm như thế, chắc là kén ăn quá!

- Làm gì có! – Tôi xua tay – Em dễ nuôi mà.

- Ủ! – Anh đáp cho có lệ, hoàn toàn không chú ý đến nội dung câu nói của tôi – Ăn đi!

Tôi khịt khịt mũi, miễn cưỡng gấp một miếng cá cho vào bát. Hình như cá được lựa xương rồi có mùi vị ngon hơn hẳn.

Thanh Phong nắm tay tôi, bước đi giữa những khuôn mặt xa lạ, những tiếng chúc mừng giả tạo, giữa ánh đèn flash đèn chói mắt. Tôi cảm thấy càng lúc mắt càng hoa lên, đầu óc cứ ong ong. Anh khẽ siết chặt tay, đưa tay ôm lấy thắt lưng tôi, để tôi dựa vào người anh. Tôi ngược mặt lên thì nhận được ánh mắt dịu dàng của anh, miệng khẽ nói: “Em không sao!”. Anh gật gật đầu, quay đi cảm ơn mọi người. Thật sự trước giờ tôi không tham gia những bữa tiệc thế này, thường là Thanh Phong sẽ đi một mình hoặc đi cùng với thư ký. Trong mắt mọi người tôi là một người vợ khá yếu ớt, hay gặp vấn đề về sức khỏe, nên ít khi ra mặt.

- Chúc mừng Tổng giám đốc Đinh và phu nhân! – Một người đàn ông bước tới chúc mừng chúng tôi.

Ông ta tròn trịa, béo múp míp, cặp mắt ti hí, khi cười thì không còn thấy ánh mắt trời. Ấn tượng ban đầu chính là hơi gian gian

- Cảm ơn Chủ tịch Bắc đã bỏ chút thời gian dự tiệc! – Thanh Phong khẽ cúi người, lễ phép trả lời ông, sau đó quay sang nhìn người con gái đang đi chung với ông – Còn đây là...

- À à, để tôi giới thiệu. Đây là Ái Nhi, con gái của tôi!

Chủ tịch Bắc? Hình như tôi đã nghe cái tên này ở đâu rồi. Không để tôi phải cố công nghĩ ngợi, Ái Nhi đã lên tiếng giúp tôi có câu trả lời:

- Em chào chị! Em nghe Hoàng Khải nhắc đến chị rất nhiều, bây giờ mới có cơ hội gặp mặt!

- Em là..

- Dạ, em là bạn học của Khải. Không biết anh ấy hôm nay có dự tiệc không chị?

- Khải đi công tác ở Hà Nội. Không về kịp!

Tôi đã nhớ ra ba con họ là ai rồi. Chính là người có thể cứu vớt gia đình tôi nếu tôi không lựa chọn quay về với Thanh Phong. Ái Nhi có vẻ ngoài khá xinh xắn, cặp mắt nhìn rất cuốn hút, con người đen thẳm sâu hút mang một chút u buồn.

- Tôi không thấy Chủ tịch Đình. Ba cậu không về sao?

- Dạ không, sức khỏe của ba cháu vẫn chưa tốt lên được...

- Đã lâu lắm rồi tôi không thấy ông ấy. À tôi cũng không thấy ba mẹ cháu ở đây. – Ông quay sang nhìn tôi hỏi

- Ba và dì cháu đã tới rồi, có lẽ đang gặp gỡ vài người đâu đó quanh đây!

- Uhm uhm, vậy thôi bác đi gặp họ!

- Em chào anh chị! – Ái Nhi lễ phép cúi đầu chào chúng tôi

- Em ngồi nghỉ đi ! Một mình anh tiếp khách cũng được! Lát nữa anh quay lại. - Thanh Phong đỡ tôi lại ghế

- Em không sao đâu! Đừng lo cho em!

Sau khi Thanh Phong rời đi, tôi ngồi lặng lẽ quan sát bữa tiệc xa hoa. Khách mời phần lớn đều là giới doanh nhân, có hợp tác làm ăn cùng với Tập đoàn K, số ít còn lại là phóng viên mảng văn hoá. Tôi cũng không biết mục đích của bữa tiệc này là gì, nếu chỉ để thông báo chúng tôi chưa li dị thì thật sự quá hoang phí.

- A ha, không ngờ cô cũng ở đây! – Một giọng nói khó nghe vang lên sau lưng tôi

21. Chương 21

Tôi giật mình quay về hướng có tiếng nói, bất ngờ khi thấy mẹ của Minh Trường đứng sau lưng mình. Bà ta hôm nay ăn mặc hơi phô trương, rườm rà, kiêu cách, mang tính chất “khoe của” rõ rệt. Sao gu thẩm mỹ của hai mẹ con lại khác nhau một trời một vực như thế.

- Chào bà! – Tôi không đứng lên, chỉ nhàn nhạt đáp lại

- Cô không mời chài được con trai tôi, thì giả dạng tiểu thư trà trộn vào bữa tiệc này, định kiếm tiền một đại gia sao?

- Bà...- Tôi cảm thấy máu nóng bốc lên tận đầu – Hừ, chỉ e là tôi đây không cần kiếm tiền cũng có người tự nguyện. Người ta nói sống cho có đức thì tự động vận may sẽ tới, chỉ e rằng một số người cả đời không có phúc phận hiểu được câu đó.

- Ý mà là tao ăn ở thất đức đó hả?

- À, phu nhân chắc có hiểu lầm, tôi nào dám nói vậy. Hay là phu nhân tự cảm thấy mình như thế.
- Mày giỏi lắm! – Bà ta tức giận nắm tay tôi đứng dậy, lôi tôi đến trước mặt quản lý nhà hàng, quát lớn – Các người làm ăn kiêu gì, mà để cho loại người này vào được đây?
- Cổ tay của tôi bị bà ta bóp chặt trở nên đau nhức. Sao tôi lại có thể yếu ớt để một người phụ nữ 50 tuổi ức hiếp thế này? Thiệt là xấu hổ quá đi mà! Có lẽ Thanh Phong nói tôi ốm yếu cũng có lý.
- Bà buông tay ra! – Tôi tức giận giật tay mình lại
- Xảy ra chuyện gì vậy? – Hai tiếng nói phát ra cùng một lúc
- Tôi quay lại thì trông thấy Thanh Phong và Minh Trường đang bước tới, mỗi người mỗi biểu hiện. Về mặt Thanh Phong chính là đờng đờng sát khí, hai chân mày khê cau lại. Còn Minh Trường lại tỏ vẻ lo lắng, ánh mắt khá áy náy hướng về phía tôi.
- Không có gì! – Tôi lắc lắc đầu
- Hừ, biết sợ rồi sao? – Bà ta bất chấp việc tôi đang làm dịu tình hình, tiếp tục oang oang – Tổng giám đốc Đinh, tôi chỉ là giúp anh đuổi người không mời mà tới thôi.
- Mẹ...- Minh Trường hốt hoảng ngăn bà ta nói thêm câu nào
- Người không mời? Không biết phu nhân đang nói đến ai? – Thanh Phong dùng giọng điệu lạnh lùng, hơi thở có chút đe dọa
- Chính là cô ta! – Mẹ của Minh Trường đẩy tôi về phía trước – Thứ con gái không biết liêm sỉ, ngang nhiên vào đây kiếm trai..Tôi không biết thằng ngu nào lại để cô ta lừa gạt..
- “Bà chết chắc rồi!” – Đó là ý nghĩ đầu tiên tôi nghĩ tới khi bà ta nói hết câu. Quả thật lúc này Thanh Phong đã nắm chặt hai tay, cặp mắt đen kịt, mang màu sắc quỷ dị, toàn thân toả ra khí thế bức người, nhìn chăm chăm vào bà ta
- Tôi nghe nói phu nhân có một hợp đồng làm ăn với Chủ tịch Bắc?
- Đúng đúng! – Bà ta gật đầu như gà một thóc, vẻ mặt hớn hở - Là hợp tác xây căn hộ cao cấp.
- Minh Trường lắc lắc đầu, vẻ mặt bất mãn, xem ra không thể cứu mẹ mình khỏi vận này rồi. Anh ta nhún vai, cầm ly rượu rời khỏi đó, xem như chuyện không còn liên quan gì đến mình. Tôi ngạc nhiên nhìn theo Minh Trường. Anh ta làm sao có thể để một mình mẹ đối mặt vấn đề như vậy.
- Trợ lý Kim! Anh thảo cho tôi một hợp đồng, đề nghị được hợp tác vào dự án của chủ tịch Bắc, với điều kiện chỉ có tập đoàn của chúng ta và ông ta được tham gia
- .- Tổng Giám Đinh! Anh như thế chẳng khác nào muốn cướp hợp đồng của tôi. Với lại đầu tư bất động sản đâu phải là hạng mục kinh doanh của tập đoàn K.
- Tự nhiên tôi cảm thấy có hứng thú. Nếu bà có khả năng cạnh tranh với tôi thì có thể nói với chủ tịch Bắc. Chúng ta cạnh tranh công bằng mà.
- Sao phải là hợp đồng này? – Bà ta bất lực, giọng điệu đã mang hơi hướm cầu xin
- Không có gì! Tôi nghĩ cần giúp vợ mình giải toả bức tức. Có lẽ một hợp đồng nho nhỏ cũng có thể giúp cô ấy vui vẻ lại. – Thanh Phong nhếch mép
- Vợ anh có liên quan gì ở đây?
- Bạch Vy! Em nói xem món quà kỷ niệm ngày cưới này đã được chưa? – Thanh Phong quay qua nhìn tôi, ánh mắt dịu dàng, có một chút yêu chiều
- Mẹ của Minh Trường che miệng, sợ hãi lùi ra sau mấy bước, khuôn mặt co rút lại. Tôi không biết phải phản ứng thế nào, áy náy nhìn ba ta và Thanh Phong. Tôi tất nhiên muốn dạy cho bà ta một bài học, nhưng hình như phạt thế này hình như nặng quá.
- Không cần đâu anh. Em thấy món quà này lớn quá, thật sự không hợp với em cho lắm. – Tôi xua tay

- Lớn sao? – Thanh Phong bước tới, choàng tay ôm eo tôi – Ý em là vẫn còn nhỏ. Hay anh mua một công ty về cho em quản lý?

- Gì chứ? – Tôi há hốc mồm, liếc qua mẹ của Minh Trường thì thấy mặt mày bà ta đã xám ngoét rồi – Không phải. Anh biết ý em mà! Đừng xuyên tạc nữa.

- Được rồi! – Thanh Phong hôn nhẹ lên má tôi – Em không thích thì thôi, anh sẽ tặng em món quà khác.

- Vậy...vậy hợp đồng đó – Mẹ Minh Trường lấp bắp hỏi

- Nhường lại cho bà!

- Cảm ơn, cảm ơn Tổng giám đốc!

- Bà nên cảm ơn vợ tôi mới đúng! – Thanh Phong không thèm nhìn bà ta, mắt vẫn dán chặt vào khuôn mặt đang ửng đỏ của tôi

- Cảm ơn cô! Cảm ơn! – Bà ta thay đổi 180 độ, không ngừng cúi đầu cảm ơn tôi

“Kính lão đắc thọ!” – Tôi niệm niệm câu này trong đầu, cố nặn ra một nụ cười, phẩy phẩy tay can ngăn hành động quá khích của bà. Thanh Phong thấy tôi không thoải mái, liền ra hiệu cho trợ lý Kim kéo bà ta đi chỗ khác

- Làm vợ anh không đến nỗi mất mặt chứ hả?

- Không tồi! – Tôi quay mặt, không thèm nhìn nụ cười trêu chọc, tự mãn của Thanh Phong

- Vẫn còn một bất ngờ dành tặng em! – Anh nắm tay tôi, dẫn tới sân khấu trung tâm

Người dẫn chương trình thấy anh và tôi bước tới, nhanh nhẹn dẫn lời, lôi kéo mọi người tập trung lại. Anh ta giới thiệu Thanh Phong và tôi bước lên phát biểu vài câu. Tôi vòng tay mình vào tay anh, cảm thấy hơi xấu hổ, nhẹ nhàng bước lên sân khấu. Biết rằng mình xuất hiện chỉ để làm màu, nên tôi vui vẻ đứng sau anh nửa bước, nhường micro cho anh phát biểu

- Hôm nay là kỉ niệm ba năm ngày cưới của tôi và vợ. Rất cảm ơn mọi người đã dành chút thời đến chia vui cùng gia đình chúng tôi. Nhân đây, tôi xin có một món quà tặng cho người vợ yêu quý của mình – Anh quay lại, khẽ nắm lấy tay tôi, đặt vào đó một chiếc chìa khoá – Anh biết em rất thích vẽ tranh, lại không muốn bán tranh của mình nhưng anh nghĩ người làm nghệ thuật rất cần người có thể chia sẻ. Anh là dân kinh doanh, không thể có tâm hồn nghệ sĩ để thấu hiểu hết. Đây là chìa khoá phòng triển lãm. Anh đã xây một phòng triển lãm nhỏ để em có thể giới thiệu tranh em vẽ với mọi người. Biết đâu được một ngày nào đó sẽ có một người khiến em muốn bán tranh cho họ. Món quà này mong em sẽ thích.

Anh dịu dàng nhìn tôi, ánh mắt chứa đầy sự yêu thương. Tôi nắm chặt chiếc chìa khoá trong tay, vô cùng cảm động. Không ngờ anh cũng có thể hiểu được sở thích của tôi, có thể nghĩ cho tôi nhiều như thế. Có người hoạ sĩ nào mà không mong muốn có một buổi triển lãm cho riêng mình, chẳng này tôi lại được tặng cả một phòng triển lãm.

- Cảm ơn anh! Em rất thích! – Tôi mỉm cười

Mọi người bên dưới cũng vỗ tay chúc mừng chúng tôi. Đèn flash một lần nữa lại loé sáng lên. Bây giờ tôi đã hiểu tại sao có nhiều phóng viên mảng văn hoá như vậy. Thì ra là để giới thiệu phòng triển lãm của tôi. Tuy nhiên làm tôi có một chút áp lực, nếu các bức tranh của tôi không có giá trị nghệ thuật, như thế chẳng khác nào làm trò cười cho thiên hạ.

- Em đừng lo! – Anh dường như đọc được suy nghĩ của tôi, cúi người nói nhỏ vào tai tôi – Phòng triển lãm đó em thích ai thì mời người đó. Không cần mở cửa công khai. Đừng sợ người khác nói em kiêu căng, hay ghen tị nói em thùng rỗng kêu to. Em chỉ cần vui vẻ là được. Với lại, anh tin tưởng vợ anh là một hoạ sĩ tài năng. Em xứng đáng được mọi người biết tới.

Anh nâng ly rượu lên cao, cùng mọi người uống cạn. Không khí buổi tiệc trở nên vui vẻ hơn hẳn. Anh nhường sân khấu lại cho dàn nhạc hoà tấu. Âm nhạc du dương cất lên, tất cả quan khách theo bản năng bắt đầu bắt cặp khiêu vũ. Anh đưa tay có ý mời nhưng tôi lắc lắc đầu, chỉ vào bàn chân đã hơi đỏ của mình. Anh khẽ chau mày lại, ra hiệu cho trợ lý, rồi bắt chấp ánh nhìn trầm trồ của mọi người, bế bổng tôi lên,

bước ra khỏi sảnh tiệc. Tôi cảm giác hai má mình nóng bừng, chỉ có thể úp mặt vào ngực anh. Cửa thang máy mở ra, tôi phát hiện anh không bấm xuống mà lại di chuyển lên tầng trên

- Chúng ta không về sao?

- Đêm nay chúng ta ở đây! Em không biết phần lớn các cặp mới cưới đều tận hưởng đêm đầu tiên ở khách sạn sao?

- Anh...anh... – Tôi lắp bắp

Khi tôi chưa phản ứng hết câu thì đã đến nơi. Đành vậy, không thể trốn tránh cả đời được. Đó cũng chỉ là một chuyện “bình thường” thôi mà. Tôi không nói nữa, yên lặng để anh bế mình vào phòng

- Bạch Vy! Lạy cậu, lạy cậu...Trả con ình...

Lan Linh nắm chặt lấy tôi không buông, tóc tai rũ rượi, cặp mắt đỏ ngầu đáng sợ. Tôi cố gắng vùng vẫy nhưng không cách nào có thể thoát ra được. Trong một góc tối, Hải Lâm cũng từ từ tiến về phía tôi, khuôn mặt lạnh lùng. Trong phút chốc anh giơ cao con dao đang cầm trong tay đâm về phía tôi

- KHÔNG!

Tôi hét lớn, ngồi bật dậy. Chỉ là một cơn ác mộng khủng khiếp, mồ hôi tôi túa ra như tắm, khoé mắt vẫn còn lưu lại giọt nước mắt chưa kịp rơi. Thanh Phong đang nằm bên cạnh, vội vàng ngồi dậy

- Em sao thế? Ác mộng sao? – Anh nhẹ nhàng đưa tay ôm lấy tôi, bàn tay xoa lưng cho tôi

- Không sao!

Tôi cảm thấy rất khó thở, lồng ngực như bị một tảng đá đè lên. Giấc mơ vừa rồi nhắc nhở tôi rằng tôi chính là đang vui vẻ trên nỗi đau của người khác. Tôi hít một hơi thật sâu, khẽ lách mình khỏi vòng tay của anh, cố nặn ra một nụ cười. Thanh Phong nhìn vòng tay đột nhiên trống rỗng của mình, ánh mắt sa sầm đi chút ít, nhưng không biểu lộ rõ ràng về mặt không vui. Tôi xích ra một chút, nằm xuống, đưa lưng về phía anh. Thanh Phong bỏ qua sự cố ý xa cách, choàng tay qua ôm tôi, khiến người tôi khẽ run lên.

- Em có biết hơn hai năm qua điều anh cảm thấy đau lòng nhất là gì không?

- – Tôi im lặng vì cảm thấy anh không cần tôi trả lời

- Đó là mỗi đêm chỉ có thể nhìn thấy dáng lưng của em. Chỉ cần nghĩ tới không biết em quay mặt phía bên kia có ngủ hay chưa, có phải đang khóc hay không, hay là đang nhớ tới Hải Lâm, anh đều không thể chợp mắt được. Chỉ khi nghe tiếng thở đều của em, anh mới yên tâm ngồi dậy, rót ỉnh ly rượu, vùi đầu vào tài liệu cho đến khi mệt mỏi, cố gắng giúp mình có được một giấc ngủ trọn vẹn...

- Em... – Tôi bất ngờ trước lời thổ lộ của anh, muốn quay người lại để nhìn anh

- Nhưng bây giờ anh đã biết, chỉ cần cùng em nằm trên giường, ôm em như thế này, dù em quay lưng về phía anh, anh cũng cảm thấy rất vui. – Vòng tay anh hơi siết chặt lại, khiến người tôi áp sát vào lồng ngực của anh, không thể nhúc nhích – Bạch Vy, hứa với anh, dù cả thế giới này vứt bỏ anh, em cũng hãy ở lại. Không cần em cùng anh đối mặt, chỉ cần cho anh nhìn thấy em...

Anh không nói nữa, chỉ yên lặng ôm lấy tôi. Hơi thở nặng nề phả vào gáy tôi nóng hổi. Tôi bật khóc, những giọt nước mắt vì những lời nói của anh mà không ngừng rơi xuống. Tại sao đến bây giờ anh mới nói với tôi những lời đó, tại sao sau khi trải qua những chuyện kinh khủng tôi mới biết rằng anh yêu tôi. Nếu như cách đây mấy tháng, tôi nghe được những lời này, có lẽ tôi sẽ mừng đến phát điên. Nhưng bây giờ tôi lại đâm ra sợ hãi, không phải tôi không cảm nhận được tình yêu của anh, mà là tôi không đủ can đảm để đón nhận. Dù tôi rất muốn suy nghĩ chỉ cần anh nắm lấy tay tôi thì anh có tàn nhẫn chà đạp cả thế giới cũng không sao. Tuy nhiên thế giới đó lại có gia đình, bạn bè, những yêu tôi yêu quý, tôi có thể ngoảnh mặt làm ngơ, một mình hưởng hạnh phúc được không? Tôi biết rằng anh yêu tôi, nhưng tình yêu đó không đủ lớn để tôi buộc anh, khiến anh từ bỏ kế hoạch mà anh đã định ra. Cho nên tôi không thể hứa với anh, vì tôi biết đến một lúc nào đó, bắt buộc tôi phải lựa chọn rời xa anh...Hoặc nếu không, cả hai chúng tôi sẽ cùng nhau vào địa ngục...

22. Chương 22

Buổi tối hôm đó tôi gần như không thể ngủ được, cứ chấp chờnchập chờn. Rất mệt mỏi. Sáng sớm khi tôi mở mắt thức dậy thì anh đã đi từ lúc nào. Khoảng mười lăm phút sau, thư kí của anh xuất hiện trước cửa phòng, thông báo là anh có một cuộc họp quan trọng phải đi sớm. Sau đó cô ta chuẩn bị mọi thứ, cùng tôi trở về nhà. Từ lúc nào mà thư ký cũng phải làm những công việc liên quan đến cuộc sống riêng tư của sếp thể này. Quả là bóc lột sức lao động, phản công công việc không hợp lý mà.

- Làm phiền cô quá! – Tôi áy náy nhìn cô ta

- Không có gì đâu chị. Chị vào nhà đi! Em về công ty đây! Em chào chị! – Cô ta khẽ cúi đầu chào tôi rồi ra về

Chị Hoa chạy ra mở cửa cho tôi, vui vẻ nói: “Có cậu Khải trong nhà. Cậu ấy đợi cô từ sớm rồi!”. Tôi tái mặt, không biết phải làm gì bây giờ. Sao em trai lại biết tôi ở đây? Chẳng lẽ là ba nói cho nó biết? Không phải mai nó mới về sao, tôi còn chưa chuẩn bị tinh thần đối mặt. Tôi cố hít một hơi thật sâu, bước vào nhà. Khải đang ngồi trên ghế salon, kế bên còn có Phúc. Cậu nhóc vừa trông thấy tôi đã mừng rỡ đứng dậy, chạy tới ôm chầm lấy tôi

- Chị Vy!

- Chúc mừng em! Không phải hai đứa nói mai mới về sao?

- Dạ! – Phúc liếc mắt qua Khải

Tôi cũng nhìn về phía em trai. Nó này giờ vẫn ngồi yên, ánh mắt thâm trầm, không biểu lộ cảm xúc, hai tay đan chặt vào nhau.

- Tụi em đọc báo...

- Chị biết rồi! – Tôi vỗ vai Phúc, bước tới chỗ Khải – Sao về mà không báo chị một tiếng?

- Báo hay không có gì khác nhau sao? Nếu em về sớm hơn thì chị có quay về với anh ta không? – Khải phần nộ chất vấn tôi

- Đây là quyết định của chị. Không liên quan đến em!

- Không liên quan? – Em trai đau lòng nhìn tôi – Được, là ý của chị. Em đúng thật không có quyền can thiệp. Sau này chị có bị anh ta hành hạ cũng đừng gọi cho em.

Hoàng Khải đập mạnh tay lên bàn, đứng dậy, lôi Phúc bước rang ngoài. Thật ra tôi không có ý nói như vậy, chẳng qua là nhất thời bị hỏi ép, nên buột ra một câu làm em trai tổn thương. Tôi vội vàng chạy theo, nắm lấy tay nó

- Khải, chị không có ý như vậy!

- Chị hai, anh ta ngoại tình, đánh chị, làm chị đau buồn đến mất em bé...Chị nghĩ sao lại quay về với anh ta?

- Anh bình tĩnh đi! Chị Vy chắc là có chuyện khó nói! – Phúc kéo tay Hoàng Khải

- Dù anh ấy đã từng làm nhiều việc có lỗi với chị, nhưng đều vì có nỗi khổ riêng. Chị nghĩ hai anh chị đều còn yêu thương nhau, nên cho nhau một cơ hội.

- Nỗi khổ? Chị hai, đây không phải là phim Hàn Quốc. Em nghĩ nỗi khổ của anh ta chính là không biết nên chọn chị hay công ty nhà mình. Em nói đúng không hả?

- Không phải! – Tôi cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt em trai

- Hừ, chị thu dọn đồ đạc về nhà đi. Em nói cho chị biết, dù bây giờ anh ta chọn chị, nhưng anh ta sẽ không từ bỏ tham vọng thôn tính công ty nhà mình. Em đang lập kế hoạch để công ty không rơi vào tay anh ta. Bây giờ chị ở đây chẳng khác nào làm con át chủ bài dùng để uy hiếp em.

Có thật Hoàng Khải sẽ có cách hay nó chỉ nói để kéo tôi về nhà. Nhưng dù thế nào đi nữa cũng quá muộn rồi. Tôi đã đăng kí kết hôn, Thanh Phong sẽ không bao giờ chấp nhận ly hôn một lần nữa. Tôi cũng không thể biết Hoàng Khải sẽ có kế hoạch gì, nếu như không hoàn hảo sẽ bị anh ta làm cho thân bại danh liệt. Thanh Phong là một con cáo già, em trai tôi sẽ đấu lại sao? Nhưng nếu nó có thể đánh bại Thanh Phong, anh có dùng tôi để uy hiếp em trai không? Nếu tôi đi sai bước này, cả đời sẽ phải hối hận.

- Khải, chị đã đăng kí kết hôn lại rồi! Với lại chị tin tưởng anh ấy!

- Chị hai! – Khải không giữ được bình tĩnh, nắm chặt lấy vai tôi, lắc lắc lắc để - Chị chính là không tin em. Chị có biết anh ta vẫn tiếp tục mua cổ phần của các cổ đông khác không? 14%, đã 14% rồi! Chị hy sinh vô ích rồi!

Tôi cảm thấy đầu óc choáng váng, quay cuồng, mắt bắt đầu hoa cả lên. Phúc trông thấy mặt tôi chuyển sang trắng bệch, vội vàng đẩy Hoàng Khải ra, giữ cho tôi đứng thẳng lại

- Anh điên à? – Phúc hét vào mặt nó – Không thấy chị Vy muốn xỉu tới nơi rồi sao?

- Hừ! Đi về! – Khải quay ngoắt bước ra ngoài cổng, không thèm nhìn mặt tôi

Phúc áy náy nửa muốn đi theo nửa muốn ở lại. Tôi cố cười một cái, đẩy cậu nhóc ra cổng

- Em về với nó đi! Chị không sao đâu!

- Vậy...em về. Bữa nào chị em mình gặp nhau, em sẽ khuyên anh ấy. Nếu như chị mệt mỏi, cứ quay về. Nhà đó luôn luôn chào đón chị!

Tôi trở về phòng, leo lên giường. Sao có cảm giác đầu óc cứ quay cuồng, không theo điều khiển của tôi nữa. Vì mệt mỏi mà tôi lại thiếp đi.

Thanh Phong không biết trở về lúc nào, nhẹ nhàng đặt tay lên trán tôi. Lúc đó tôi cũng đã tỉnh giấc, nhưng không có ý định mở mắt đối mặt với anh.

- Cô ấy ngủ từ lúc nào?

- Dạ, từ lúc về tới nhà là cô ngủ đến tận bây giờ! – Là giọng của chị Hoa

- Tôi biết rồi. Chị xuống bếp hâm nóng thức ăn đi!

Sau khi tiếng đóng cửa vang lên, anh khẽ lay tôi, dịu dàng gọi: “Bạch Vy! Bạch Vy! Dậy đi em! Ăn một chút rồi ngủ tiếp!”. Tôi khẽ cự mình, làm ra vẻ bị đánh thức, từ từ mở mắt dậy

- Em mệt lắm sao? Có cần anh gọi bác sĩ không?

- Không cần đâu! Anh xuống nhà đi! Em xuống liền!

Nói xong, tôi ngồi dậy, bước vào nhà vệ sinh, vốc một ít nước lên mặt để thanh tỉnh. Khi tôi bước xuống lần thì thấy anh đã ngồi ở bàn ăn đợi tôi.

- Sao anh không ăn trước?

- Anh đợi em!

- Chiều nay anh không đi làm sao? – Tôi vừa hỏi vừa gấp thức ăn

- Đặc quyền của người làm bếp mà! Hoàng Khải đã tới gặp em rồi phải không?

- ... – Miếng cơm vừa định đưa lên miệng anh khựng lại – Sao anh biết?

- Một người vô tận nhà anh mà anh cũng không biết thì hình như anh hơi bị vô dụng. Nó có làm khó em không?

- Không có! – Tôi lắc đầu

- Thật sao? – Anh nhếch mép, nửa cười nửa không

- Nếu anh đã có câu trả lời cho riêng mình, cần gì phải hỏi em. Còn nếu cần em trả lời thì có thể tin tưởng em một chút không? – Tôi tức giận đập chén xuống bàn

- Uhm, được rồi, anh xin lỗi. Không nên hỏi lại em như vậy. Là anh sai! – Thanh Phong đưa chén cơm cho tôi, làm ra vẻ thành khẩn

Tôi không thèm nhìn anh, tiếp tục “sự nghiệp” đang dở. Anh đóng kịch cho ai xem, tôi không đến nỗi ngu ngốc xem tất cả những điều anh nói là thật. Anh biết Hoàng Khải tới nhà. Vậy chúng tôi nói gì chẳng lẽ anh lại không hay, còn làm ra vẻ quan tâm. Vừa muốn yêu tôi nhưng không muốn tin tưởng tôi. Mọi hành động của tôi luôn khiến anh phải đề phòng, nhưng anh lại cười cợt xem như không có gì. Thanh Phong, anh không thấy đóng kịch rất mệt mỏi sao?

- Chiều nay em có kế hoạch gì không?

- Vẽ tranh!

- Vẫn còn giận? – Thanh Phong buông đũa, chăm chú nhìn tôi

- Thanh Phong! Anh...có gì muốn nói với em không?

Tôi không biết mình đang mong chờ câu trả lời gì từ anh. Nhưng tôi nghĩ nếu anh mở miệng giải thích việc mua thêm 2% cổ phần, tôi có thể sẽ bỏ qua mọi nghi ngờ, tiếp tục tin tưởng anh. Ngược lại anh không thừa nhận, tôi thật sự không biết phải làm sao.

- Chuyện gì?

- Em nghĩ nếu đã là vợ chồng thì không nên giấu giếm nhau. Anh thật không có chuyện gì giấu em chứ?

- Hahaha, em sao vậy? Không phải nghi ngờ anh ngoại tình chứ hả?

- Vợ vẫn! – Tôi bắt đầu cảm thấy anh đang né tránh. Anh làm sao không biết tôi đang đề cập đến việc gì. Hay là tôi quá đề cao khả năng của anh. – Em chỉ thuận miệng hỏi thôi. Nhưng mà em...có chuyện này muốn nói.

- Em nói đi!

- Em muốn đi làm...À ừm, công việc thư ký chẳng hạn...

- Em muốn quay về chỗ làm cũ? Bên cạnh Minh Trường? – Anh cau mày lại, vẻ mặt đã tỏ vẻ không vui

- Không phải! – Tôi vội vàng lấp đầu – Nếu không có gì bất tiện, anh có thể sắp xếp cho em vào công ty anh. Hay em kiếm việc chỗ khác cũng được, nhưng sẽ không quay về công ty cũ. Anh yên tâm.

- Tại sao lại muốn đi làm?

- Em không muốn ở nhà mãi. Đi làm cũng rất vui... – Tôi chọc chọc đôi đũa vào bát cơm

- Được, chỉ cần em thích. Mai anh sẽ nói trợ lý sắp xếp. Đầu tuần sau vào công ty anh làm. Bây giờ thì vui vẻ ăn cơm, được không? – Thanh Phong mỉm cười, dịu dàng nhìn tôi

23. Chương 23

Trợ lý Kim đang chạy xe, lâu lâu hướng ánh mắt lên kiếng để nhìn tôi ở băng ghế sau. Anh ta là một người tầm 35-36 tuổi, chừng chạc, điềm tĩnh, ít nói. Phải nói là người thâm trầm, khó đoán

- Không biết anh Phong sắp xếp tôi vào vị trí nào?

- Dạ là thư ký của Tổng Giám đốc!

- Không phải vị trí đó đã có người sao?

- Thư ký Mai đã được thăng lên làm trợ lý cùng với tôi. Cô đừng lo lắng!
- À ờ! Không biết trợ lý Kim làm việc với anh Phong bao lâu rồi?
- Từ lúc anh ấy mới về công ty.
- Vậy là rất lâu rồi! – Tôi nhắm tính trong đầu, theo tôi biết từ năm 22 tuổi Thanh Phong đã ngồi vào vị trí Phó tổng, tính ra cũng đã gần sáu năm. – Anh có lẽ rất hiểu anh ấy.
- Cũng không nhiều thưa cô!

Không khí quay lại trạng thái yên tĩnh cho đến khi xe dừng trước cổng công ty. Trợ lý Kim cùng tôi xuống xe, ngay lập tức có người bước tới đem xe vào bãi. Đây không phải là lần đầu tiên tôi bước vào chỗ này, nhưng hôm nay với thân phận là một nhân viên mới, tôi có chút hồi hộp. Chúng tôi vào thang máy, bấm tầng cao nhất. Tôi vẫn luôn thắc mắc là tại sao phòng của Tổng Giám hay Chủ tịch luôn luôn ở trên cao. Là do phong tục hay do cảm giác ở trên cao thiên hạ. Tôi không biết, chỉ cảm thấy quá bất tiện.

- Không biết có phải thông qua phòng nhân sự không?
- Không cần đâu! Mọi việc đều đã sắp xếp ổn thỏa. Thư ký Mai sẽ bàn giao công việc lại cho cô.
- Anh Phong...à không...Tổng Giám hiện tại có ở văn phòng không?
- Sáng nay Tổng Giám có cuộc hẹn với đối tác quan trọng. Đáng lẽ tôi cũng đi theo nhưng anh ấy bảo tôi ở lại sắp xếp cho cô!
- Thật là ngại quá!
- Không có gì, đây cũng là một dịp để cô Mai làm quen với công việc trợ lý.

Thang máy mở ra. Ở tầng này chỉ có một phòng duy nhất, còn lại là khu vực sảnh khá rộng.

- Cô ngồi đi! – Trợ lý Kim kéo ghế cho tôi ngồi xuống
- Cảm ơn anh! – Tôi nhìn ngó xung quanh. So với lần cuối cùng tôi tới đây, nó đã được sơn phết lại với màu sắc sáng sủa hơn. Tôi còn nhớ ngày xưa nó có gam màu trầm buồn, mang một chút không khí lạnh lẽo
- Thường thì anh ấy sẽ tiếp khách ở đây! Ngoài tôi và cô Mai thì không ai vào phòng của Tổng Giám. Chỉ một lần duy nhất...À, cô dùng gì?
- Cho tôi một tách trà. Cảm ơn!

Tôi không quan tâm lắm đến việc anh ta bỏ dở câu nói. Có lẽ lần duy nhất mà anh ta nói đến là hôm sinh nhật tôi, khi Lan Linh lần đầu tiên và cuối cùng bước qua cánh cửa đó. Trợ lý Kim đưa tách trà nóng cho tôi, sau đó xin phép tôi đi làm việc. Tôi không muốn làm phiền anh ta, với lại so ra chức vụ của tôi hơn, thật không phải phép khi cứ để anh ta đi theo chăm sóc mình. Tôi vội vàng gặt đầu, ngồi ở sảnh đợi Thanh Phong về.

- Xin lỗi cô! Không biết Tổng Giám...

Tôi đang ngồi vẽ nguệch ngoạc trên giấy, bị tiếng nói làm cho giật mình ngược mặt lên. Tuy nhiên người đàn ông vừa trông thấy tôi đã vội vàng cúi gầm mặt xuống, quay lưng lại, bước về phía thang máy. Tôi đứng bật dậy, dù chỉ mới nhìn thoáng qua nhưng tôi cảm thấy người đó rất quen. Là anh Vinh. Anh ta nhanh chóng bấm nút thang máy bước vào, tôi cũng vội rượt theo anh bằng thang máy bên cạnh

- Anh Vinh! – Tôi chạy theo anh ra tới cổng công ty.

Anh không có ý định dừng lại, vội vàng băng qua đường. Tôi cũng bất chấp lao theo, mặc kệ dòng xe cộ nườm nượp. Tôi cần gặp anh, cần hỏi anh đã xảy ra chuyện gì mà lại bán hết cổ phần. Bây giờ anh còn có mặt ở công ty Thanh Phong. Thật sự có quá nhiều chuyện kì lạ.

- Bạch Vy!

Tôi giật mình vì tiếng gọi sau lưng. Theo phản xạ, tôi dừng bước, quay đầu lại. Khuôn mặt Thanh Phong tràn ngập lo lắng. Không hiểu sao lúc đó tôi lại cảm giác chân mình chôn chặt trên mặt đất, không thể cử

động. Anh bước vội về phía tôi, tôi nhìn anh rồi quay lại tìm bóng dáng của anh Vinh nhưng không còn thấy nữa. Anh càng bước tới gần, tôi lại theo phản xạ lùi ra sau. Lúc đó tôi thật sự không nhớ mình đang ở giữa đường, cũng như không phát hiện một chiếc xe hơi đang lao về phía mình

“Tin tin”

Ngay khi tôi ý thức được thì đã nằm gọn trong vòng tay của Thanh Phong. Anh ôm chặt lấy tôi, kéo tôi vào chỗ an toàn. Tiếng chửi của tài xế xe hơi vẫn còn vọng vọng bên tai.

- Không sao! Không sao rồi! – Anh nhẹ nhàng vuốt lưng tôi trấn an

- Cảm ơn...anh! – Tôi vẫn còn sợ hãi, lắp bắp nói

- Sao vậy? Đang đuổi theo ai sao?

- Chỉ là thấy một người bạn đại học đã lâu không gặp...

- Sau này đừng hấp tấp như vậy!

Tôi nép sát vào lồng ngực của anh, nghe rõ tiếng tim đập còn nhanh và mạnh hơn cả mình. Tôi khẽ ngẩng đầu nhìn về mặt phức tạp của anh.

- Tổng Giám! – Trợ lý Mai vội vàng chạy tới

- Không sao! – Anh buông tôi ra, bình tĩnh nói

- Chân...chân anh.. – Trợ lý Mai hốt hoảng nhìn chằm chằm chân Thanh Phong

Tôi lúc này mới để ý đến chân phải của anh. Nó đang chảy máu, vết máu đã thấm qua quần tây, tạo thành một vết sạm màu

- Anh sao thế? – Tôi lo sợ nói

- Chỉ là va quệt lúc này. Đừng lo! – Anh dịu dàng nhìn tôi trấn an

- Đừng lo? Máu chảy thế kia! Em đưa anh đi bệnh viện!

- Cũng đáng mà!

- Hả? – Tôi ngạc nhiên vì câu nói của anh

- Nhìn em lo lắng cho anh như vậy, bị thương một chút cũng đáng!

- Anh...

Tôi xấu hổ đưa mắt nhìn trợ lý Mai nhưng cô ta đúng thật là quá chuyên nghiệp, với câu nói của Thanh Phong hoàn toàn không tỏ bất kì thái độ nào.

- Tổng Giám! Tôi lấy xe đưa anh đi bệnh viện!

Thế là ngày đầu tiên đi làm của tôi trôi qua như thế đấy. Đây sóng gió và kịch tính. Tôi ngồi trên ghế, áy náy nhìn Thanh Phong. Anh lúc này nửa nằm nửa ngồi trên giường đọc sách, không để ý đến sự hối lỗi của tôi

- Xin lỗi!

- Em nói gì? – Anh đưa mắt nhìn tôi

- Xin lỗi vì làm anh bị thương!

- Em lại đây! – Anh ngoắc tay, chỉ vào chỗ trống trên giường

Tôi ngoan ngoãn trèo lên, cũng nửa nằm nửa ngồi bên cạnh Thanh Phong. Anh đưa tay khoác lên vai tôi, kéo tôi vào sát người anh. Tôi khẽ cứng người, bối rối nằm trong lòng anh. Nói thật tôi vẫn chưa thích nghi được với những cử chỉ âu yếm của anh, nó làm cho tôi bất an.

- Chỉ cần sau này em cẩn thận một chút. Đừng làm anh lo lắng nữa.

- Vâng vâng. Em sẽ cẩn thận! Thanh Phong! – Tôi khẽ gọi anh
- Hả?
- Em thật sự cảm thấy rất mơ hồ. Đôi khi rất sợ hãi. Em không biết mình phải đối xử với anh như thế nào?
- Thanh Phong không trả lời câu hỏi của tôi, nhẹ nhàng nâng mặt tôi lên, đặt một nụ hôn ấm áp lên môi tôi. Anh bật cười khi thấy tôi mở tròn mắt nhìn anh
- Em chỉ cần biết anh yêu em là được. Những thứ khác cứ để thời gian trả lời.
- Nếu trải qua một thời gian dài, em phát hiện ra anh thật sự không yêu em, chẳng phải như vậy sẽ rất đau khổ sao?
- Em không tin anh? – Thanh Phong nhấn mạnh từng chữ, ý tứ đã có vẻ không vui
- Tại sao phải tin anh? – Tôi bĩu môi, cố gắng đánh trống lảng, biến câu nói thành câu đùa
- Lúc trước anh ăn hiếp em thế nào, em còn chưa quên đâu?
- Không phải đều là lỗi của em sao?
- Gì chứ?
- Lần thứ nhất là vì em muốn ra đi với Hải Lâm. Lần thứ hai là do em nói đùa bé không phải con anh. Lần thứ ba, à ừ...lần đó là do anh đóng kịch...Haha. Là lỗi của anh. Lần thứ tư là do em với Minh Trường rất mờ ám...
- Anh thật không biết nói lý lẽ. – Anh làm sao chỉ mấy câu lại đổ hết trách nhiệm cho tôi – Được, chỉ một lần thứ ba cũng đủ làm em tức giận rồi.
- Anh đền bù cho em! – Anh khẽ dụi mặt vào tóc tôi
- Không cần! – Tôi vội vàng lắc đầu vì bắt đầu cảm nhận được sự mờ ám giữa hai chúng tôi
- Bạch Vy! Em nghĩ sao về việc anh tặng em...một đứa bé...
- Á – Tôi nóng ran cả người vì xấu hổ, vội vàng đẩy anh ra – Chân của anh...
- Cho nên em càng không nên chống cự! – Anh gian tà nhìn tôi, miệng nhếch thành một đường cong
- Tôi khẽ giật mình vì tiếng điện thoại rung. Thanh Phong nhẹ nhàng trở mình, khó khăn rời giường, nhỏ nhỏ trả lời điện thoại, tránh việc đánh thức tôi
- Không phải tôi đã bảo đừng để anh ta tới công ty sao?

....

- Tôi biết, cậu bảo anh ta sau này có gì thì liên lạc qua điện thoại với cậu. Bây giờ anh ta ở đâu?

....

- Được, cẩn thận một chút. Được rồi, chuyện hồi sáng bỏ qua đi! Cô ấy tất nhiên nghi ngờ nhưng thời gian này sẽ không đề cập thẳng với tôi. Đành vậy, tôi chỉ là bước tới đâu tính tới đó. Thôi tối rồi, cậu cũng nghỉ ngơi đi!

Thanh Phong gác máy, quay lại giường, đưa tay ôm lấy tôi. Tôi nằm im, giả vờ như vẫn còn ngủ. “Bước tới đâu tính tới đó!”. Anh thật sự không có kế hoạch gì đối phó với tôi sao? Quả thật làm tôi ngạc nhiên đấy!

24. Chương 24

Lại một đêm mất ngủ. Những cơn ác mộng, nỗi lo sợ bất an, tình cảm hỗn loạn, tôi không biết phải làm sao để gạt bỏ chúng khỏi đầu. Sáng sớm Thanh Phong nhìn thấy cặp mắt gấu trúc của tôi liền cau mày lại, tỏ vẻ lo lắng

- Lại mất ngủ sao? Có cần đưa em đi khám không?

- Không cần đâu! Đi làm thôi!

Tôi đã trở thành thư ký của anh. Trên danh nghĩa là như thế nhưng tôi chẳng khác nào một kẻ ăn không ngồi rồi. Ngoài vài công việc vặt vãnh như pha cafe, rót nước, tôi không còn làm việc gì khác. Lâu lâu anh cũng đưa tài liệu cho tôi photo, đánh máy nhưng đều là những thứ tạp nham, không có một chút giá trị. Có lẽ anh cũng biết để tài liệu quan trọng rơi vào tay tôi là một việc hết sức nguy hiểm vì tôi chắc chắn sẽ bán đứng anh. Anh đưa tay nắm lấy tay tôi, siết nhẹ. Tôi quay lại, nhẹ nhàng cười với anh. Đó là thói quen của Thanh Phong, khi anh thấy tôi lơ đãng đều sẽ nắm tay tôi khiến tôi chú ý đến anh. Lúc đầu tôi còn thắc mắc hỏi anh cần gì, nhưng sau này quen dần tôi chỉ cần cười với anh, anh sẽ yên lòng gật gật đầu. Tôi hiểu rõ nỗi bất an trong lòng anh. Anh không muốn buông tay, nhưng càng nắm chặt lấy tôi, anh càng đau khổ. Xe dừng trước cổng công ty, trước khi bước xuống xe, anh nói:

- Trưa nay em đi cùng anh gặp một người!

- Ai vậy?

- Bí mật!

Trợ lý Kim vẻ mặt không vui bước vào phòng của Thanh Phong. Tôi theo thói quen đứng dậy pha trà cho họ. Lúc tôi định gõ cửa bước vào thì nghe trợ lý Kim hơi lớn tiếng

- Anh đã suy nghĩ kĩ chưa?

-

- Anh có biết việc làm của anh có thể phá hỏng mọi việc không?

- Chuyện này tôi đã nghĩ kĩ rồi. Đừng nói nữa!

- Anh điên rồi!

Trợ lý Kim mở cửa bước ra ngoài, khẽ giật mình vì trông thấy tôi nhưng nhanh chóng quay lại vẻ mặt điềm tĩnh, gật đầu chào tôi rồi rời đi. Tôi bối rối bước vào phòng, đặt tách trà lên bàn anh. Thanh Phong vẫn không rời mắt khỏi máy tính, hai hàng chân mày cau chặt lại

- Anh và trợ lý Kim bất đồng ý kiến sao?

- Không có gì đâu, em đừng bận tâm! – Anh trả lời, vẫn không nhìn tôi

- Cũng đã đến giờ nghỉ trưa rồi. Anh nói trưa nay đưa em đi gặp người nào đó mà.

- À ừm – Anh đưa tay lên nhìn đồng hồ – Đi thôi!

Anh đưa tôi tới một căn biệt thự ở ngoại thành, khung cảnh vắng vẻ, có một chút cô tịch. Biệt thự này khá cũ kĩ, tuy nhiên kiến trúc bên ngoài của nó cho thấy chủ nhân có con mắt thẩm mỹ rất tốt. Nó nằm giữa một khu đất trống, xung quanh là bãi cỏ dại um tùm cao lúp xúp. Anh mở cửa cho tôi bước xuống, đưa tay bấm chuông cửa. Ngay lập tức một người đàn ông trung niên nhanh nhẹn đi ra mở cửa. Ông ta khá ngạc nhiên khi trông thấy tôi, ánh mắt có vẻ dò xét nhìn về phía Thanh Phong nhưng cũng nhanh chóng thu lại ánh nhìn

- Chào cậu! Chào cô!

- Em vào đây! – Thanh Phong đưa tay nắm lấy tay tôi

- Đây là đâu vậy? Còn ông ta là ai?

- Đây là biệt thự cũ của nhà anh. Chú Hiền đây là quản gia! Chú cũng chính là người chăm sóc cho ba anh!

- Ba anh? – Tôi ngạc nhiên – Không phải ba đang ở bên Mỹ nghỉ ngơi sao?

- Cười nhau lâu như vậy mới dất em ra mắt ba, nhưng anh nghĩ ba sẽ không giận đâu!

Quả thật tôi chưa gặp ba chồng lần nào. Dù tôi từng là bạn của Thanh Phong nhưng không có ghé chơi nhà anh lần nào, cũng không có ý định là sẽ ghé nên lúc ba còn khỏe, tôi cũng không có cơ hội gặp mặt. Đến lúc kết hôn, mọi người đều nói ông bị bệnh phải chữa trị bên Mỹ, không thể tham gia lễ cưới, cũng như về Việt Nam. Tôi thật sự đối với người ba chồng này một chút ấn tượng hay tình cảm cũng không có.

- Sao anh không nói sớm là sẽ đi gặp ba! Em không chuẩn bị gì hết! – Tôi trách móc

- Không cần đâu!

Thanh Phong lẳng lẳng dắt tôi đến trước một căn phòng. Anh không gõ cửa, nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào. Tôi đưa mắt nhìn một lượt không gian to lớn, ánh mắt cuối cùng cũng dừng lại người đang nằm trên giường. Nói thật rằng tôi đã có chút hoảng sợ khi nhìn thấy. Đó là một người đàn ông trung niên, thân hình mảnh khảnh, quan trọng là khuôn mặt đã bị biến dạng vì các vết sẹo chằng chịt. Xung quanh ông là các loại dây nhợ gắn liền với một số máy móc.

- Ba....

- Ông bị phỏng nặng trong một trận hỏa hoạn. Lúc đó ông đã dùng thân mình để cứu anh...Chính vì thế khi ông gặp mọi người đều đeo một cái mặt nạ. Ngoài những người thân tín, không ai biết được mặt ông cả.

Tôi cúi đầu, cảm thấy xấu hổ vì lúc nãy đã hoảng sợ. Ông thật là người ba tuyệt vời. Nếu như là ba tôi, không biết trong trường hợp đó, ông có hy sinh để cứu tôi không

- Ba thật sự không khỏe! Ba đang ngủ sao?

- Ba đã ngủ hai tháng nay rồi!

- Ý anh là... – Tôi bàng hoàng không nói nên lời

- Ba bị đột quỵ, không thể hồi phục, chỉ có thể sống đời sống thực vật. Chuyện này ngoài anh, bác Hiền, trợ lý Kim và bác sĩ riêng thì không ai biết. Bây giờ có thêm em nữa.

- Chuyện này...

- Không thể để mọi người biết, công ty không thể có biến động trong thời gian này. – Thanh Phong nắm chặt lấy tay tôi, ánh mắt nhìn chăm chăm vào ba mình

- Sao anh lại nói cho em biết? – Tôi ngạc nhiên

- Anh nghĩ anh phải tập tin tưởng em. Chúng ta là vợ chồng, càng ít bí mật thì càng tốt. Em nói xem, anh có thể tin em chứ? – Anh khẽ quay đầu nhìn tôi, ánh mắt có một chút trông đợi

Anh đang đánh cược sao? Có quá mạo hiểm hay không? Tôi không biết nếu tin này lan ra ngoài thì công ty anh sẽ ảnh hưởng thế nào, nhưng chắc là sẽ nghiêm trọng, nếu không anh đã không giấu giếm hai tháng nay. Tin này có lợi cho Hoàng Khải hay không? Nhưng anh đã nói sẽ tin tôi, tôi làm sao phản bội anh đây? Tôi cúi đầu, cắn chặt môi, không trả lời câu hỏi của anh.

- Anh nghĩ anh đã có câu trả lời! – Anh mỉm cười – Em lại chào ba đi!

Tôi bước tới gần, ngồi xuống ghế cạnh giường, nắm lấy bàn tay khá gầy của ba. Không hiểu sao lúc đó tôi lại có cảm giác quý mến ông, dù ông không thể thể hiện một chút cảm xúc gì với tôi.

- Em có thể thường xuyên đến thăm ba không?

- Được chứ! Bất cứ lúc nào em muốn! – Thanh Phong nắm chặt hai vai tôi, tỏ vẻ cảm kích

Tôi treo bức tranh mới vẽ lên tường phòng triển lãm. Căn phòng triển lãm này từ hôm tôi được tặng đến giờ vẫn không hề được mở cửa. Chỉ có tôi và một người giúp việc theo giờ bước vào chỗ này. Đứng ngắm nghía tác phẩm một lúc, tôi mới rời khỏi. Phòng triển lãm của tôi nằm ở góc một con đường khá sầm uất, xung quanh có rất nhiều cửa hàng cao cấp, trang hoàng lộng lẫy. Tôi đứng trước phòng, nhìn ngó xung quanh, hít một hơi thật dài để xua tan mệt mỏi

- Chào em!

Tôi ngạc nhiên nhìn người trước mặt, không nghĩ còn có thể gặp lại anh ta. Tôi mỉm cười, gật đầu chào. Minh Trường cũng nhẹ nhàng cười với tôi

- Lâu quá không gặp! – Cả hai đồng thanh nói

- Sao anh ở đây?

- Tình cờ đi ngang qua, nhớ tới em có một phòng triển lãm ở đây, định ghé xem nó có mở cửa không?

- Uhm, anh muốn vào xem một lát không?

- Nếu em không thấy bất tiện!

Tôi mở cửa cho anh ta bước vào. Dù gì Minh Trường cũng là một trong rất ít người cảm nhận được tác phẩm của tôi, thật sự kiếm một người đồng cảm nghệ thuật với mình cũng không dễ. Anh ta đi vòng quanh phòng, lâu lâu đứng lại nhìn một bức tranh nào đó.

- Anh thấy thế nào?

- Vẫn rất buồn, rất trầm mặc..

.- Hình như đã trở thành thói quen sáng tác. – Tôi hơi nghiêng đầu nhìn bức tranh trước mặt

- Anh nghĩ còn bị ảnh hưởng bởi cuộc sống.

Tôi nhún vai không tiếp lời Minh Trường, bước tới bàn nước rót cho anh một tách trà. Khi Minh Trường đón tách nước từ tay tôi, ánh mắt anh ta nhìn tôi khiến tôi khẽ rùng mình quay mặt đi. Có lẽ Minh Trường cần nhiều thời gian hơn nữa để quên đi mối tình ám ảnh này.

- Công việc công ty thế nào?

- Anh không làm ở đó nữa. Anh đã về tiếp quản công ty của mẹ.

- Vậy sao? – Tôi khá ngạc nhiên

- Có nhiều thứ cần phải thay đổi... – Anh ta bỏ dở câu nói, quay lại nhìn bức tranh – Có thể bán cho anh bức này không?

- Anh thích nó sao? Em sẽ tặng anh!

- Anh sẽ không khách sáo đâu! – Anh ta vui vẻ nói

- Chị bao bức tranh này lại giúp em! – Tôi quay qua nói với người giúp việc

Tôi tiễn Minh Trường ra về. Anh ta trước khi bước lên xe đã quay lại nhìn tôi

- Bạch Vy!

- Hả?

- Nếu có việc gì cần anh giúp thì cứ tới kiếm anh..

.- Em nghĩ chắc là không cần đâu!

- Anh chỉ nói hờ thế thôi!

Minh Trường phức tạp nhìn tôi, sau đó gật gù đầu, nở một nụ cười nhẹ nhàng rồi bước vào trong xe. Tôi đứng ở đó, nhìn theo bóng xe đi khuất.

“Tin tin”

- Bạch Vy!

Tôi quay người lại thì trông thấy Thanh Phong đang ngồi trong xe, đưa đầu qua cửa kiếng gọi tôi. Tôi bước tới chỗ anh

- Anh tới đón em!

- Uhm!

- Ai vừa ghé qua phòng triển lãm vậy?
- Là Minh Trường! – Tôi không ngại ngần vừa trả lời vừa mở cửa xe chui vào – Không sao chứ?
- Anh không phải là người ghen không có lý trí đâu! – Anh mỉm cười trả lời tôi rồi ra lệnh cho tài xế - Cho xe về nhà!
- Thanh Phong! Em chưa muốn về nhà. Nếu có thể thì cho em xuống chỗ nhà trọ cũ, em muốn thăm Phúc...Không tiện đường thì cứ dừng xe, em đi taxi cũng được.
- Sao đột nhiên lại muốn tới thăm cậu nhóc đó.
- Em...
- Muốn biết tin tức về Hoàng Khải? – Thanh Phong nhìn tôi dò xét – Có thể gọi điện thoại hỏi thẳng nó.
- Anh...sao cứ phải làm khó em vậy!
- Ok, được rồi, anh không muốn tranh cãi. – Anh quay mặt đi – Về chỗ trọ cũ của vợ tôi

25. Chương 25

Xe dừng trước cửa nhà Phúc, tôi không nói câu nào, nhanh chóng bước xuống xe. Thanh Phong cũng không có ý định sẽ đợi tôi kết thúc chuyến thăm hỏi, ra lệnh cho xe chạy đi. Tôi đưa tay bấm chuông. Rất lâu sau cũng không có người mở cửa. Có lẽ Phúc đã đi vắng, tôi đến không đúng lúc rồi. Vừa có ý định rời đi thì một người ở nhà đối diện mở cửa ra hỏi tôi

- Cô Vy! Cô kiếm cậu Phúc sao?
- Dạ!
- Cậu ấy về quê rồi. Mấy ngày trước ba mẹ cậu Phúc lên thăm. Tôi nghe có tiếng la mắng dữ lắm nhưng không để ý. Sáng hôm sau thấy cậu ấy ôm hành lý theo ba mẹ về quê. Không biết có quay lại không nữa. – Cô hàng xóm huyền thuyên kể lại
- Dạ, con cảm ơn.
- Tôi đột nhiên có linh cảm chẳng lành. Chẳng lẽ ba mẹ Phúc đã biết chuyện của nó và Hoàng Khải. Tôi không suy nghĩ nhiều, vội vàng gọi điện thoại cho Khải nhưng nó đã khóa máy. Tôi bắt taxi để về nhà ba. Có lẽ sẽ gặp được nó.
- Tôi đứng trước cổng, ngẩn ngơ nhìn người ta lục đục trang hoàng nhà cửa. Cô Quý trông thấy tôi, nhanh chóng bước ra giúp tôi tránh đông đồ đạc ngổn ngang
- Nhà có chuyện gì vậy cô?
- À nhà sắp có tiệc lớn, nên ông bà chủ cho người chuẩn bị!
- Tiệc lớn? Là tiệc gì? Sao cháu không nghe nói gì hết?
- Cái này...cô lên hỏi ông chủ.
- Ba cháu đang ở đâu?
- Trong phòng làm việc, nhưng ông đang có khách. Cô ngồi nghỉ, uống nước một chút.
- Dì và em cháu đâu?
- Cũng ở trong phòng!
- Vậy để cháu lên đó!

Cô Quý nửa ý muốn ngăn cản nửa ý lại không dám. Dù tôi là một cô chủ không có quyền hành nhưng từ trước tới giờ lời tôi nói ra, việc tôi muốn làm không ai dám cãi. Tôi có lần nghe được họ nói rằng lý do họ nể sợ vì tôi có cốt cách giống người mẹ đã mất của mình. Dù mẹ bình thường đối xử với người làm trong

nhà không bao giờ tệ bạc nhưng luôn tuân thủ cái gì gọi là tôn ti trật tự. Nếu so với người di lố mãng từ trên trời rơi xuống thì mẹ tôi quả thật mới xứng đáng là chủ nhân trong nhà này. Tôi bước vội lên lầu, nắm tay vừa định gõ lên cửa chợt khựng lại vì tiếng nói phát ra từ trong phòng

- Được làm sui gia của chủ tịch Bắc đây thật là quý hóa. Thăng con của tôi đúng là may mắn mới cưới được người con gái hiền lành, giỏi giang như cháu Ái Nhi.

- Chị thật là quá lời. Phải nói là con gái tôi may mắn mới đúng, được cháu Khải chịu để mắt tới

-.....

Tôi đứng như trời trồng trước phòng. Tôi đang nghe lầm đúng không? Toàn bộ những gì tôi đang nghe được đều là đối trá phải không? Làm sao Hoàng Khải có thể lấy Ái Nhi? Còn Phúc thì sao? Sự hy sinh của tôi thì sao? Mặt đất dường như rung chuyển dưới chân tôi, khiến tôi chao đảo, quay cuồng.

- Cô không sao chứ? – Cô Quý bước tới đỡ tôi

- Cô dìu cháu về phòng. Sau đó vào phòng nói nhỏ với Khải là cháu muốn gặp nó. Nói nó nếu còn nhận cháu là chị thì mau đến gặp cháu!

Tôi nằm nghỉ trên giường. Khoảng một lát sau, cô Quý quay lại, ái ngại nhìn tôi. Tôi cảm thấy trái tim mình như vỡ vụn ra, nhưng vẫn cố gắng ngồi dậy hỏi

- Em cháu đâu?

- Cậu ấy nói hiện tại cậu không rảnh. Phiền cô lần khác ghé lại.

- Nó nói như vậy?

Tôi không tin những gì mình vừa nghe được. Tại sao nó có thể đối xử với tôi như vậy? Đứa em trai mà tôi yêu thương, mà tôi sẵn sàng hy sinh hạnh phúc để bảo vệ lại có thể thốt ra những lời như thế. Nó không còn xem tôi là chị nữa. Tôi đã làm gì sai để bị đối xử như vậy. Nước mắt không ngăn được bắt đầu rơi xuống, dù cố gắng lấy tay lau đi nhưng mặt tôi vẫn đầm đìa nước mắt.

- Cô chủ! – Cô Quý thương xót gọi tôi – Có thể cậu ấy bận thật! Cô đừng hiểu lầm cậu!

- Cháu hiểu rồi! Cháu về! Việc cháu tới đừng để ba và dì biết!

Khi tôi về tới nhà đã sẩm tối, Thanh Phong ngồi trên ghế salon đọc báo, không thèm quan tâm đến sự trở về của tôi. Tôi mệt mỏi bước về phòng. Leo lên giường, trùm chăn qua đầu, tôi nằm nghe tiếng tích tắc của đồng hồ treo tường, tâm hồn đau đớn như có ai xé toạc ra.

- Em đã gặp nó chưa?

Tôi im lặng không trả lời câu hỏi của Thanh Phong. Anh ta chắc chắn đã biết đến cuộc hôn nhân này, nhưng vẫn không hé nửa lời cho tôi biết. Nếu tôi không về nhà thì sẽ còn bị lừa dối đến bao giờ. Nghĩ đi nghĩ lại cũng thật đáng đời, tôi có thành thật với em mình đâu mà bắt nó không được giấu giếm mình.

- Tại sao nhà em không chịu yên phận, cứ làm tôi phải đau đầu như vậy?

- Anh còn nói như vậy được hả? – Tôi tức giận ngồi bật dậy – Nếu không phải vì dã tâm của anh, chị em tôi có phải khổ sở như vậy không?

- Hừ, phải nói là do thằng em của em quá cứng đầu. Dù tôi có giành được công ty, nhưng nể tình là em vợ, tôi cũng có thể cho nó ngồi ở vị trí cũ.

- Anh là đồ đối trá! Không phải anh đã hứa chỉ cần tôi lấy anh, anh sẽ không đụng đến công ty nhà tôi sao?

- Haha, em quả thật ngây thơ. Tôi làm gì lại đi hứa một câu bất lợi như vậy. Em chính là bị ba mình bán đi một lần nữa. Tôi chẳng qua không nỡ từ chối thành ý của ba em mà thôi.

- Anh....

- Sao? Bất ngờ quá phải không? Nhưng cái bất ngờ này xem ra không bằng món quà mà em tặng tôi đâu! Bạch Vy! Tôi đã muốn yêu thương em, chỉ cần em toàn tâm toàn ý bên cạnh tôi, tôi có thể tha cho nhà em. Nhưng em làm tôi thật sự quá thất vọng!

Thanh Phong càng lúc càng bước tới gần tôi. Cặp mắt giận dữ, phát ra ánh nhìn tàn độc. Hai hàng chân mày xô vào nhau tạo nên một đường nét ác quỷ.

- Tôi đã làm gì anh?

- Cái đó em phải tự biết! Sao lại còn giả vờ hỏi tôi! Tôi nói cho em nghe, dù thằng em của em có lấy con gái chủ tịch Bắc thì cổ phần của ông ta sớm muộn cũng về tay tôi. Có phải em thắc mắc 2% cổ phần tôi có gần đây là của ai phải không? Thành thật cho em biết là của ông ta đó. Haha. Để rồi xem, ván cờ này là tôi thắng hay lão già và thằng nhãi ranh nhà em thắng.

- Tôi sẽ nói cho nó biết! – Tôi bước xuống giường – Nó sẽ không mắc mưu anh đâu!

- Em nghĩ tôi có thể để em bán đứng tôi lần nữa sao? – Thanh Phong nhướn miệng cười, nụ cười gian ác nhất mà tôi được nhìn thấy ở anh – Chị Hoa! Không có lệnh tôi, không để cô chủ bước ra khỏi phòng! Nhớ đấy!

Thanh Phong ra lệnh cho chị giúp việc. Ngay khi tôi còn ngơ ngác thì anh ta đã bước ra ngoài, đóng sập cửa trước mặt tôi. Tôi hốt hoảng chạy tới mở nhưng cửa đã bị khóa từ bên ngoài

- Thả tôi ra! Thả ra!

Tôi gào to, đau cả cổ họng nhưng bên ngoài không hề có một tiếng động. Nỗi sợ hãi xâm chiếm trí não của tôi. Làm sao đây? Anh ta sẽ làm gì? Hoàng Khải, em có nhận ra âm mưu của anh ta không? Em rất thông minh, sẽ không mắc mưu anh ta phải không?

- Chị Hoa, thả em ra đi! Em xin chị!

Tôi tỉnh dậy trên giường, cả người nóng ran, cổ họng khô khốc. Trong phòng không có ai, chỉ có ánh đèn mờ ảo hắt ra từ chiếc đèn ngủ trên bàn. Tôi sẽ còn bị giam cầm bao lâu đây? Một tháng, một năm hay cả đời. Tôi nhìn khoảng không trên trần nhà, càng lúc càng cảm thấy lạnh lẽo. Một lúc sau có tiếng mở cửa vào phòng. Tôi dời ánh nhìn sang người vừa bước vào.

- Cô dậy rồi sao? Cháo còn nóng, cô ăn một ít rồi uống thuốc! – Chị Hoa bước tới đỡ tôi ngồi dậy.

- Em không đói! Em muốn gặp Thanh Phong!

- Cậu ấy...không có ở nhà!

- Vậy sao? – Tôi nhìn đồng hồ trên tường. Đã 12 giờ đêm

- Cô ráng ăn đi. Khi cậu về tôi sẽ nói cậu đến thăm cô.

- Không cần đâu!

Tôi đưa tay đón chén cháo, khó nhọc nuốt từng miếng. Tôi phải ăn, phải sống, không thể gục ngã vào lúc này. Nhưng nghĩ thì dễ lúc thực hiện thật sự rất khó khăn. Hai tay của tôi không còn một chút sức lực, chén cháo cầm cũng không vững, rơi xuống. Cảm giác bỏng rát trên đùi làm tôi không còn kiểm chế nổi cảm xúc phải bật khóc

- Cô không sao chứ? – Chị Hoa hốt hoảng lấy khăn lau vết cháo – Cô để tôi xem!

Chị giúp tôi vén quần lên. Một vết phỏng đỏ ửng hiển hiện trên đùi. Ngồi im lìm để chị lau người, thay quần áo, tôi chẳng khác gì cái xác không hồn, để mặc người khác điều khiển. Thế chất lẫn tinh thần của tôi đã bị tàn phá thảm hại. Tôi thật sự quá vô dụng

.- Cô đợi chút. Tôi sẽ lấy chén cháo khác...

- Em không ăn nữa. Em muốn ngủ!

Chị Hoa lắc đầu, thu ánh mắt thương xót lại, lẳng lặng bước ra khỏi phòng. Tôi nằm trên giường, không ngủ, chỉ nhìn chăm chăm lên bức ảnh cưới. Tôi đã làm gì sai để anh đối xử với tôi như vậy? Anh nói tôi bán đứng anh, tôi hoàn toàn không hiểu anh đang nói gì. Tại sao từ một nạn nhân bị lừa dối, tôi lại trở thành một kẻ lòng dạ xấu xa. Thật nực cười làm sao!

- Cô để tôi đưa cậu về phòng được rồi!

- Để tôi!

- Cô này...đã bảo không làm phiền cô. Cô về nghỉ ngơi đi!

Tiếng người tranh cãi ngoài cửa phòng làm tôi chú ý. Là ai? Thanh Phong tại sao cần có người dìu về phòng? Anh say hay đã xảy ra chuyện gì? Tôi khó nhọc bước lại gần cửa, đập mạnh

- Chị Hoa! Chị Hoa!

- Cô có chuyện gì? – Chị giúp việc vội vàng mở cửa

- Anh ấy làm sao vậy?

- Cậu...

Tôi đẩy chị Hoa ra, vừa định bước ra ngoài thì đã bị hai người đàn ông chặn lại. Tôi liếc nhìn hai người họ, nhẹ nhàng nói:

- Để tôi nói mấy câu, sẽ không làm các anh khó xử đâu.

Họ ngáp ngừng nhìn tôi một lát, sau đó tránh ra, tạo đủ một khe hở để tôi nhìn thấy cảnh Thanh Phong đang ngã vào lòng trợ lý Mai. Cô ta trông thấy tôi, đầu tiên là bất ngờ, rồi ngượng ngùng thanh minh

- Chị...anh ấy bị say...Em chỉ đưa anh ấy về nhà..

- Cô về được rồi. Việc còn lại cứ để cho...chị Hoa.

- Tôi đã bảo mà cô ấy không nghe! – Chị Hoa đắc ý đưa tay đỡ lấy Thanh Phong, tiện tay huých nhẹ trợ lý Mai

- Vậy...em về! – Nói xong cô ta nhanh chóng quay đi, bước chân giậm lên sàn nhà nghe rõ mồn một

- Cô! Đưa cậu vào phòng nào?

- Cho anh qua phòng khách đi! Em nghĩ anh ấy không muốn sáng sớm thức dậy đã trông thấy em đâu!

Tôi quay mặt bước vào trong. Tiếng khóa cửa vang lên trong đêm vắng như tiếng đinh đóng vào tim tôi. Hai chúng tôi có lẽ không còn cơ hội quay lại nữa rồi!

26. Chương 26

Tôi đã ở trong phòng ba ngày. Nếu như bình thường thì việc này cũng không có gì quá ghê gớm. Tôi có thể ngồi trong phòng chỉ với giá vẽ, sách và tivi. Nhưng lần này tôi lại không thể ở lâu hơn được nữa. Tôi cần ra ngoài để gặp Hoàng Khải, để nói cho nó biết việc nó đang làm là sai lầm. Tôi còn muốn tìm gặp Phúc, tôi thật sự lo lắng cho cậu. Có quá nhiều thứ để làm nhưng với việc bị canh gác thế này, tôi không biết phải làm như thế nào. Tiếng mở cửa làm tôi giật mình. Thanh Phong nhẹ nhàng bước vào phòng. Tôi nhìn anh, chỉ mới ba ngày nhưng sao tôi lại cảm thấy anh như một người xa lạ, chưa từng quen biết. Điều đó làm tôi thấy khó thở. Anh dựa người vào tường, hai tay khoanh lại, ánh mắt phức tạp chiếu thẳng vào người tôi.

- Em biết hôm nay là ngày gì không?

-....- Tôi im lặng

- Ngày cưới của Hoàng Khải. Anh đang suy nghĩ đến việc có nên dẫn em đi cùng hay không? Em nghĩ thế nào? – Thanh Phong nở một nụ cười như có như không

Tôi bước xuống giường, đi về phía cửa sổ. Tôi không thể đối mặt với ánh mắt thù địch của anh. Điều đó làm tôi hết sức đau lòng. Dẫu biết rằng tôi và anh không thể có kết cục tốt đẹp nhưng tôi không mong chúng tôi lại trở nên hận thù nhau như vậy. Bầu trời về chiều mang màu sắc thật ảm đạm, hay là do tôi tâm tình không tốt mà nhận thấy như vậy.

- Em đừng giả vờ căm ghét với tôi! – Thanh Phong tức giận bước tới, bàn tay siết chặt quai hàm của tôi

Tôi cụp mắt xuống, không hề có ý định sẽ phản ứng. Anh bắt tôi lên tiếng nhưng không phải tôi càng nói thì càng chọc giận anh sao. Thanh Phong càng lúc càng siết chặt tay, tôi đau đến chảy cả nước mắt nhưng vẫn không lên tiếng cầu xin anh buông tha.

- Cứng đầu với tôi sao?

Anh nhếch mép, ánh mắt càng lúc càng đặc quánh, mang màu sắc chết chóc. Nhưng sau đó anh khẽ buông tay ra, nhìn chằm chằm tôi

- Đừng chọc điên tôi! - Thanh Phong vỗ nhẹ lên má tôi, khuôn mặt lạnh lùng tỏa ra khí thế bức người – Chuẩn bị đi, tôi không muốn trễ giờ. Đi mà nhìn thẳng nhai cười lần cuối, trước khi nó quỳ dưới chân tôi cầu xin.

Thanh Phong nhẹ nhàng nắm tay tôi quàng vào tay anh, tạo thành một cặp vợ chồng hạnh phúc, bước vào bữa tiệc. Bước chân nặng nề nhưng trên mặt phải cố nở một nụ cười tươi tắn, tôi cảm thấy mình càng ngày càng giả tạo. Ái Nhi vừa trông thấy chúng tôi đã vội vàng bước tới, không quên kéo theo Hoàng Khải, hân hoan chào đón

- Chị! – Ái Nhi cười nói tựa như quen biết rất thân thiết – Em nghe nói chị bị bệnh, tưởng chị không thể tới được...

- Chị phải tới chứ! – Tôi đưa mắt nhìn em trai

- Chị không sao thì tốt rồi! – Hoàng Khải lạnh nhạt nói

- Xin lỗi, chị cậu thật sự cũng chưa hồi phục hoàn toàn. Anh đưa cô ấy vào trong ngồi.

Vừa dứt lời, Thanh Phong đã nắm tay tôi bước vào trong sảnh tiệc. Từ xa tôi đã trông thấy ba mình tay bắt mặt mừng với mấy vị khách quý, còn dì thì đứng bên cạnh lâu lâu phụ họa vài câu. Bà ta trông thấy tôi, ánh mắt nhanh chóng chuyển sang đắc thắng, nhếch mép khinh bỉ. Cuối cùng thì con trai yêu quý của bà cũng cưới một cô vợ đẳng hoàng. Tôi mãi mãi không thắng được người đàn bà đó.

- Em đừng lo! – Thanh Phong nói nhỏ vào tai tôi – Bà ta nhất định sẽ trả giá đắt, vì bà ta nợ cả hai chúng ta...

Tôi ngạc nhiên ngược mắt lên nhìn anh, nhưng anh đã quay sang hướng khác, gật đầu chào với vài người quen biết. Chủ tịch Bắc bước tới bắt tay với anh. Nhìn ông rất rạng rỡ, trên mặt thường trực nụ cười đến tận mang tai.

- Thật ngại quá Chủ tịch Bắc, biết rằng hôm nay là ngày vui, nhưng không biết ông có thể dành mấy phút để chúng ta nói chuyện riêng một chút không? – Thanh Phong khách sáo hỏi, nhưng ý chừng không cho người đối diện từ chối

- Không sao, không sao. Chúng ta qua bên này!

- Cảm ơn ông! – Anh quay qua nhìn tôi – Em ở đây đợi anh. Nhớ, đừng đi lung tung...Em còn chưa khỏe đâu!

Tôi đứng lạc lõng giữa bữa tiệc đông người. Tôi không biết tại sao Thanh Phong có thể sơ suất để tôi đứng một mình. Anh không sợ tôi sẽ nói gì với Hoàng Khải sao? Hay rằng anh đã sắp đặt người theo dõi tôi từ xa. Tôi không quan tâm nữa, có lẽ đây là cơ hội hiếm hoi để có thể nói chuyện riêng với em trai. Tôi nhìn quanh quất, tìm kiếm hình dáng quen thuộc

- Chị Vy! Chị đi theo em! – Ái Nhi không biết từ đâu xuất hiện, nắm lấy tay tôi kéo đi

i- Chị hiện tại không rảnh. Nếu em muốn kiếm người phụ thay đồ thì hãy nhờ người khác. Chị...

- Em đưa chị đi gặp Hoàng Khải.

- Hả? – Tôi ngạc nhiên, nhưng bước chân cũng tự động nhanh hơn

- Anh ấy bảo em đưa chị đi gặp anh. Em không biết có chuyện gì nhưng em nghĩ chắc anh ấy không muốn để anh Phong biết...

- Em không tò mò sao?

- Đến lúc thích hợp, em nghĩ anh Khải sẽ nói em biết.

Ái Nhi mở cửa cho tôi bước vào phòng, còn mình thì lặng lẽ tránh mặt đi. Tôi nhìn theo bóng dáng cô, có một chút đồng cảm thương xót. Hoàng Khải vừa thấy tôi bước vào đã nhanh chóng đứng lên, bước về phía tôi. Đến khi chỉ còn cách tôi một cánh tay, nó mới dừng lại, cúi đầu thật thấp

- Chị hai! Em xin lỗi!

- Nói! Chuyện này là sao? – Tôi thật sự không thể kiềm chế được nữa

- Em không thể bỏ mặc công ty, em không thể nhìn tâm huyết cả đời của ba bị người ta đoạt mất...

- Chị đã nói em hãy tin chị. Chị sẽ cố gắng làm Thanh Phong hồi tâm chuyển ý. Sao em lại không đợi hả?

- Em không thể để chị sống với tên đó. Hắn ta là một con cáo già, chị sẽ bị anh ta hại chết. Chị Vy, em đã có cách lật ngược tình thế.

- Cách của em chính là cưới một người mình không yêu thương làm vợ. Bỏ mặc Phúc không biết đang như thế nào. Chị hai không cầu em vì chị làm những chuyện tổn thương người khác.

- Chị xem đi! – Hoàng Khải với tay lấy tập hồ sơ trên bàn cho tôi xem – Chủ tịch Đinh tập đoàn K đã sống đời sống thực vật

Tôi hốt hoảng giật lấy tờ giấy. Cái này làm sao có thể lọt ra ngoài. Hóa ra Thanh Phong dẫn vật tôi chính là vì anh nghĩ tôi là người làm lộ tin. Sao anh không bao giờ tin tưởng tôi vậy chứ?

- Theo tin tức nội bộ, phần lớn cổ đông tập đoàn K từ lâu đã bất mãn với cung cách làm việc tuyệt tình, chỉ nói lý không nói tình của Thanh Phong nhưng đều vì chủ tịch Đinh mà ở lại công ty. Em cho rằng không lâu nữa, các cổ đông của công ty K sẽ phản ứng đòi chủ tịch ra mắt. Nếu tin này là thật, họ có thể sẽ bán cổ phần đi. Chỉ cần chúng ta mua lại với giá hời, cộng thêm việc chia sẻ một ít cổ phần của công ty mình. Chúng ta hoàn toàn có thể lật ngược thế cờ.

- Làm sao có thể? Chúng ta làm gì có nhiều tiền mà thu mua cổ phần. Chưa kể hiện nay cổ phần ba nắm không còn bao nhiêu. Em muốn nhượng cho họ thì lấy gì mà nhượng. Với lại chị không tin người ta có thể từ bỏ lợi nhuận ở một công ty lớn như K.

- Nội bộ của K đang rất rối ren. Tin tức này chính xác 100%. Về vấn đề tiền bạc, một công ty mình thì không được, nhưng với sự giúp đỡ của một công ty nữa thì không vấn đề gì. Chưa kể chủ tịch Bắc đã hứa sẽ chuyển nhượng toàn bộ cổ phần của ông cho em.

- Một công ty nữa? Chủ tịch Bắc cũng tham gia sao?

- Không phải. Đó là công ty của anh!

Tôi giật mình quay lại sau lưng. Minh Trường từ ngoài cửa bước vào, dáng điệu bình tĩnh khoan thai. Tôi rất ngạc nhiên trước sự có mặt của anh ta.

- Anh nói gì?

- Anh nói không phải chủ tịch Bắc đứng ra mua cổ phần mà sẽ là anh. – Minh Trường nhìn tôi cười, tựa như vấn đề anh ta đang nói hết sức bình thường – Hắn ta nên biết không thể gây thù chuốc oán quá nhiều vì đến một lúc nào đó kẻ thù của hắn sẽ liên kết lại với nhau.

Tôi lùi về sau mấy bước. Thông tin tôi tiếp nhận trong tối hôm nay quá đột ngột. Tôi có thể hiểu được tại sao Thanh Phong không đề phòng tôi nói gì với Hoàng Khải vì anh biết chắc chắn Hoàng Khải cũng đã có kế hoạch đối phó với anh, và với bản tính hiếu thắng của nó, dù tôi có nói gì nó cũng sẽ không nghe. Nhưng Thanh Phong, anh có biết sự thật không chỉ có một người muốn hạ anh, mà còn có nhiều người khác không. Tôi không muốn nhìn những người tôi yêu quý đấu đá với nhau một mất một còn, tôi hoàn toàn không thể xen vào cuộc chiến đó, chỉ có thể chấp nhận đến cuối cùng tôi phải mất đi một người nào đó. Và dù đó là ai, tôi không biết mình làm sao tiếp tục sống được nữa.

- Xin lỗi! – Ái Nhi gõ cửa ra hiệu rồi nhanh chóng bước vào – Em nghĩ mọi người đã nói chuyện quá lâu. Em vừa thấy Thanh Phong nói chuyện xong với ba rồi. Chúng ta còn phải làm lễ.

- Chị hai! Gắng chờ em! – Hoàng Khải nắm chặt lấy tay tôi, ánh mắt rất kiên định

- Phúc...thế nào? – Đây cũng là một vấn đề tôi hết sức quan tâm

Hoàng Khải không trả lời, chỉ cúi đầu. Tôi thở dài, cảm thấy rất thất vọng nhưng cũng đành phải nhanh chóng rời đi. Khi đi ngang qua Minh Trường, tôi vẫn không liếc nhìn anh ta. Con người này thật sự đang suy tính điều gì? Sao tôi lại có linh cảm chẳng lành với sự tham gia của anh ta trong cuộc chiến. Tôi chỉ sợ rằng người cuối cùng có thể cười chính là anh ta.

Thanh Phong bình thản dựa lưng vào tường nhìn tôi từ từ tiến lại chỗ anh. Tôi cố gắng hít thở đều, che giấu vẻ mặt khẩn trương lo lắng của mình.

- Hai chị em tâm sự được nhiều thứ chứ?

- – Dẫu biết rằng không thể giấu được anh nhưng tôi cũng có chút hựt hẫng

- Không định nói kế hoạch của nó cho anh nghe sao? – Thanh Phong nghiêng đầu nhìn sâu vào mắt tôi – Em hơi thiên vị đấy!

- Chuyện của ba....

- Cuối cùng em cũng nhớ mình đã làm gì rồi nhỉ? Giả vờ chắc cũng mệt mỏi lắm!

- Không phải em! – Tôi ra sức lắc đầu. Vẫn không hiểu vì sao mình phải cố gắng giải thích với anh

- Không phải em thì chắc là...à ừm...do tôi ngu. Đúng là tôi kém thông minh mới đi tin tưởng em. Mà thôi đi! Bàn cãi lúc này còn ý nghĩa gì nữa – Thanh Phong lách người rời khỏi tôi, hòa vào đám đông của buổi tiệc

Tôi cảm thấy hết sức đau lòng. Nhìn Thanh Phong như vậy, trái tim tôi như bị ai vò xé đến rướm máu. “Thanh Phong, có phải em đã sai rồi không? Ngay từ đầu chúng ta đã không nên ở bên nhau nếu không thể tin tưởng nhau. Em không trách anh vì ngay cả chính em cũng sống trong ngờ vực, nhưng lúc này đây em chỉ muốn nói rằng em không bao giờ lừa dối làm anh tổn thương vì em nghĩ mình chưa bao giờ hết yêu anh”

Cũng vừa lúc đó, trợ lý Kim bước tới chỗ tôi, nhẹ nhàng nói: “Cô có vẻ không khỏe, Tổng Giám nói tôi đưa cô về trước nghỉ ngơi!”. Tôi ngoan ngoãn gật đầu đi theo anh ta. Nếu tôi biết rằng sau đêm nay, phải rất lâu sau tôi mới có thể thấy Thanh Phong thì tôi đã quay lại nhìn anh một lần rồi.

27. Chương 27

Không khí trong xe vẫn không thay đổi. Im ắng. Tôi ngả người ra ghế, dùng ngón tay xoa xoa hai bên thái dương. Trợ lý Kim vẫn giữ thói quen quan sát tôi qua kiếng. Tôi không để ý đến anh ta, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ

- Cô muốn uống nước không? – Trợ lý Kim là người lên tiếng trước

Tôi đón chai nước suối trên tay anh ta, khẽ gật đầu cảm ơn. Cầm trên tay một hồi, theo quán tính, tôi cũng uống một chút. Dù gì từ chiều tới giờ tôi cũng không có gì để cho vào bụng

- Xin lỗi!
- Anh có chuyện gì muốn nói sao?
- Cô có cảm thấy mình nên buông tay không? Tổng giám đã quá mệt mỏi rồi.
- Tôi sao? – Tôi khẽ bật cười – Anh có nói ngược không?
- Tôi đã khuyên Tổng Giám mà anh ấy không nghe, bây giờ thì hay rồi...– Anh ta dường như đã bắt đầu bắt đầu, giọng nói cũng trầm đi rõ rệt
- Anh cũng nghĩ tôi là người tung tin?
- Tất nhiên không phải là cô.
- Sao anh biết?
- Cô nên chớp mắt một chút. Sáng mai mọi chuyện sẽ sáng tỏ.

Tôi còn chưa ý thức được câu nói của anh ta thì đã cảm nhận hai mí mắt mình nặng đi. Đến lúc này tôi mới biết chai nước anh ta đưa tôi chắc chắn có thuốc ngủ. Bây giờ biết thì quá muộn rồi, tôi từ từ thiếp đi. Phải chăng chỉ cần tôi biến mất, mọi việc sẽ nhanh chóng quay về trật tự vốn có.

Tôi cố gắng mở mắt. Đầu óc nặng trĩu làm cho cái việc tưởng như bình thường ấy trở nên thật khó khăn. Dùng tay vỗ nhẹ vào trán, cuối cùng tôi cũng có thể thanh tỉnh hoàn toàn. Tôi đang nằm trên giường, khung cảnh xung quanh hoàn toàn xa lạ. Đã xảy ra chuyện gì? Tôi chống tay ngồi dậy, gục đầu lên gối, hồi tưởng lại những việc đã xảy ra. Hàng loạt câu nói của trợ lý Kim nhanh chóng ùa về làm toàn thân tôi run rẩy. Tôi bị bắt cóc? Anh ta sẽ dùng tôi để uy hiếp Hoàng Khải hay dùng tôi để đẩy lên lòng hận thù của Thanh Phong. Dù mục đích của anh ta là gì, chắc chắn sẽ làm tổn thương hai người mà tôi yêu nhất.

Tôi vội vàng bước xuống giường, dù biết là vô vọng nhưng vẫn thử mở cửa phòng. Quả thật là đã bị khóa. Sao dạo này người ta lại có sở thích nhốt người khác vậy? Tôi chờ một tiếng, sau đó dùng sức lực đập cửa. Không lâu sau có một người mở cửa bước vào. Tôi lùi ra sau vài bước theo phản xạ. Trợ lý Kim nhìn tôi, nhanh chóng đóng cửa lại

- Anh muốn gì? Tôi đang ở đâu?
- Yên tâm, cô vẫn ở trong thành phố. Chỉ là sẽ không ai tìm thấy cô – Anh ta kéo ghế ngồi xuống, thông thả nói – Chỉ cần cô ngoan ngoãn, sau khi xong việc, tôi sẽ thả cô ra. Lúc đó cô muốn đi đâu, ở với ai tôi không ngăn cản. Nhưng e rằng với những gì đang diễn ra, Thanh Phong đã không còn tình cảm gì với cô rồi.
- Thanh Phong nhất định sẽ đi tìm tôi! – Tôi hét lên
- Haha, anh ấy bây giờ đang điên loạn vì nghĩ rằng cô đã bỏ trốn theo tình nhân. - Anh...anh đã nói gì với anh ấy.
- Cũng không có gì quá đáng. Chỉ bảo rằng trên đường đưa cô về bị một chiếc xe khác chặn đầu, cô dùng dao uy hiếp tôi, rồi nhảy lên xe đó bỏ trốn. Chắc chắn, vết dao cô để lại trên cổ tôi cũng không nhẹ đâu! – Anh ta vừa nói vừa nghiêng đầu làm lộ ra vết thương đã được băng bó ngay cổ
- Gian xảo! Thủ đoạn quá tinh vi! Anh ta biết rõ Thanh Phong luôn luôn mất kiểm soát với những việc liên quan đến tôi. Anh sẽ không thể ngồi suy nghĩ thấu đáo được. Lúc này đây chắc chắn Thanh Phong rất hận tôi. Tôi không những bán đứng anh còn bỏ trốn theo người khác. Anh không có chứng cứ rõ ràng nên sẽ không thể đến chỗ Hoàng Khải hay Minh Trường đòi người, cũng như không thể để pháp luật can thiệp. Chỉ còn một cách để tìm ra tôi chính là thẳng tay ra tay với hai người kia. Lần này dù tôi có đứng trước mặt anh giải thích, e rằng chỉ càng làm anh điên cuồng. Tôi cắn chặt môi, cảm hận nhìn trợ lý Kim.
- Tại sao? Tại sao phải làm Thanh Phong hiểu lầm tôi!
- Vì cô là điểm yếu của anh ta. Nếu không phải anh ta sợ cô đau lòng, kế hoạch của chúng tôi đã thành công từ lâu rồi. Thanh Phong là niềm hy vọng của Chủ tịch, tôi không muốn có bất kì ai cản đường anh ta.

– Trợ lý Kim quay lưng bước ra ngoài – Đừng nghĩ đến việc bỏ trốn, xung quanh có rất nhiều người của tôi. Một lát sẽ có người đem cơm lên cho cô.

Tôi còn tâm trí nào mà ăn uống nữa chứ. Bây giờ có bày giá vẽ ra trước mặt tôi, tôi cũng cảm thấy chán ghét. Tôi đi đi lại lại trong phòng, cố gắng suy nghĩ ra cách nào đó. Tôi nhìn xuống dưới đất từ cửa sổ. Lầu ba, tôi không có gan nhảy xuống đâu. Vội lại dưới đó còn có đến hai ba người đứng canh. Bây giờ có liều mạng nhảy xuống cũng bị bắt lại dễ dàng. Chẳng lẽ tôi phải ngồi đây chờ đợi tin xấu hay sao? Chết tiệt!

- Em ăn cơm đi!

- Á – Tôi giật mình quay lại – Anh...anh Vinh!

Tôi không biết miêu tả cảm xúc của mình bây giờ là gì nữa. Tôi vội vàng chạy tới đỡ mâm cơm, đặt xuống bàn. Sau đó nắm chặt hai tay anh

- Sao anh lại ở đây? Anh cũng bị họ bắt sao?

- Không phải! – Anh Vinh ái ngại né tránh ánh mắt của tôi – Đây là...nhà anh. À ừm nhà mới!

- Anh...Em không biết anh có nỗi khổ gì, nhưng xin anh hãy thả em đi. Nể tình em xem anh là anh trai bao năm nay. Xin anh! – Tôi gần như khuyu gối cầu xin anh ta

- Anh xin lỗi! Không thể...

Nói xong anh vội vàng bước ra ngoài, bỏ mặc tôi gọi tên anh. Anh Vinh là một người rất hiền lành. Ngày xưa anh thường lên ba đưa chị em tôi đi chơi, còn tặng rất nhiều màu vẽ, sách dạy đàn cho tôi. Tôi rất quý anh, từ lâu đã xem anh là người trong nhà. Đó là lý do đối với việc anh bán cổ phần, hai chị em tôi cảm thấy rất sốc. Nhưng tôi tin tình cảm anh dành cho chúng tôi không phải giả dối, có lẽ chỉ cần thuyết phục anh, anh có thể giúp tôi thoát ra ngoài.

Đã hai tuần rồi. Niềm hy vọng thoát khỏi đây càng ngày càng mờ nhạt dần đi. Đạo gần đây tôi ăn uống cũng không được, đều có cảm giác no hơi. Ăn vào đều nôn ra nên mặt mày ngày càng xanh xao. Anh Vinh rất tốt, thấy tôi không ăn được liền thay đổi món ăn liên tục. Nhưng đành phụ lòng anh vậy, tôi không kiểm soát việc nôn hay không nôn. Anh từng có ý định mời bác sĩ nhưng không biết trợ lý Kim nói gì đó nên đành thôi. Tôi ngồi trên bệ cửa sổ, đầu dựa vào kiếng, nhìn mông lung. Bỗng nhiên một ý nghĩ kinh khủng xẹt ngang đầu tôi. Nhẩm tính một hồi tôi mới phát hiện mình bị trễ đã nhiều ngày rồi. Bất giác đưa tay lên sờ bụng, tôi hoàn toàn không biết nên đối mặt với việc này như thế nào. Có thai sao? Tôi cũng không dám chắc, cần phải làm rõ việc này càng sớm càng tốt.

Trưa hôm đó, anh Vinh như thường lệ mang bữa trưa lên cho tôi. Trước khi anh bước vội ra ngoài, tôi đã kịp nhét vào tay anh mảnh giấy

- Xin anh giúp em. Việc này rất quan trọng. Làm ơn đừng để trợ lý Kim biết!

Anh ái ngại nhìn tôi nhưng vẫn nhét tờ giấy vào túi, lẳng lặng bước ra ngoài. Trong tờ giấy chỉ đơn giản nhờ anh mua giùm tôi que thử thai. Có lẽ lúc này nên bỏ qua việc ngại ngùng, ngoài anh ra, tôi không thể nhờ ai khác. Tôi quay lại ngồi trên ghế, co hai chân lại, vòng tay ôm đầu gối. Tư thế này luôn mang lại cho tôi cảm giác an toàn. Lý do vì sao thì tôi cũng không biết.

Đến chiều, cuối cùng cánh cửa kia cũng mở ra. Tôi đứng dậy, hồi hộp nhìn anh. Anh Vinh nheo mắt, khuôn mặt cau lại khổ sở, đưa cho tôi hai que thử thai. Tôi cảm ơn rồi rít, sau đó chạy vào nhà vệ sinh. Thần thờ nhìn kết quả như một trên hai que thử, tâm trạng tôi là một mớ hỗn loạn. Sao tôi luôn mang thai không đúng lúc thế này? Vốc một ít nước vào mặt để thanh tỉnh, tôi mở cửa bước ra ngoài. Thế nhưng tôi không ngờ ngoài tôi ra còn có người cũng rất quan tâm đến kết quả. Trợ lý Kim lập tức đứng dậy, bước về phía tôi. Hai hàng chân mày cau chặt lại, tỏa ra một luồng sát khí khiến người đối diện run sợ. Theo phản xạ, tôi đưa tay ra sau, giấu đi que thử thai, dù biết việc đó là vô ích nhưng não bộ của tôi chỉ phản ứng được thế thôi

- Kết quả thế nào?....- Tôi cắn chặt môi, không biết nên trả lời ra sao

- Nói mau! – Hắn càng lúc càng tiến gần đến chỗ tôi

- Không có gì! Chỉ là no hơi bình thường thôi! – Tôi nói dối

- Đưa tôi xem!

Tôi lùi về sau mấy bước, ra sức lắc đầu. Tôi càng lùi thì hắn càng giận dữ. Tôi không thể biết được hắn đang nghĩ gì trong đầu. Nếu biết tôi có thai, hắn sẽ làm gì? Có hại con tôi hay không? Tôi bị dồn ép đến chân tường, không thể chống cự để mặc hắn chụp tay mình, đoạt lấy que thử thai. Chết tiệt, đáng lẽ tôi nên phi tang nó đi. Chỉ vì tôi quá tin tưởng anh Vinh!

- Hừ! – Hắn quát mắt nhìn tôi – Đã như thế cô càng không thể xuất hiện trước mặt Tổng Giám

.- Anh không được tới gần tôi. Tại sao anh không hỏi Thanh Phong nghĩ gì mà đã quyết định thay anh ấy?

- Có lẽ cô lầm rồi, tôi không làm việc cho Thanh Phong. Tôi chỉ làm việc cho Chủ tịch. Chủ tịch chắc chắn không muốn cô phá hỏng kế hoạch của ông.

- Các người... - Tôi càng lúc càng rối tung lên. Thông tin càng lúc càng khó hiểu. Nhưng tôi không tin người đàn ông hy sinh thân mình cứu con lại là người máu lạnh. Chắc chắn đây chỉ là ý nghĩ phiến diện của anh ta - Khi tôi gặp được Thanh Phong, anh sẽ trả giá.

- Đừng hù dọa tôi. Cô còn gặp được anh ta sao?

- Không được lại gần tôi! Tránh ra!

Hắn nhắc bổng tôi lên, mặc cho tôi quấy đạp. Tôi chỉ có thể cố gắng vùng vẫy để thoát khỏi hắn. Gào khóc, la hét, tôi làm tất cả những việc có thể làm, dù biết rằng nó hoàn toàn vô ích. Lúc này đây, khi cận kề hiểm nguy, hình ảnh duy nhất hiện lên trong đầu tôi chính là Thanh Phong. Tôi không muốn suốt đời anh ấy sống trong nỗi hận thù, sống trong ý nghĩ bị tôi phản bội...

- Xin anh! Làm ơn tha cho tôi! Chỉ cần để tôi sinh đứa bé ra, anh muốn tôi làm gì cũng được.

- Cô nghĩ sao mà tôi lại để một mầm mống nguy hiểm tồn tại hả? – Hắn vừa trả lời vừa bế tôi ra khỏi phòng

- Chưa kể kẻ thù có thể dùng nó để uy hiếp Tổng Giám.

- Cầu xin anh! Xin anh!

Mặc kệ lời cầu xin, mặc kệ nước mắt ướt đầm lưng, hắn không hề động lòng, bước chân càng lúc càng nhanh hơn. “Anh Vinh ơi, cứu em, cứu em”. Đó là chiếc phao cứu sinh cuối cùng của tôi, tôi chỉ có thể dùng chút sức lực còn lại để gào to tên anh. Nhưng không có ai cả. Một vài người giúp việc e dè nhìn nhau, không hề có ý định can thiệp. Thế là hết! Tôi đành buông xuôi, phó mặc tất cả. Tuy nhiên đến lúc không còn hy vọng gì, một bóng đen ở trong góc lao ra, nắm chặt tay trợ lý Kim

- Kim! Tha cho cô ấy đi! Anh xin em!

28. Chương 28

Dường như nghe được câu nói có thể cứu vớt cả đời mình, tôi cố ngẩng đầu lên nhìn chủ nhân của câu nói ấy. Chỉ là không ngờ người đấy là anh Vinh. Anh sao có thể là anh trai của hắn. Không thể nào! Lúc đầu tôi còn suy nghĩ anh vì nỗi khổ riêng nên mới bán cổ phần, bây giờ thì sự thật đã rành rành trước mắt. Tất cả đều là giả dối, là âm mưu. Nhìn thấy anh van xin hắn tha cho tôi, tôi thật sự không biết phải tức giận hay cảm kích anh.

- Anh xin em! Tha cho cô ấy đi! Bạch Vy vô tội mà!

- Anh buông em ra! – Trợ lý Kim bắt mắt hét lên

- Cả đời này anh chưa từng cầu xin ai. Chỉ duy nhất lần này, xin em, làm ơn đi!

- Không thể để cô ta cản trở Tổng Giám. Kế hoạch cả đời của Chủ tịch sắp hoàn thành rồi!

- Anh biết, anh hứa với em sẽ đem Bạch Vy đi thật xa. Cô ấy sẽ không quay lại nữa. – Anh vừa cầu xin vừa nhìn tôi – Bạch Vy, em hứa đi! Hứa đi!

Tôi cắn chặt môi, đầu óc rối bời. Bắt tôi hứa cái gì chứ? Tại sao không cho tôi được ở gần Thanh Phong. Tôi rất yêu anh, đến lúc này đây tôi mới phát hiện tôi nhớ anh đến chừng nào. Tôi nhớ về mặt trăng, nhớ chỉ ân cần, nhớ cả cái nhíu mày rất đặc trưng. Tôi chưa bao giờ quên, chúng mãi mãi ăn sâu trong kí ức của tôi. Chỉ cần cho tôi quay về bên anh, chỉ cần anh cho gia đình tôi một con đường sống sau này, tôi sẽ trở thành người vợ ngoan ngoãn, không chống đối anh nữa. Nhưng bây giờ quá muộn rồi, người đàn ông đang vác tôi trên vai nhất định không tin những gì tôi nói. Hắn chỉ muốn tôi mãi mãi biến mất. Biến mất.

- Em hứa đi! – Anh Vinh thúc giục bên tai tôi

- Anh thấy không? Cô ta rất cứng đầu!

- Tôi hứa!

Tôi hét lên trước khi hắn định bước đi. Tôi không thể chỉ suy nghĩ ình, tôi còn đứa con đang tượng hình trong bụng. Nó là cả báu vật của tôi, dù phải hy sinh cả mạng sống tôi cũng phải bảo vệ con của mình, cho dù phải rời xa anh vì đứa bé này là minh chứng tình yêu của chúng tôi. “Thanh Phong, món quà anh đền bù cho em đã được giao tới rồi!”

- Tôi hứa!

Tôi cứ lặp đi lặp lại câu đó trong nước mắt như một kẻ mất trí. Hắn ngập ngừng suy nghĩ một hồi, cuối cùng cũng thả tôi xuống. Anh Vinh vội vàng đỡ lấy tôi, mặc cho tôi ngay lập tức nôn thốc lên người anh, anh vẫn dịu dàng nắm chặt tay tôi, không ngừng nói: “Không sao, không sao rồi”

Tất cả cứ như một cơn ác mộng khủng khiếp. Ngay buổi tối hôm đó, tôi và anh Vinh thu xếp đồ đạc leo lên một chuyến xe khách đến một nơi hoàn toàn xa lạ. Tôi ngồi trên xe cả đêm, nhìn từng cảnh vật chạy lướt qua khung cửa kính. Những ngôi nhà cao tầng từ từ được chuyển thành những bãi cỏ trải dài vô tận

- Em chớp mắt một chút đi! Sẽ nhanh chóng tới thôi!

- ... – Tôi im lặng, đến lúc này tôi vẫn chưa thể đối mặt với việc anh Vinh là kẻ phản bội

- Anh biết em rất giận anh. Anh cũng vì thân bất vô kỉ. Anh thật sự xem em như em gái của mình.

- Xin lỗi, em vẫn chưa thể chấp nhận được sự thật này – Tôi quay qua nhìn anh – Nhưng anh yên tâm, em sẽ cố gắng không làm hai chúng ta khó xử.

Khuôn mặt đau khổ của người ngồi cạnh tôi từ từ giãn ra, miệng cũng nở một nụ cười hiền từ. Anh nắm chặt tay tôi, về mặt cực kì cảm kích. Tình cảm anh em bao nhiêu năm không dễ dàng gì mà xóa bỏ. Anh từ một trợ lý giỏi giang trở thành một Giám đốc bộ phận. Đến khi trở thành một cổ đông trong công ty đều đối xử rất tốt với tôi. Chị em tôi quán anh còn hơn ba ruột. Dù anh tiếp cận nhà tôi vì mục đích gì, nhưng với những việc anh làm cho tôi từ ngày xưa đến sự việc hôm nay, tôi phải biết ơn anh mới đúng, chứ không phải giận hờn trách móc. Tôi đưa tay đặt nhẹ lên bụng mình. “Con của mẹ, mẹ con ta dù không có ba con bên cạnh nhưng phải sống cho thật tốt. Dù sau này con có thể không bao giờ được gặp ba, nhưng con hãy luôn tin rằng ba nhất định rất yêu thương con, cũng giống như mẹ yêu thương con vậy.”

Rạng sáng, chúng tôi cuối cùng cũng đã tới nơi. Một mỗi bước xuống xe, tôi dựa người vào gốc cây bên lề đường vắng vẻ, nôn sạch những thứ cố gắng ăn vào khuya qua. Anh Vinh vỗ bộp bộp lên lưng tôi, giúp tôi dễ chịu một chút

- Đi bộ một đoạn nữa là tới rồi!

Tôi nhìn xung quanh một lượt. Nơi này có lẽ là một làng quê nào đó. Tôi cũng không quan tâm, chỉ cần có thể yên ổn sống là tốt rồi.

- Chúng ta sẽ ở đâu?

- Hồi đó anh có nhờ người mua một căn nhà ở đây, vì từng rất thích cuộc sống ở dưới quê. Tiếc là bạn quá nhiều việc nên hôm nay là lần đầu tiên về đây.

Tôi vừa đi dọc đường làng vừa nghe anh kể chuyện đời xưa. Hít một ngụm khí trong lành còn thoang thoang mùi đất, tôi tự nhủ với lòng mình phải cố lên, phải chấp nhận một thực tế rằng đây là nơi mình sẽ sống đến hết đời.

- Tới rồi!

Anh Vinh có vẻ hơi phấn khích, đẩy cái hàng rào tre bước vào trong sân. Tôi cũng ngoan ngoãn theo sau anh. Ngôi nhà nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, lại còn có một khoảng sân rộng, và bãi đất phía sau nhà. Tiếng cửa lâu ngày mới mở kêu từng tiếng cọt kẹt, Trong nhà không có nhiều vật dụng, tất cả đều đóng một lớp bụi khá dày

- Em ngồi nghỉ đi! – Anh lấy tay phủi phủi bụi trên ghế - Anh dọn dẹp một lát là xong.

- Không, anh cũng ngồi nghỉ đi. Lát nữa chúng ta cùng dọn! – Tôi ấn anh ngồi xuống ghế

- Thôi được rồi... – Anh phẩy phẩy tay

Ngay khi hai anh em còn giằng co xem ai dọn dẹp thì bên ngoài sân có vài tiếng dép lẹp xẹp vang lên. Trong tích tắc đã có một người hàng xóm xuất hiện trong nhà tôi

- Hai đứa là ai vậy?

- Chú là...

- Tôi là Tư Thành, nhà bên cạnh.

- Dạ cháu mới dọn về đây...

- À à, cháu tên gì? Còn đây là...- Chú vừa hỏi vừa đưa mắt nhìn cả hai chúng tôi

- Dạ, cháu tên Vinh. Đây là...vợ cháu. Chỉ là vợ cháu đang ốm nghén dữ quá, sức khỏe cũng không tốt mà trên thành phố ồn ào, khói bụi quá nên cháu đưa về đây để nghỉ ngơi chút.

Tôi chớp chớp mắt nhìn anh, không ngờ anh có thể nói dối chuyên nghiệp như thế. Không thể nói tôi là em gái của anh vì mai này bụng tôi to lên, tôi sẽ mang tiếng không chồng mà có con. Nhưng đáng lẽ anh nên ra hiệu cho tôi một chút, làm tôi xém chút nữa là trợn lồi con mắt ra ngoài. Chú Tư nhìn tôi, vẻ mặt không biết đang biểu hiện cảm xúc gì. Tôi vội vàng nhắc ghế, lau sơ một cái mồm chú ngồi.

- Thôi, không cần đâu. Để chú về nói đám nhỏ qua đây phụ dọn dẹp một tay!

- Dạ thôi, không dám làm phiền chú...

- Gì chứ, chỗ hàng xóm láng giềng. Bây thật là...

Chú Tư vui vẻ chạy về nhà. Lát sau đã có hai ba người lục tục quay lại với chú. Một người phụ nữ trung niên được giới thiệu là vợ chú, hai người con gái tầm 15-16 tuổi là con chú. Nghe chú nói còn một người con trai đang bận việc, chưa về nhà được. Tôi cũng không hỏi han thêm nữa, cùng với mấy người hàng xóm tốt bụng bắt tay vào quét dọn nhà cửa. Thím Tư là người khá vui vẻ, không ngừng hỏi han tôi.

- Hóa ra cháu là họa sĩ à. Giỏi thế. Cô có hai đứa con gái, một đứa đòi làm công an, một đứa đòi làm kĩ sư. Chả có một chút nữ tính gì hết. Cháu xem, đứa nào đứa nấy cứ như con trai vậy

.- Mẹ! Mẹ lại nói xấu tụi con! – Hai cô cùng lên tiếng một lúc

- Con thấy con gái bây giờ nên mạnh mẽ một chút. Như vậy sẽ dễ sống hơn... – Tôi vừa lau bàn ghế vừa nói

- Uhm, uhm, cách nghĩ của giới trẻ tụi con thím theo không kịp. – Thím tư vui vẻ nhận xét – Mà thím nhìn cháu có lẽ là người vợ tốt đấy.

Tôi cười cười không nói. Người vợ tốt! Cái danh xưng đó không thể nào dành cho tôi. Lấy Thanh Phong được bao nhiêu năm mà đã dành được cho anh cái gì đâu, ngoài nỗi đau càng lúc càng chẳng chịt.

- Rồi hai vợ chồng không đi làm hả?

- Con...

Chẳng lẽ tôi lại nói với họ rằng tôi có thể sống tốt được với tiền lãi ngân hàng mỗi tháng. Như vậy họ có nghĩ tôi khoe khoang hay đại loại thế không. Tôi đưa mắt nhìn anh Vinh, lúc này đã nghỉ tay dùng chén nước. Anh nhún vai, thông thả nói

- Dạ việc làm ăn cháu giao cho thằng em rồi. Mỗi tháng nó sẽ gửi tiền lời qua ngân hàng. Tiền lãi hàng tháng cũng đủ sống. Trước mắt hai vợ chồng không có ý định làm gì. Đợi vợ con sinh xong, mẹ tròn con vuông rồi tính tiếp

- Vậy cũng tốt! – Chú Tư gật gù – Chứ thân gái bầu bì làm được việc gì chứ.

- Với lại dưới quê coi vậy mà dễ sống hơn thành phố nhiều. Cháu đừng lo quá! – Thím Tư nhanh chóng tiếp lời chồng

- Nói chuyện này giờ mà vẫn chưa biết tên hai em – Tôi tìm cách đánh trống lảng, quay sang hỏi hai người con của chú thím

- Em là Hiền, 16 tuổi. Còn nhỏ này là Cúc, thua em một tuổi.

- Uhm, chị là Vy.

- Trưa nay chắc thằng hai sẽ về thăm nhà. Lúc đó mời hai vợ chồng qua nhà dùng cơm. Chứ giờ này bây chợ búa nấu nướng cũng chẳng kịp.

- Vậy con cũng không khách sáo. – Anh Vinh cười cười - Vy! Em qua nhà phụ hai em nấu cơm đi!

Tôi ngoan ngoãn đóng tròn vai người vợ, đi theo thím Tư qua nhà chuẩn bị buổi trưa. Có lẽ việc sống nơi đất khách quê người không phải là việc gì quá kinh khủng. Với những người hàng xóm tốt bụng thế này, mong rằng cuộc sống sau này sẽ tốt đẹp hơn.

29. Chương 29

Giống như Hoàng Khải đã nhận xét, ngoài vẽ tranh và đàn, sở trường còn lại của tôi chính là nấu ăn. Đối với việc bếp núc, tôi cũng có một chút hứng thú. Nghe nói con trai của chú thím lâu lâu mới về nhà một lần, dạo gần đây chuyển công tác về tỉnh nhà nên năng về hơn. Thường là vào cuối tuần. Hiền và Cúc khi nói về người anh trai chỉ lớn hơn ba tuổi với vẻ mặt rất ngưỡng mộ, rõ ràng là rất tự hào. Tôi vừa xào rau vừa lắng nghe, lâu lâu cũng góp vào vài câu.

- Lúc trước anh ở thành phố, dạo gần đây mới về đây. Anh hai bọn em hiền lắm, ngày xưa rất hoạt bát, vui vẻ, chỉ là không hiểu sao càng lúc càng buồn. Tâm hồn lắm lúc như trôi ở đâu đâu á.

- Vậy sao? Thế cậu ấy làm nghề gì?

- Anh là vận động viên điền kinh.

Động tác nấu nướng của tôi khẽ khựng lại. Điền kinh. 19 tuổi. Chẳng lẽ trên đời có sự trùng hợp như vậy. Tôi bỗng dưng rất muốn gặp mặt cậu con trai của nhà này. Tâm trạng có chút hào hứng lẫn hồi hộp. “Phúc, nếu là em thì tốt quá!” – Tôi thầm nghĩ.

- Thơm quá! Hai đứa đột nhiên biết nấu ăn làm anh bất ngờ nha! – Một tiếng nói vang lên

- Không phải đâu anh hai! Là chị Vy nấu đó!

- Chị Vy?

- Là hàng xóm mới của chúng ta!

Tôi hít một hơi thật sâu, từ từ quay lưng lại. Chỉ cần nghe tiếng nói tôi đã có thể đoán được người con trai ấy là ai. Một nỗi xúc động không nói thành lời dâng lên khiến tôi phải kiềm nén lắm mới giấu được

giọt nước mắt sắp rơi xuống. Cậu em trai mà tôi yêu quý đang đứng trước mặt tôi, cũng há hốc mồm ngạc nhiên, lắp bắp không nói thành lời

- Chị...chị...

- Chào em! Chị là Vy! – Tôi cố gắng ra hiệu cho Phúc – Em chắc là anh trai của Hiền và Cúc.

- Dạ...dạ...Chào chị! Em là Phúc! – Phúc khó hiểu nhìn tôi, nhưng cũng phối hợp cùng tôi diễn xuất

- Mấy đứa dọn đồ ăn lên đi! Trưa rồi! – Thím Tư bước vào bếp nói

Chúng tôi vâng dạ, lục tục dọn thức ăn, chén đĩa lên nhà trên. Khi đi ngang qua tôi, Phúc nhẹ nhàng nói: “Chị Vy! Không ngờ có thể còn được gặp chị! Em vui lắm!”, sau đó cậu nhóc nở một nụ cười mà tôi luôn yêu thích. Rạng ngời và tràn đầy tình cảm.

Ăn trưa, dọn dẹp xong xuôi, mọi người tranh thủ chợp mắt. Chỉ có tôi ngồi ngoài sân, phe phẩy cái quạt lá xua đi tiết trời oi bức, ngẩn ngơ nhìn trời nhìn đất

- Chị Vy!

Tôi mỉm cười vẫy vẫy tay với Phúc. Cậu nhóc đẩy cái hàng rào tre, bước tới ngồi xuống kế bên tôi. Lúc này tôi mới có cơ hội nhìn rõ Phúc. Hình như cao hơn một chút, da cũng sạm đen hơn nhiều, đã có vẻ rắn rỏi nam tính hơn xưa

- Thật sự chị có rất nhiều chuyện muốn hỏi, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu...

- Đến em còn cảm thấy như một giấc mộng dài... – Phúc vừa nói vừa cầm một nhánh cây vẽ nguệch ngoạc lên nền đất

- Đã xảy ra chuyện gì? Em và Khải...

- Không biết ai đã gửi những tấm hình của hai đứa em cho dưỡng và mẹ. Họ đã đánh em một trận, lời về đây. Thật ra khi mẹ đánh em cũng không đau, nhưng em không ngờ người làm đau em lại là anh Khải. Em đã nhắn tin, gọi điện nói cho anh ấy biết tình hình nhưng đến phút cuối cùng khi lên xe, anh cũng chưa từng xuất hiện.

- Nó... – Tôi làm sao có thể mở miệng nói cho Phúc biết Khải đã kết hôn đây

- Có lẽ anh ấy hối hận rồi, nên mới đi lấy vợ. – Phúc nở nụ cười gượng ép. Đó là nụ cười thê lương nhất mà tôi từng nhìn thấy

- Em biết rồi sao?

- Tấm thiệp mời gửi đến nhà em nhìn đẹp lắm. Mà nghĩ cũng buồn, làm gì có ai tuyệt tình đến nỗi gửi cả thiệp cưới cho người yêu cũ vừa mới chia tay chứ...

- Cái thằng chết tiệt! – Tôi cảm thấy tức giận thay cho người ngồi kế bên mình

- Nhiều khi em còn nghĩ anh là người gửi mấy bức ảnh cho dưỡng. Như vậy mọi chuyện giải quyết nhanh gọn lẹ hơn là ngồi giải thích với em.

- Phúc! Xin lỗi em!

- Chị, em không có ý gì đâu. Em đã quên rồi. Chỉ là quá khứ mà thôi! – Phúc vẫn tiếp tục cầm mặt xuống đất, tốc độ vẽ trên nền đất cũng tăng lên – Dưỡng em dạy là nam nhi cầm lên được, buông xuống được. Dù em là người đồng tính, nhưng vẫn là đàn ông mà. Em là thương ẹ, có một thằng con trai, thế mà lại không được như con người ta. Ban đầu mẹ còn chửi mắng nhưng dạo gần đây hình như đã chấp nhận rồi, chỉ có điều thường hay lên em khóc một mình. Chị nói xem, em bất hiểu lắm phải không?

- Phúc...

Tôi cảm thấy rất xót xa, không biết nói gì hơn. Sống trên đời, mỗi người một hoàn cảnh. Phúc ngẩng đầu lên nhìn tôi, trong mắt đã phủ một tầng sương mờ nhưng miệng vẫn nở một nụ cười. Nó đứng dậy, phải phải xông

- Em phải đi rồi! Cuối tuần sau sẽ lại về! Lúc đó đến lượt chị trải nỗi lòng. Em sẽ ngồi cho chị trút tất cả lên. Hi hi...

Không biết anh Vinh từ đâu đem về rất nhiều giấy và màu vẽ. Tôi cảm thấy hết sức phấn khích, nhìn anh biết ơn vô cùng. Anh cũng tự thưởng mình mấy chậu hoa cúc để ngoài vườn. Ngôi nhà của hai anh em bắt đầu có một chút sinh khí. Ngày qua ngày cuộc sống của tôi đều dần trôi qua. Chứng ốm nghén của tôi cũng không còn, ăn uống cũng dễ dàng hơn. Anh Vinh thường hay qua nhà hàng xóm đánh cờ, có khi ngồi đến tận chiều. Chỉ có tôi ở nhà một mình, cùng với thú vui vẽ tranh. Chỉ là dù ban đầu ý tưởng có là gì đi nữa, cuối cùng tranh của tôi cũng chỉ là chân dung của Thanh Phong. Đó gần như là vô thức. Đối với vấn đề này tôi đôi lúc cũng có chút bức mình, nên dạo gần đây cũng không muốn cầm cọ vẽ nữa. Cúc và Hiền lâu lâu cũng chạy qua tập tành ngồi vẽ, rồi học tôi nấu ăn, nhưng sự thật phũ phàng là hai cô nhóc ấy không có tí năng khiếu nào cả. Có lẽ thím Tư đành phải chấp nhận thực tế đó thôi. Như lời đã hứa, cuối tuần nào Phúc cũng về thăm nhà, một nửa thời gian dùng để tán gẫu với tôi. Qua những câu nói dường như vô tình, tôi biết được tình cảm của Phúc còn sâu nặng lắm. Cứ thế chớp mắt đã hơn sáu tháng trôi qua.

Một ngày, anh Vinh cứ đi ra đi vào, vẻ mặt rất khẩn trương. Tôi ngồi trên ghế nhìn anh mà muốn chóng mặt. Tôi ngại ngần không biết có nên hỏi hay không, tình hình này e là không phải chuyện nhỏ

- Anh!

- Hả? – Anh Vinh giật mình, đứng lại nhìn tôi

- Hôm nay anh sao vậy?

- Không, không có gì! – Anh Vinh xua tay, sau đó đi vào buồng trong

Tôi không để ý gì nhiều, quay lại cuốn sách đang đọc dở dang. Nhưng chỉ được một lúc sau, anh Vinh bước ra, ái ngại nhìn tôi một cái, nói một câu ngắn gọn

- Anh đi lên huyện có chút việc!

- Dạ!

Anh Vinh cứ khoảng một tháng lại lên huyện một lần, đơn giản chỉ là để rút tiền lãi ngân hàng, hay sửa vài thứ mà ở đây không có. Lâu lâu tôi cũng đi với anh đến bệnh viện khám. Nhưng lần này vẫn còn chưa tới nửa tháng, không biết anh đi vì việc gì. Tuy hơi thắc mắc nhưng tôi vẫn không dám hỏi. Anh khác tôi, anh có quyền tự do, còn tôi chính là bị giam lỏng trong một không gian rộng lớn. Mặc dù đối với vấn đề bị quản thúc nghiêm, tôi cảm thấy hết sức bình thường nhưng rõ ràng tôi và anh khác xa nhau.

- Đi đứng cẩn thận một chút. Có việc gì nặng thì nhờ mấy em bên nhà chú Tư.

- Dạ, anh đừng lo. Không phải em vẫn thường ở nhà một mình khi anh lên huyện sao?

- Uhm, uhm, anh dặn hờ vậy thôi!

Nói rồi anh vác cái túi nhỏ đi ra cổng. Tôi đứng lên đưa anh tới bờ rào rồi quay lại nhà. Bụng tôi đã to lắm rồi, đi đứng có một chút khó khăn, nặng nề.

- Chị Vy!

Phúc đẩy hàng rào bước lại, đưa tay đỡ tôi. Tôi mỉm cười, lắc lắc đầu ý bảo mình có thể tự đi được. Mang thai thôi mà, đâu cần phải làm quá, xem mình là cái rốn vũ trụ đâu chứ. Một mình anh Vinh lo cho tôi, tôi đã đủ ngại lắm rồi. Phúc đi chậm chậm sau lưng, cùng theo tôi vào nhà. Khi tôi đã yên vị trên ghế, Phúc cũng nhảy tót lên cái ghế bên cạnh

- Chị còn khoảng bao lâu nữa?

- Có lẽ là hơn hai tháng nữa, đó là đúng ngày. Mà chị nghe nhiều người nói là con so cũng có khi sinh sớm hơn.
 - Ồ, hai người chị và anh Vinh xoay xở được không?
 - Thật sự là chị rất ngại. Anh Vinh là đàn ông, lại không phải là ruột thịt. Dù chị xem anh như anh trai, nhưng mấy cái việc này thì...
 - Em biết! – Phúc gật gù – Hay em nói với mẹ thời gian này cho chị qua nhà để có gì mẹ giúp chị một tay.
 - Thôi thôi, ai lại làm phiền nhà em như vậy. Không sao đâu!
 - Chị Vy! Em nghĩ chị nên nói anh cho chị xài di động trong thời gian này đi....Lúc chị đau, đi không được vẫn có thể gọi cho ai đó....
 - Uhm, chị từng nghĩ đến việc đó, chỉ e là làm khó ảnh. Chị biết trợ lý Kim luôn luôn có cách để biết được mọi nhất cử nhất động của chị. Chị không muốn đem con mình ra đánh cược.
- Phúc đã nghe tôi tâm sự về chuyện của mình. Cậu nhóc là người tôi có thể tin tưởng hoàn toàn, là người có thể giữ bí mật cho tôi. Tôi rót cho Phúc một ly trà, để cho cậu yên tĩnh mà đắm chiêu suy nghĩ. Còn mình thì quay lại với cuốn sách đang đọc. Không gian có chút yên tĩnh cho đến khi Phúc rụt rè lên tiếng
- Hay em giúp chị liên lạc với anh Phong hoặc anh Khải nha.
 - Không được! – Tôi lập tức đặt cuốn sách xuống bàn
 - Cuối cùng chị cũng phải chọn một trong hai, chẳng lẽ chị định trốn tránh suốt đời?
 - Đúng vậy! Chị thà không biết tin tức, không gặp mặt bọn họ, còn hơn phải lựa chọn. Chị quá mệt mỏi rồi.
 - Nếu một trong hai người tìm ra chị thì sao?
 - Không biết, chị không nghĩ xa như vậy!
 - Em nghĩ chị nên mua báo để đọc. Lúc đó chị bắt buộc sẽ nghĩ xa hơn đấy!

Đối với câu nói đầy ẩn ý này của Phúc, tôi quả thật có chút hoang mang, nhưng đành dặn lòng dừng nên để ý tới. Con gái của tôi sắp chào đời rồi, tôi chỉ muốn toàn tâm toàn ý lo cho con mình. Tranh giành hay chiếm đoạt gì đó không liên quan đến tôi.

30. Chương 30

Tôi đợi mãi mà không thấy anh Vinh quay về. Bình thường thì sáng hoặc trưa hôm sau anh sẽ có mặt ở nhà, hai tháng gần đây còn sáng đi tối về nữa. Thế mà đã hai ngày rồi vẫn không thấy bóng dáng anh đâu. Tôi thật sự rất lo lắng, nhưng lại không biết làm cái gì. Điều tôi sợ hãi là không biết anh có gặp tai nạn hay gì không. Chứ nếu anh cảm thấy đã quá mệt mỏi mà giao trả lại cái trách nhiệm chăm nom tôi thì tôi cũng không có gì oán trách. Chú thím Tư cũng qua nhà hỏi thăm nhưng tôi chỉ cố gắng đánh trống lảng, tránh làm lớn mọi chuyện.

Đến ngày thứ ba, khi tôi đang ngồi trên giường đan cho xong chiếc khăn choàng cổ cho em bé thì một chiếc xe hơi đỗ xích trước cổng nhà. Tôi vội vàng đặt que đan xuống, chống tay khó khăn đứng dậy xem xem là ai. Thế nhưng cái con người vừa mới bước xuống xe, đứng trước hàng rào, dùng cặp mắt lạnh lùng nhìn vào trong đã làm bước chân tôi khê khụng lại. Sau đó tôi cảm giác không khí xung quanh bị rút cạn, khó thở đến đau cả tim gan. Khi ánh nhìn của chúng tôi chạm vào nhau, thời gian dường như ngưng đọng, không gian cũng biến mất vô tăm vô tích. Tôi đã từng mong ngóng, đã từng vọng tưởng có thể gặp lại Thanh Phong, ngay cả trong giấc mơ. Thế nhưng bây giờ đây, khi nhìn thấy vẻ mặt băng giá, cặp mắt đen kịt ẩn chứa sự oán hận tầng tầng lớp lớp của anh, tôi chỉ muốn một lần nữa trốn chạy.

Tôi cụp mắt xuống, khó khăn xoay người bước vào trong nhà. Nghe được tiếng kèn kẹt của hàng rào, tôi biết anh cũng đã bước vào trong. Một lúc tôi mới có thể đi tới phòng khách, ngồi xuống ghế. Thanh Phong vẫn đi phía sau, không hồi thúc, không quan tâm.

- Xin lỗi, em đi đứng khó khăn, không thể tiếp anh chu đáo! – Tôi cố gắng bình tĩnh

- Tôi sẽ đi ngay. Không làm phiền cô quá lâu đâu!

Thanh Phong đưa mắt nhìn cái bụng nhô cao của tôi, biểu tình lạnh nhạt, miệng khẽ nhếch thành một đường cong đáng ghét. Sau đó đưa ra trước mặt tôi một tờ giấy. Tôi đưa tay đón lấy, cố gắng nắm tay tôi mới không run lên bần bật trước mặt anh.

- Ký nhanh đi! Tôi không có thời gian!

- Cái này... – Tôi choáng váng nhìn bốn chữ nhảy múa trên mặt giấy. Chính là “Đơn xin ly hôn”

- Không cần đọc đâu! Cứ ký là được.

- Em... – Những lời muốn nói đều bị cái nhìn sắc lạnh của anh làm cho nghẹn lại. Tôi hít một ngụm khí lạnh, cảm giác như hàng vạn mũi dao đang đâm xuyên lồng ngực. Đau đến chảy cả nước mắt

- Đừng giả vờ nữa. Không phải cô đợi cái đơn này lâu lắm rồi sao. Ký mau đi, tôi không có thời gian đâu.

- Anh không biết sao? Khi vợ có thai, chồng không có quyền yêu cầu ly hôn. Kể cả khi đứa con trong bụng không phải của anh.

Tôi trả lại tờ giấy cho anh. Thật sự tôi không nỡ buông tay. Đau lắm, sẽ rất đau. Thanh Phong sa sầm nét mặt, vò nát tờ giấy quăng vào trong góc. Hai hàng chân mày cau chặt lại, ánh mắt tràn đầy sự giận dữ. Anh thật sự muốn ly hôn với tôi như thế sao? Có lẽ anh không còn yêu tôi nữa sau những gì đã xảy ra. Tôi làm sao nói với anh rằng tôi chưa bao giờ lừa dối anh, rằng tôi yêu anh nhiều như thế nào. Anh còn có thể tin những lời đó sao? Tôi nắm chặt tay, cố gắng nở một nụ cười, phải tỏ ra thật mạnh mẽ

- Sao cô còn thể nín kéo như vậy chứ! – Thanh Phong lôi một đồng hình đập lên bàn

Tôi khẽ đưa mắt nhìn. Trong lòng như có một trận cuồng phong thổi qua. Những tấm hình đó đều có mặt tôi và anh Vinh, từng cử chỉ chăm sóc đều được đặc tả rõ nét, chỉ khác là mặt của anh Vinh đã được làm nhòe đi. Ý đồ của người đưa cho anh những tấm hình này quá rõ ràng. Anh chỉ cần biết tôi ngoại tình, không cần biết tôi ngoại tình với ai.

- Cái này... – Tôi lắp bắp – Anh nghe em giải thích.

- Chồng bây về rồi đó hả? – Thím Tư đột ngột bước vào nhà - Ủa không phải, ai đây?

- Dạ...đây là...

- Dạ cháu là đồng nghiệp của chồng Vy, tiện đường đi công tác nên ghé gửi lời nhắn là công ty có việc nên anh ấy phải ở Thành Phố giải quyết mấy ngày. – Thanh Phong ngay lập tức tiếp lời tôi

- Người ta đã cực khổ tới báo tin thì bây cũng nấu đồ ăn đãi khách chứ. Để thím nói hai đứa nhỏ qua phụ một tay.

- Dạ được rồi thím, anh ấy là bạn bè thân thiết trong nhà. Không cần khách sáo đâu. Để cháu được rồi. – Tôi mỉm cười với thím, khẽ quay đầu hỏi anh – Anh ở lại dùng cơm trưa nhé.

- Ủ, vậy thôi thím về lo cơm nước ấy cha con.

Tôi mím chặt môi. Thôi thế là hết. Bây giờ còn có thể giải thích gì nữa chứ. Ông trời đúng là trêu người mà, sớm không sớm muộn không muộn lại cho thím Tư xuất hiện đúng lúc này. Thanh Phong nhún vai, bình thản nói:

- Vẫn còn muốn giải thích?

- Thôi được rồi. Ly hôn đi. Để em viết đơn, anh ký! – Tôi chậm chậm nói ra – Anh đã suy nghĩ kỹ chưa?

- Hừ, còn phải suy nghĩ sao? Mau đi, tôi không muốn kéo dài thêm khoảnh khắc nào nữa – Anh vừa nói vừa lôi từ cặp ra tờ giấy và cây viết, đập mạnh lên bàn

- Vậy thì anh về đi. Sáu tháng sau quay lại lấy đơn. Em bây giờ không có tâm trạng.

- Đừng giở trò với tôi!

- Anh đừng ép em, một là sáu tháng nữa, hai là đợi đứa trẻ này được một tuổi. Anh chọn đi!

- Cô....Ba tháng, tôi chỉ có thể chờ cô ba tháng nữa...

- Được! Với điều kiện em muốn về nhà. Em đã chán ở đây rồi!

Thanh Phong nhìn tôi, cặp mắt thâm trầm chất chứa vạn điều khó hiểu. Tôi cũng ngần ngại nhìn lại anh, thật sự không muốn bỏ sót một phút một giây được nhìn kĩ khuôn mặt mà tôi nhớ nhung mấy tháng nay. So với ánh mắt tràn đầy hận ý thì ánh mắt không nhìn ra cảm xúc của anh khiến tôi dễ thở hơn một chút.

- Anh về suy nghĩ đi! – Tôi đứng dậy, quay lưng bước vào buồng trong

- Sáng mai tôi sẽ quay lại rước cô!

Tôi hoàn toàn bất ngờ trước thông tin vừa tiếp nhận, nhưng tự dặn lòng phải thật bình tĩnh. Khẽ nắm chặt nắm tay, tôi gật đầu rồi tiếp tục bước đi, không hề quay lưng lại. Tôi không muốn để anh thấy những giọt nước mắt của tôi. Chỉ cần ba tháng, tôi chỉ muốn được ở chung với anh dưới cùng một mái nhà khi con chúng tôi chào đời. Có thể khoảnh khắc nào đó anh sẽ vô tình trông thấy con, để sau này anh có lạc mắt mẹ con tôi cũng không cảm thấy quá hối tiếc.

Em không hiểu lòng anh

Tôi đưa mắt nhìn người tài xế đang xách chiếc vali của mình, trong lòng có chút thất vọng. Sau khi chào hỏi chủ tịch Tư, tôi lặng lẽ vào trong xe ngồi. Trợ lý Mai đứng bên ngoài nói vài câu gì đó với tài xế xong cũng nhanh chóng vào ngồi kế bên tôi. Cô ta từ đầu tới cuối không nói lời nào với tôi, vẻ mặt lãnh đạm như từ trước tới giờ. Và tất nhiên hôm nay cô ta thay Thanh Phong tới rước tôi về nhà. Tôi đã mong người xuống xe là anh, đáng tiếc lại là hai người xa lạ lạnh nhạt này. Tôi xoay mặt ra cửa kiếng, lơ đãng nhìn cảnh vật vùn vụt lướt qua, cố gắng gạt bỏ ý nghĩ hối hận vì đã kéo dài cuộc hôn nhân thêm ba tháng ra khỏi đầu

“BỘP”

Đưa mắt nhìn xấp tài liệu rớt dưới chân, tôi không có ý định sẽ nhặt lên vì cái bụng khá to không cho phép cũng như tôi không muốn tọc mạch. Thế nhưng lẫn trong đám tài liệu đó là một tờ báo với dòng tít ngay trang nhất: “Chủ tịch K xuất hiện xóa tan tin đồn đột quỵ”. Tôi chưa kịp phản ứng thì trợ lý Mai đã nhanh chóng cúi người gom đồng tài liệu, ánh mắt khẽ liếc về phía tôi. Nếu tôi không hỏi gì thì quả thật đã phụ lòng kịch sĩ rồi.

- Có thể cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì không?

- Nghe rồi cô sẽ phải hối hận đấy!

- Không phải cô đang cố gắng khiến tôi hối hận sao? – Tôi nhìn băng quơ về phía trước – Không cần nói những câu dư thừa như vậy đâu.

- Cũng không có gì lớn – Cô ta vẫn dùng khuôn mặt điềm tĩnh đến chuyên nghiệp để nói chuyện với tôi – Giám đốc trẻ của công ty A lợi dụng tin đồn về chủ tịch K để nuôi hy vọng, kế hoạch diễn ra suôn sẻ trong ba tháng, một số cổ phần nhỏ được anh ta nắm chắc trong tay. Thật đáng tiếc chủ tịch K không chiều lòng người, tháng thứ tư xuất hiện trước báo giới thông báo việc con trai mình chính thức trở thành tân chủ tịch của công ty K. Một sáng thức dậy phát hiện toàn bộ cổ phần của bố vợ được bán đi, đến trưa lại được biết mẹ mình vì nợ cờ bạc cũng đã bán cổ phần từ lâu, vợ thì đòi ly dị. Trong một ngày từ người nắm thế chủ động chuyển sang bại trận thảm hại. Cô nghĩ xem, giám đốc trẻ ấy sẽ như thế nào? A ha, thêm một tin buồn cười hơn nữa, đối tác quan trọng của S cũng chuyển sang bắt tay với K. Tôi chợt nghĩ cái tay Minh Trường đó thật là thức thời.

Tôi mím chặt môi, nắm chặt nắm tay, cố gắng kiềm chế cảm xúc đang cuộn trào trong lòng. “Thanh Phong, cuối cùng anh cũng đã thắng. Anh có thỏa mãn chưa? Hoàng Khải, em và gia đình giờ này thế nào rồi?”

Ván cờ này em thua sạch không còn gì, phải làm thế nào đây?”. Phúc nói đúng, khi tôi biết tin thì chắc chắn bắt buộc phải lựa chọn. Có lẽ tôi đã có câu trả lời rồi, đáng tiếc sự lựa chọn này làm tôi đau như bị ai xé ra từng mảnh.

- Ba tôi và Hoàng Khải giờ này ở đâu?

- Tổng Giám đốc xử với họ cũng không tệ. Ba cô vẫn là cổ đông lớn của công ty, nhưng ông ta đã ly dị vợ rồi. Em cô vì bất mãn mà đã rời khỏi, nghe nói là theo mẹ của mình. Mẹ con họ giờ ở đâu không phải là vấn đề cần tìm hiểu của công ty.

Tôi mỉm cười chua chát. Người đàn ông đó lúc nào cũng cư xử thật tuyệt tình. Có lẽ ông ta là người không cần người khác quan tâm nhất, vì con người máu lạnh như ông hoàn toàn có thể sống tốt trong xã hội này. Bán lần lượt từng đứa con của mình, vứt bỏ người vợ hơn 20 năm chung sống, tất cả chỉ để đến phút cuối cùng giữ lại tài sản cho bản thân. Chẳng qua là mất một chức chủ tịch, bớt việc nhẹ người. Tôi có một người ba quá xuất chúng, tự hào làm sao! Tôi không hỏi nữa, ngả người ra sau ghế, điều chỉnh lại nhịp thở khó nhọc của mình. Trợ lý Mai sau khi hoàn thành công việc đả kích tôi, cũng quay lại về trầm tĩnh, trên mặt thoáng lộ vẻ thỏa mãn. Cô gái này từ lúc nào đã trở nên thù địch với tôi như vậy? Những lời vừa kể cho tôi nghe có lẽ đã được tập đi tập lại hàng ngày. Kể rất truyền cảm và chuyên nghiệp, khiến người nghe có cảm giác như đang theo dõi tin tức phóng sự. Có hai thứ có thể thay đổi suy nghĩ, tính cách của một người, chính là: quyền lực và tình yêu. Cô gái ngồi kế bên tôi đây chính xác là đã rơi vào lưới tình rồi.

Yêu một người bình thường chỉ cần tình yêu chân thành, yêu một người mang trái tim đầy sẹo còn cần cả tấm lòng bao dung, nhẫn nại, kiên trì. Thanh Phong, mong rằng đến lúc em ra đi, anh có thể tìm được người xoa dịu nỗi đau trong tâm hồn của anh.

31. Chương 31

Tôi nhìn ngôi nhà xa lạ, trong lòng không biết đang diễn ra loại cảm xúc gì. Thanh Phong thật sự không muốn nhìn thấy tôi nên đã sắp xếp cho tôi ở đây, chứ không phải là nhà chung của hai người. Thôi thì tôi không nên mơ mộng nữa, đã chấm dứt rồi. Phải mạnh mẽ, không phải cho tôi mà là cho con tôi. Tài xế giúp tôi đem hành lý vào nhà, chủ nhân dẫn tôi vào phòng giúp việc rồi cúi chào tôi ra về. Trợ lý Mai từ đầu đến cuối đều ngồi trong xe, không có ý định sẽ can thiệp vào chuyện riêng của tôi.

- Cô đi theo con! – Một cô bé khoảng 10-11 tuổi nhỏ giọng gọi tôi

- Con tên gì?

- Con tên Yến.

- Con bao nhiêu tuổi rồi?

- Dạ con 10 tuổi. Mẹ con làm ở đây cho cậu chủ. Gần đây mới xin cậu đem con từ dưới quê lên. Mẹ con đang ở dưới bếp.

Tôi đoán chừng cậu chủ mà bé Yến nhắc tới chính là Thanh Phong. Có lẽ đây là một nhà khác của anh mà tôi không biết tới. Bé Yến dẫn tôi vào phòng, sắp xếp quần áo vào ngăn tủ, trải lại ga giường cho sạch sẽ.

- Cô thông cảm... Vì bình thường cậu chủ không có dẫn khách về đây. Chỉ có mình cậu ghé nơi này nghỉ ngơi vì nhà gần công ty. Phòng này là của cậu, tuyệt đối không ẹ và con vào dọn dẹp nếu không có mặt cậu, nên hơi bừa bộn một chút. Hồi này chú tài xế mới đưa chìa khóa phòng cho con.

- Không sao đâu! Rất tốt rồi! Con có việc thì cứ làm đi! Không cần để ý tới cô đâu!

- À cô ơi! – Bé Yến trước khi rời phòng quay lại nói – Cậu có dặn là cô cứ tự nhiên sử dụng phòng, chỉ là đừng đụng vào cái tủ đầu giường.

- Uhm, cô biết rồi! – Tôi gật đầu

Ngôi nhà này không lớn lắm, nếu không muốn nói là hơi khiêm tốn. Một mảnh sân nhỏ, một phòng khách, một nhà bếp, một phòng ngủ, một cái sân thượng con con dùng để phơi đồ. Tôi thật sự nghi ngờ ngôi nhà

này lại thuộc quyền sở hữu của Thanh Phong. Nhưng tôi rất thích nó, dù nhỏ bé nhưng rất ấm cúng. Tôi nằm trên giường, vì đi một quãng đường khá xa nên thân thể tôi có chút đau nhức.

- Cô ơi! Cô ra ăn chút cơm đi! Hay là tôi mang vào phòng cho cô nha! – Một chị bước vào phòng, có lẽ là mẹ của bé Yến

- Dạ, chị cứ để đó. Em ra liền!

Tôi chậm chạp bước vào bàn ăn. Dù hơi đói nhưng tôi ăn lại không cảm thấy ngon miệng. Trong miệng có chút vị đắng đắng, không biết tại làm sao. Đang cố gắng ăn hết chén cơm thì ngoài cổng có tiếng chuông cửa. Bé Yến bước vội ra ngoài mở cửa, tôi cũng đặt chén xuống, nhìn xem là ai. Trong đầu đang nghĩ tài xế xe quay lại thì một người tôi hoàn toàn không ngờ tới đã đứng trước mặt. Tôi nắm chặt đôi đũa, cố gắng để bàn tay không run lên. Cúi đầu vội vàng nhìn bát cơm, kiềm nén nỗi xúc động vô cớ dâng lên trong lòng. Anh có lẽ chỉ là tạt qua lấy đồ, sao tôi có thể mừng đến phát khóc như vậy.

- Đang ăn cơm sao?

-... – Tôi gật đầu

- Cậu chủ! Không biết cậu ghé nên đồ ăn hơi ít một chút! Cậu đợi một chút, tôi sẽ làm thêm! – Chị giúp việc vội vàng nói

- Không cần đâu! Tôi chỉ tới lấy đồ thôi!

Đúng thật là như vậy! Dù đã biết từ trước nhưng trái tim ngu ngốc lại nhói đau lần nữa.

- Thôi lấy thêm cho tôi cái chén và đôi đũa. Tôi chỉ ăn một ít!

Tôi bất ngờ ngược lên nhìn anh. Thanh Phong tự nhiên kéo ghế ngồi xuống đối diện tôi, ánh mắt lơ đãng nhìn về góc phòng. Tôi cố gắng tỏ ra bình tĩnh, đón chén đũa từ chị giúp việc, tự mình bốc cơm cho anh.

- Anh ăn đi! Em ăn xong rồi!

- Không phải lúc tôi vào em còn đang ăn sao? Không phải là không muốn ngồi cùng bàn với tôi đó chứ?

- Không phải.

Tôi sợ anh nhìn thấy tôi sẽ ăn không ngon miệng. Nhưng những lời này tôi lại không thể nói ra. Càng nói càng thấy mình cố gắng nín kìm. Tôi muốn giữ im một chút tôn nghiêm còn lại.

- Không phải thì ăn tiếp đi!

- Uhm! – Tôi ngoan ngoãn cầm chén cơm lên

- Chị Ba! Ngày mai đi chợ mua thịt cá nhiều một chút. Đừng chỉ có rau xào, canh rau thế này. – Thanh Phong quay qua nói với chị giúp việc

- Dạ...dạ...tại tôi không biết sẽ có khách.

- Tôi chỉ dặn dò vậy thôi. Không có ý trách chị!

Tôi không xen vào cuộc trò chuyện của anh, lặng lẽ ăn. Thanh Phong ngồi đó, không hề ăn một chút gì, chỉ ngồi nhìn chăm chăm, khiến tôi hoàn toàn mất tự nhiên. Nuốt khan miếng cơm, tôi khó khăn nhìn thẳng vào mắt anh, khẽ hỏi

- Anh không ăn sao?

- Không đói!

- Vậy...sao lúc này...

- Em ăn tiếp đi! Tôi phải đi rồi!

- À, Thanh Phong, lần sau nếu như anh có tới, thì mang giùm em giấy tờ tùy thân. Tất cả em đều để trong bóp cất ở tủ đầu giường. Chỉ là không biết anh còn giữ không?

- Tôi biết rồi!

Thanh Phong đứng dậy, bước vào trong phòng khoảng năm phút, sau đó bước ra, leo lên xe đi khỏi. Không hề chào tôi một tiếng và cũng không cho tôi một ít thời gian nói tiếng hẹn gặp lại.

Tôi bước vào phòng, đưa mắt nhìn chiếc tủ đầu giường. Một ngăn kéo đã được mở ra, chắc là anh đã lấy hết tài liệu quan trọng cất trong đó. “Không phải việc liên quan đến mình.”. Tôi nhún vai, bước tới định đóng ngăn kéo lại. Bất chợt tôi phát hiện một vật gì đó, hình như là một góc nhỏ của tấm hình bị kẹt ngay tủ. Đưa tay kéo nhẹ nhẹ để lấy tấm hình ra, tôi cũng không hề nghĩ tới tấm hình này có thể khiến cho tôi tới gần với việc giải thích tại sao tôi và Thanh Phong thật sự không thể ở bên nhau.

Đứng tần ngần trước cổng, tôi không biết quyết định đến đây của mình là đúng hay sai. Liệu rằng khi biết được sự thật, tôi có cảm thấy nhẹ nhõm hơn, hay lại càng lún sâu vào đau khổ. Tôi hít một hơi thật sâu, đưa tay bấm chuông cửa. Người ra mở cửa cho tôi phản ứng vẫn giống như lần đầu tiên trông thấy tôi, thoáng ngạc nhiên và lạnh lùng ngay lập tức. Chú Hiền đứng qua một bên, không hề có ý định sẽ ngăn cản tôi. Tôi gật đầu chào chú, không khách sáo bước vào trong nhà.

Người đàn ông với khuôn mặt chằng chịt vết sẹo ngồi trên ghế, đưa cặp mắt âm trầm chiếu thẳng về phía tôi. Thần sắc của ông rất tốt, không có vẻ gì là người trải qua một thời gian nằm liệt giường. Đứng bên cạnh ông là hai thanh niên hoàn toàn không hề xa lạ với tôi: anh Vinh và trợ lý Kim. Hai người họ nhìn tôi, không hề có một chút cảm xúc biểu hiện trên mặt. Tôi chần chừ bước lại gần, khi chỉ còn đứng cách xa khoảng ba bước chân mới dừng lại

- Thưa ba, con mới tới!

- Tôi không nghĩ cô lại tới tận đây. Cô ngồi đi! – Ông đưa tay chỉ cái ghế đối diện

- Ba! Con cần một lời giải thích! – Tôi vừa ngồi xuống đã đưa ngay tấm hình cho ông

Ông khẽ đưa mắt liếc nhìn tấm hình, hình như có một chút bất ngờ lướt qua. Anh Vinh và trợ lý Kim nhìn nhau, biểu cảm cũng giống như vậy.

- Sao cô lại có cái này?

- Con nhặt được. Người phụ nữ trong hình không phải là...

Tôi còn chưa kịp nói hết câu thì ông đã tức giận xé đôi tấm hình trước mặt tôi. Khuôn mặt đầy vết sẹo nhăn nhúm lại tạo thành một đường nét dữ tợn. Ông đập mạnh tay xuống bàn, đứng thẳng người, chỉ tay vào mặt tôi

- Tôi cấm cô gọi tôi là ba. Còn nữa nếu cô còn dám nhắc đến người đàn bà đó trước mặt tôi, thì đừng trách tại sao tôi không nề tình.

- Con...

- Hai đứa đưa cô ta ra khỏi đây ngay! – Ông hét lên

Anh Vinh là người phản ứng đầu tiên, nhanh chóng bước tới đỡ tôi đứng dậy, dùng một ít lực đẩy tôi ra khỏi nhà. Tôi thật sự không cam tâm, đã tới tận đây mà không thu được kết quả gì. Chộp lấy hai mảnh hình, ngoan cố quay đầu ra sau, tôi hét lên: “Con muốn biết sự thật! Con không nỡ buông tay! Hãy cho con một lý do chính đáng tại sao con phải rời xa Thanh Phong!”.

- Bạch Vy! – Anh Vinh hét lên đánh thức tôi khỏi cơn mê loạn – Chấp nhận đi!

- Nếu ba không nói con nghe, con sẽ hỏi anh Phong. – Tôi bắt chấp gào to

Trợ lý Kim không muốn tôi nói thêm câu nào chọc giận Chủ tịch, đứng chắn ngay tầm nhìn của tôi, ánh mắt sắc lạnh, buông ra lời đe dọa: “Cô không còn muốn đưa bé nữa phải không?”. Tôi sững người, theo phản xạ đưa tay lên bụng mình, cảm nhận một trận rét buốt thổi qua. “Anh Vinh, mau đưa cô ta rời khỏi đây, ngay khi em còn giữ được bình tĩnh!”

- Được! Con đi! – Tôi lách ra khỏi tay anh Vinh – Con không tin ba có thể giấu cả đời!

Nếu một người trong cuộc nhất quyết không nói, thì vẫn có thể hỏi người còn lại. Chỉ cần qua ba tháng này, tôi sẽ tìm bà ta, đến lúc đó mọi thắc mắc sẽ được giải đáp.

- Anh đưa em về! – Anh Vinh nói

- Không cần đâu! Anh đóng kịch một thời gian dài như vậy vẫn chưa thấy mệt sao? – Tôi nhếch mép cười – Cảm ơn anh thời gian qua đã chăm sóc cho em, dù có thể chỉ là vì nhiệm vụ chứ không phải thật tâm của anh.

- Anh...- Anh Vinh áy náy nhìn tôi

- Hoa cúc nở hoa rồi!

- Hả? – Anh ngơ ngác nhìn tôi

- Bụi hoa cúc anh trồng đã nở hoa rồi. Em đã nghĩ nếu anh thấy thì sẽ rất vui, nhưng có lẽ em lầm rồi. Anh còn chẳng nhớ đến chúng, cũng giống như tình cảm anh em bao nhiêu năm. Quay đầu lại chỉ là một giấc mộng hoang tưởng.

Thật nực cười! Rốt cuộc xung quanh tôi, điều gì là thật, điều gì là giả dối. Người nào là bạn, người nào là thù...Tôi cất bước nặng nề rời khỏi, né tránh ánh mắt ai oán của anh Vinh

- Bạch Vy! Dù em tin hay không, em mãi mãi là em gái tốt của anh! – Anh Vinh nói với theo sau lưng tôi

32. Chương 32

Khi tôi vừa bước vào nhà thì Thanh Phong đang hốt hoảng chạy ra, xém chút nữa còn đâm phải tôi.

- Anh có chuyện gì gấp gáp lắm sao?

- Em... – Anh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, vẻ mặt thoáng lộ vẻ khó chịu – Đi đâu vậy?

- Em qua nhà ba! Uhm, là ba của anh...

- Em tới đó làm gì?

- Có chuyện cần thắc mắc thôi.

- Thế đã hỏi được chưa? – Thanh Phong quay vào nhà, thông thả ngồi lên ghế

- Không! – Tôi cũng không ngại ngần trả lời – Anh tới đây làm gì? Không phải lúc này còn vội rời đi sao?

- À ừm..giấy tờ của em... – Anh đặt cái bóp lên bàn, hơi lúng túng đứng lên – Tôi đi đây!

Thanh Phong làm tôi cảm thấy rất khó hiểu, không thể biết được anh đang nghĩ gì trong đầu. Đường như anh có điều gì đó muốn nói với tôi nhưng lại không thể nói. Tôi khẽ tựa lưng vào ghế, nhắm hờ mắt. Sáng giờ trải qua quá nhiều cảm xúc, tôi có chút mệt mỏi

- Cô ơi, cô mệt thì vào phòng ngủ đi!

- Uhm – Tôi mở mắt – Được rồi, không cần để ý đến cô đâu!

- Cô ơi... – Bé Yến rụt rè nhìn tôi – Sau này cô đi đâu nhớ nói cho con biết nha cô. Lúc này cậu chủ làm con và mẹ sợ chết khiếp.

- Sao vậy?

- Cậu cứ tưởng cô bỏ đi rồi, nên tức giận lắm. Còn định chạy ra ngoài kiếm cô nữa. Lần đầu tiên con thấy cậu như vậy.

- Ờ, cô xin lỗi. Sau này cô đi đâu sẽ nói con biết!

Tôi trả lời nhưng tâm hồn đã trôi về nơi nào. Anh sợ tôi bỏ đi khi chưa viết đơn hay sợ không thể nhìn thấy tôi. Từ lúc nào tôi lại trở nên yếu đuối như vậy, chỉ một câu nói, chỉ một hành động nhỏ có thể khiến tôi

tâm tình bấn loạn. Tôi thở dài, tự an ủi trái tim ngu ngốc của mình. Phải tập buông tay, tập dần, đến khi nào không còn cảm thấy đau nữa.

Thế nhưng cái con người khó chịu kia lại không để cho tôi quyết tâm vứt bỏ. Bắt đầu từ ngày hôm đó, anh ngày nào cũng xuất hiện ở nhà vào buổi cơm trưa và chiều. Có khi không ăn gì, chỉ đơn giản nhìn tôi ăn hết hai chén cơm mới đứng dậy ra về. Điều đó làm tôi hết sức bức bối, nó khiến tôi nghệt thở một cách khó hiểu. Hôm nay tôi quyết định sẽ ăn cơm trong phòng, khóa trái cửa lại. Một nỗi ám ức không tên khiến tôi hành động ấu trĩ như vậy, nhưng trừ việc đó ra tôi không thể chống đối hơn nữa.

- Cậu không ở lại ăn cơm sao? – Tiếng chị Ba từ bên ngoài vọng vào

- Tôi không đói.

- Cậu...cậu làm cô giận hả? – Bé Yến ngập ngừng hỏi

- Yến! – Chị Ba vội vàng la con

- Không có, sao con nghĩ vậy? – Thanh Phong ôn tồn hỏi

- Tôi qua con nghe tiếng cô khóc trong phòng. Sáng nay lại ở trong phòng ăn cơm...

- Cô...có hay khóc không?

- Dạ, hình như cũng nhiều. Không phải lúc nào cũng nghe tiếng, nhưng sáng sớm nhìn mắt cô là con biết liền... – Bé Yến liến thoắng nói

- Là cô không nhẽ đó. Không liên quan đến cậu đâu!

Tôi xem chút nữa vì những lời đối thoại ngoài phòng khách làm cho sặc sỡ. Đừng giả vờ như tôi không nghe gì chứ. Họ phải biết nhà này không thể cách âm mà, sao có thể nói về tôi một cách vô tư như thế. Bây giờ thì hay rồi, ngay cả việc khóc cũng bị người ta đem ra mổ xẻ, phân tích. Làm ơn, có ai biết hai chữ “riêng tư” viết như thế nào không? Tôi đứng dậy, mở toang cửa, không buồn liếc nhìn Thanh Phong, tự mình dọn mâm cơm xuống bếp.

- Cậu...lần này thì cô giận thật rồi.

- Chị Ba, cái này phiền chị sắp xếp, tôi không rảnh lắm! Thôi cậu về! Mai cậu sẽ mua tập mới qua cho.

- Dạ, con cảm ơn!

Tôi sống ở đây được khoảng một tuần lễ, cũng có thể nhận thấy Thanh Phong đối xử rất tốt với bé Yến, xem như con cháu trong nhà. Điều này làm tôi có chút ngạc nhiên, anh hiếm khi thể hiện tình cảm rõ rệt với một ai do tính cách của anh có một chút lạnh lùng, một chút xa cách.

- Cô để con dọn cho! Cô lên nhà xem, cậu mua rất nhiều đồ cho cô. Mẹ con đang sắp xếp giùm cô đấy ạ!

Tôi buông cái chén đang rửa dở dang, mỉm cười cảm ơn bé Yến, rồi bước lên nhà trên. Chị Ba đang lôi trong túi ra rất nhiều vật dụng, nào là bình sữa, quần áo cho trẻ sơ sinh, nón vải, găng tay, tất tần tật những thứ cần thiết. Anh đang nghĩ gì vậy? Tại sao vừa muốn ly dị vừa lo lắng, chăm sóc cho tôi? Tôi thật sự rất sợ hãi. Tôi không những không thể gạt bỏ tình cảm, mà càng ngày càng yêu anh. Đối diện mỗi ngày với anh cứ như một đóm lửa nhỏ thối bùng ngọn lửa yêu thương đang gào thét trong lòng tôi. Hay đây chính là cách anh dẫn dắt tôi, làm cho tôi lún sâu rồi quay lưng bỏ mặc. Và tôi chính là một nạn nhân hoàn toàn tự nguyện. Thanh Phong, anh thật sự đã quá tàn nhẫn.

- Chị Ba! Đổng đồ này...

- Là của cậu mới mua đem qua!

- Chị không cần lấy ra đâu. Những thứ này em đã chuẩn bị đầy đủ rồi. Nếu chiều nay anh Phong có ghé, phiền chị gửi lại giùm em. Em cảm ơn.

Nói xong, tôi không đợi câu trả lời, đã quay lưng bước vào phòng. Ngồi thẩn thờ trên giường, tôi đưa tay kéo chiếc giở rách, lôi từng vật dụng nhỏ nhỏ xinh xinh trong đó ra. Những chiếc áo, chiếc quần, từng cái

găng tay đều được anh Vinh mua cho tôi ngay khi tôi siêu âm biết được đứa bé là con gái. Lúc này tôi có nhìn qua những thứ mà Thanh Phong mua, toàn bộ đều là màu hồng. Thanh Phong, có thể chỉ là đoán mò, nhưng anh đoán đúng rồi. Con của chúng ta chính là con gái. Nó nhất định sẽ rất giống anh....

Tôi ngồi trong phòng đợi, có chút oi bức khiến tôi khó chịu. Đang loay hoay tìm cách đứng dậy để ra ngoài hít thở một chút thì tôi đột nhiên cảm nhận có một lực giúp mình đứng lên. Tôi ngạc nhiên, đưa mắt nhìn. Sau đó theo phản xạ, tôi lập tức tránh xa khỏi bàn tay ấy.

- Tại sao anh ở đây?

- Tình cờ thôi! – Minh Trường mỉm cười

- Phiền anh tránh qua một bên, tôi muốn ra ngoài.

- Anh giúp em!

- Cảm ơn, không cần! – Tôi định lùi ra sau một bước nhưng chợt phát hiện mình đang đứng giữa hàng ghế, mọi ánh mắt hiện tại đang đổ dồn về mình

- Không cần xem anh như người xa lạ vậy chứ!

- Tránh ra! Tôi không muốn chồng mình hiểu lầm! – Tôi nói nhỏ vừa đủ để anh ta nghe thấy

- Haha, em khéo đùa thật. Em đừng nói là em chưa ly dị với hân ta nhé!

- Anh...chuyện đó không liên quan tới anh!

Tôi nhìn anh ta với cặp mắt chán ghét. Cái con người thâm sâu như anh ta khiến tôi xem thường. Ra mặt giúp em tôi, rồi lại quay ngoắt bắt tay với tập đoàn K. Con người như vậy tôi không thể tin tưởng được. Đẩy anh ta qua một bên, tôi lách người rời khỏi. Đi được vài bước, đột nhiên một cơn đau nhói lên khiến tôi nhăn mặt, đưa tay ôm bụng. Đau, rất đau. Tôi cảm giác đầu óc hoa cả lên, không giữ được lực, cả người từ từ khụy xuống. Ngay lập tức, Minh Trường lao tới đỡ lấy tôi

- Em sao vậy?

- Đau...Đau quá!

- Bác sĩ... – Minh Trường la to, bế bổng tôi lên – Không sao, không sao đâu...

Trong lúc vô thức, tôi đưa mắt nhìn về một góc trong bệnh viện. Cả người chấn động vì trông thấy bóng dáng quen thuộc. Tôi đưa tay về phía đó, tôi thật sự rất muốn chạm vào người đó, được anh ôm trong lòng, nghe anh nói những lời dỗ dành, giúp tôi vượt qua cơn đau chết đi sống lại này.

- Thanh Phong...Thanh Phong... – Tôi lẩm bẩm gọi tên anh

Nhưng người ấy lại quay lưng rời khỏi. Nước mắt làm nhòe đi tầm nhìn của tôi. Làm ơn, đừng bỏ đi mà. Tôi muốn la lên gọi anh, nhưng cơn đau đã ngăn cản tôi lại.

Tôi nằm trên giường bệnh. Bác sĩ bảo chỉ là cơn đau do co thắt, từ đây đến lúc sinh sẽ còn gặp, nhất là vào ban đêm, ban ngày sẽ rất ít, không cần quá lo lắng. Minh Trường đứng kế bên tôi, lắng nghe một cách chăm chú. Tôi chán nản nhìn anh ta, không hiểu anh ta đang đóng vai gì. Ngay khi bác sĩ dặn dò xong, tôi chống tay ngồi dậy, không muốn ở lại một giây một phút nào nữa.

- Em nghỉ một chút nữa đi!

- Tôi muốn về! Còn anh, tránh xa tôi ra!

Minh Trường khề khượng người lại, ánh mắt tỏ vẻ mất mát, đứng qua một bên để tôi rời đi. Tôi lướt ngang qua mặt anh ta, ngay lúc đó anh ta nhét vào tay tôi một vật.

- Cái này? – Tôi nhìn chiếc usb trong tay mình

- Khi em cần tiếp thêm dũng khí để rời bỏ, hãy sử dụng nó! Bạch Vy, em đừng nghĩ chỉ mình anh thủ đoạn, dễ tiện. Sau này em sẽ hối hận vì đã nghĩ như vậy!

- Tôi không cần cái này.
 - Em sợ điều anh nói là đúng phải không? – Minh Trường nhếch mép, khích tướng tôi
 - Không phải...
 - Vậy thì cứ giữ nó. Dùng hay không dùng là quyền của em mà.
 - Anh cố tình tới bệnh viện tìm tôi đúng không? Nếu là tình cờ thì anh đã không chuẩn bị thứ này.
 - Haha, cứ nghĩ như vậy đi!
- Tôi im lặng, nắm chặt chiếc usb trong tay, nhanh chóng rời khỏi.

33. Chương 33

Bé Yến trông thấy tôi vội vàng chạy ra, hoa chân múa tay khoe bức tranh vừa mới vẽ. Những nét vẽ non nớt nhưng lại rất có hồn, sinh động và đáng yêu. Tôi xoa xoa đầu bé

- Đẹp thật! Con thích vẽ lắm hả?

- Dạ! Cô vẽ với con nha!

- Uhm, được, con lấy giấy ra đây!

Tôi vui vẻ đồng ý. Hai cô cháu ngồi vẽ với nhau, không khí rất náo nhiệt. Những ý tưởng trẻ thơ của bé làm tôi bật cười, đã lâu lắm rồi tôi mới cười sảng khoái như vậy.

- Cô ơi! Cô có phải là vợ cậu không?

- Hả? Sao con lại hỏi vậy? – Tôi chột dạ

- Cậu nói vợ của cậu vẽ rất đẹp. Con thấy cô vẽ đẹp ơ là đẹp, nên con nghĩ vậy.

- Hai người đang làm gì vậy?

- Cậu! – Bé Yến vui vẻ chạy tới người vừa lên tiếng

Tôi không đứng dậy, chỉ đưa mắt nhìn anh. Thanh Phong thong thả ngồi xuống ghế, vừa cười vừa trả lời với bé Yến

- Đang vẽ hả? Đưa cậu xem!

- Cô dạy con vẽ đó. Cậu thấy đẹp không?

- Bác sĩ có nói gì không? – Anh nhìn bức vẽ, nhưng câu hỏi lại nhằm về tôi

- Uhm không có gì...Chỉ là lúc này...À, anh có vào bệnh viện không?

- Không! Tại sao tôi phải vào đó? – Thanh Phong trả lời, mắt vẫn không nhìn về phía tôi

Vậy là lúc đó có lẽ do đau quá mà tôi đã bị hoa mắt, trông nhầm người rồi. Vậy cũng may, anh không phải chứng kiến cảnh Minh Trường bế tôi lên. Tôi thở hắt ra một cái, đứng dậy bước vào phòng.

- Bé Yến, ngày mai cậu phải đi công tác. Ba tháng sau mới về. Con ở nhà phải ngoan biết không?

Tôi khẽ đứng sững lại. Ba tháng. Như vậy anh sẽ không bên cạnh lúc tôi sinh con. Khi anh về cũng đã đến thời hạn giao ước. Nhưng nếu anh không đi thì chưa chắc đã bên cạnh tôi. Chỉ cần nghĩ như vậy thì sẽ không buồn nữa. Tuy nhiên lúc này có một cảm giác mất mát len lỏi trong người làm tôi có chút khó chịu.

- Thanh Phong! – Tôi quay người lại, khó khăn hỏi – Tối nay...có thể ở đây không?

Tôi biết khi nói ra câu đó sẽ bị anh xem thường, nhưng hôm nay có thể là ngày cuối cùng tôi trông thấy anh. Tôi không muốn bỏ lỡ. Cứ xem như tôi là người không có tự trọng đi, tôi mặc kệ...Thanh Phong có vẻ rất bất ngờ, trong một khoảnh khắc bị câu nói của tôi làm cho đứng hình. Lần đầu tiên tôi thấy anh lúng túng như vậy, ánh mắt có một chút rối loạn.

- Coi như em chưa nói gì đi! – Tôi thất vọng nói
- Được! – Thanh Phong trả lời, ánh nhìn hướng ra ngoài cửa, xem chừng như muốn né tránh

Tôi ngồi trên ghế, đan cái khăn choàng từ hôm bữa, một mặt vì muốn hoàn thành cho rồi, mặt khác là để giết thời gian chờ người nằm trên giường chìm vào giấc ngủ. Tôi là một người hèn nhát, với mệnh đề này từ lâu tôi không có ý định phản đối. Nếu tôi dũng cảm thì đã ngồi chống cằm, mặt dày nhìn anh không chớp mắt, chứ không phải ngồi đếm cừu thay anh như vậy.

- Những thứ này có thể mua ngoài chợ mà! – Thanh Phong gác tay dưới đầu, mắt hướng lên trần nhà, nói một cách băng quơ
- Anh chưa ngủ sao? Hay đèn sáng quá?
- Không phải! Lâu rồi không ngủ ở đây, nên có chút lạ chỗ.
- Xin lỗi...
- Vì cái gì?
- Đã biết mai anh phải đi sớm, còn đề nghị anh ngủ lại, làm mất giấc ngủ của anh.
- Bình thường ở nhà tôi cũng có ngủ đâu mà.
- Thanh Phong!
- Uhm...
- Em muốn nghe anh tâm sự...với tư cách một người bạn thân...Có được không?

Tôi là vợ, chính xác đã được hơn ba năm, nhưng tôi chưa từng muốn biết anh nghĩ gì, thích gì, quan tâm điều gì. Khoảng thời gian ở bên anh, tôi chỉ ngày đêm trách móc, lo sợ, nghi ngờ...Tôi luôn nghĩ anh phải có trách nhiệm hiểu mình, nhưng lại quên mất anh cũng cần điều đó. Bây giờ có lẽ đã quá muộn, không biết anh còn cho tôi một cơ hội nào không?

- Em muốn nghe gì?
- Tất cả...những gì anh cảm thấy khó chịu, không thể nói với ai...
- Đến bây giờ em mới nghĩ đến việc tìm hiểu tôi nghĩ gì thì hình như quá muộn rồi. Em ngủ đi! Có thai thức khuya không tốt đâu!

Tôi chưa kịp lĩnh hội câu trả lời thì Thanh Phong đã quay lưng về phía tôi. Lần đầu tiên tôi mới nhìn kĩ tấm lưng to lớn của anh. Rất vững chãi, cũng rất cô độc. Người nhìn còn có cảm giác xót xa, muốn ôm chầm lấy nhưng lại không thể. Thì ra đây chính là cảm giác mà anh đã nếm trải bao nhiêu năm nay. Lặng lẽ nằm xuống cạnh anh, tôi cắn chặt môi, cố kiềm nén tiếng nấc của bản thân. Cùng nằm trên một chiếc giường, sao khoảng cách chúng tôi lại xa xôi như vậy.

Sáng sớm khi tôi thức dậy thì đã không thấy anh. Tưởng chừng như tối qua là một giấc mơ. Ngồi trên giường thanh tĩnh đầu óc một lúc, tôi sửa soạn quần áo rồi đi. Không có anh, tôi ở lại đây còn ý nghĩa gì nữa. Chỉ bằng trong thời gian này đi kiếm em trai mình không hay hơn sao. Chị Ba và bé Yến trông thấy tôi kéo vali ra khỏi phòng thì rất ngạc nhiên, vội vàng hỏi:

- Cô định đi đâu?
- Em muốn quay về nhà cũ...Khoảng thời gian này làm phiền mọi người quá!
- Cô ơi, cô không ở đây với con nữa sao?
- Bé Yến ngoan, khi cô sinh em bé xong sẽ ẵm em về thăm con, được không? – Tôi mỉm cười, xoa đầu bé – Chị Ba, có thể cho em mượn điện thoại được không?

- Trời, cô cứ tự nhiên đi. Sao phải xin phép tôi chứ? – Chị Ba chỉ chỉ chiếc điện thoại bàn

Tôi gật đầu, bước tới gọi cho số điện thoại quen thuộc. Đầu dây bên kia thông báo không liên lạc được. Tôi cũng nghĩ như vậy nên không bắt nghe lắm. Tôi suy nghĩ một lát, quyết định gọi cho Phúc

- Phúc, chị Vy đây! Uhm, chị vẫn khỏe...Không sao đâu...Nhà cũ của em...Chị định dọn đến đó một thời gian...Uhm, được, chị biết rồi...Cảm ơn em nhiều.

Tôi gác máy. Vậy là không cần lo về chỗ ở nữa. Đi một vòng lớn, cuối cùng lại quay về điểm xuất phát. Tạm biệt hai mẹ con chị Ba, tôi leo lên taxi về lại căn nhà cho tôi khoảng thời gian yên bình nhất trong đời.

Tôi lật một góc chậu cây nhỏ trước sân, lấy chiếc chìa khóa để mở cửa. Đây là chìa khóa dự phòng, vì tôi ngày xưa có thói quen quăng chìa khóa lung tung nên Phúc làm một cái giấu ở đây cho tôi. Khi tôi rời đi, cậu nhóc cũng không có ý nghĩ sẽ đem cất nó, nên bây giờ tôi mới may mắn ngồi được trong nhà. Vật dụng từ lúc tôi đi cũng không có gì thay đổi, có chăng là nhiều bụi hơn thôi. Nhìn một lượt xung quanh, cảm giác hạnh phúc, tiếng cười, tiếng nói của những ngày ấy vẫn còn len lỏi trong từng ngõ ngách. Đưa tay quệt một đường trên bàn phòng khách, tôi thở dài ngao ngán. Hôm nay phải tổng vệ sinh rất mệt mỏi đây. “Con ngoan, chịu cực một hôm nhé!” – Tôi đưa tay lên bụng, trấn an con gái.

Với thân hình không còn như xưa, chậm chạp, lè mề lau lau dọn dọn thì đã quá giờ trưa. Lúc này cảm giác đói bụng cũng xuất hiện, tôi quyết định đầu tiên sẽ đi rút tiền ngân hàng, tận hưởng bữa trưa ở nhà hàng sang trọng, sau đó sắm ỉnh chiếc di động mới, rồi các thứ linh tinh vặt vãnh nữa. Nghĩ là làm, tôi tắm rửa sạch sẽ, rời khỏi nhà. Bao nhiêu buồn chán, bực dọc quyết định vứt bỏ hết sau lưng, tự thưởng ỉnh một ngày thật vui vẻ. Ngay cả mình không biết tự yêu lấy bản thân thì làm sao mong người khác quý trọng mình chứ.

Đạo một vòng trung tâm mua sắm, tôi dừng lại ở cửa hàng bán vật dụng trẻ em. Do mãi mê nhìn ngắm một số thứ bắt mắt mà tôi vô tình đụng phải một người. Lúc ngẩng lên định xin lỗi thì bắt gặp ngay ánh mắt đang mở to ngạc nhiên nhìn mình, còn tôi thì cảm thấy hết sức vui mừng với sự hội ngộ này

- Á, sao anh ở đây? – Tôi vui vẻ hỏi Hải Lâm

- Như em thôi! Mua đồ cho con... – Hải Lâm hơi ngượng ngùng gãi gãi đầu

- Woa! Anh và Lan Linh có em bé rồi sao? Chúc mừng hai người nha! Cô ấy có đi chung với anh không? – Tôi vừa hỏi vừa ngó nghiêng xung quanh

- Không có! – Hải Lâm lắc đầu – Chúng ta ra kia nói chuyện đi!

- Uhm, được!

Lâu lắm rồi tôi mới gặp lại Hải Lâm, thật sự thì tôi có một chút phấn khích. Dù gì tình cảm của chúng tôi từ trước tới giờ vẫn rất tốt.

- Em dạo này sao rồi?

- Vẫn tốt! Anh nhìn xem, em cũng sắp làm mẹ rồi!

- Em tái hôn khi nào? Sao không báo anh một tiếng để chúc mừng em...

- Cái này...rất dài dòng.

Tôi có chút khó xử, không biết làm sao mở miệng nói với anh là tôi đã quay lại với Thanh Phong. Với những việc mà Thanh Phong đã gây ra cho Lan Linh, e rằng Hải Lâm dù không biết rõ nhưng cũng không tránh khỏi khúc mắc trong lòng. Chưa kể bây giờ tôi còn sắp ly dị. Tình hình đúng là có kể ra vừa mất rất nhiều thời gian lại mất vui, cho nên cứ tránh được thì tránh.

- Bây giờ em ở đâu? Khi nào rảnh rồi anh sẽ đưa Lan Linh tới thăm em.

- Em hả? Vẫn ở chỗ cũ...Không có gì thay đổi.

- Anh tưởng em có chồng thì sẽ rời đi chứ.

- Hi, anh cứ xem em là bà mẹ đơn thân đi!

- Cái này... – Hải Lâm có chút lo lắng nhìn tôi – Anh cũng có đọc báo, công ty nhà em...
 - Anh biết mà, em trước giờ đối với vấn đề đó không có quan tâm. Không cần lo cho em đâu. Em thật sự rất tốt mà. – Tôi mỉm cười trấn an anh – Lan Linh thế nào?
 - Đã khá hơn rất nhiều rồi. Từ lúc sinh em bé, cô ấy gần như bình phục hoàn toàn.
 - Thật mừng cho hai người!
- Những lời này đều là lời nói thật tâm của tôi. Trải qua nhiều việc như vậy, bản thân tôi không còn muốn thù hận ai nữa. Dù trước kia xảy ra việc gì thì Lan Linh đã trả lại cho tôi rồi, thậm chí là phải trả quá nhiều.
- Bạch Vy! Đứa trẻ có phải...là của Thanh Phong không?
- Câu hỏi đột ngột của Hải Lâm làm cho tôi giật mình. Đúng là bạn bè thân thiết, lại hiểu nhau rõ như vậy, cũng có chút bất tiện. Không thể có bí mật nào được giấu kín. Tôi thở dài, khẽ gật đầu.
- Cái thằng...Đừng để anh gặp được nó, nếu không sẽ đánh cho nó một trận!
 - Ai cũng có nỗi khổ riêng mà anh. Em không vui, cũng chưa chắc Thanh Phong không buồn. Cái nào buông được thì buông vậy.
 - Sao em lúc nào cũng nghĩ cho người khác như vậy?
 - Anh đừng nói giống như em khoan dung, độ lượng lắm. – Tôi đẩy nhẹ vào vai Hải Lâm – Thôi, cũng trễ rồi. Em phải về. Khi nào rảnh thì hẹn em, em cũng muốn gặp Lan Linh.

34. Chương 34

Tôi ngạc nhiên khi thấy trong nhà sáng đèn. Nếu tôi nhớ không lầm thì lúc này ra khỏi nhà, tôi đã tắt đèn, đóng cửa hết sức cẩn thận. Không lẽ có ăn trộm nào lại hoạt động lộ liễu như vậy chứ. Mở nhẹ cổng, tôi đứng ở ngoài sân, hồi vọng vào:

- Ai ở trong đó vậy?
 - Là em! – Phúc ngay lập tức lên tiếng, xuất hiện trước mặt tôi
 - Em...sao lại ở đây?
 - Tại em có chút lo lắng nên đã xin phép được nghỉ hai ngày để lên thăm chị.
 - Thật là, chị có phải là con nít đâu! – Tôi cảm kích nhìn Phúc
- Hai chị em vui vẻ bước vào nhà. Phúc có vẻ cũng vừa mới tới nơi, balô mang theo vẫn còn đặt ngay cạnh cửa. Tôi ngồi xuống ghế, vỗ bộp bộp vào chỗ ngồi bên cạnh, ra hiệu cho cậu nhóc
- Hai bác biết em lên đây chứ?
 - Dạ không! – Phúc nhún vai, ngồi xuống cạnh tôi – Chỉ là đi có hai ngày, cũng không phải là việc gì lớn lắm.
 - Đừng nói chỉ là lên xem tình hình của chị. Không có việc gì chứ?
 - À ừm...vì em không biết làm sao liên lạc với chị, nên phải lên tận đây. Em nghĩ chị muốn biết chỗ ở hiện tại của anh Khải...
 - Em biết sao? – Tôi rất ngạc nhiên, có một chút vui mừng trong giọng nói
 - Dạ! Nhưng em không thể dẫn chị đi gặp anh ấy được. Có lẽ anh Khải cũng không biết là em biết nhà. Em cho chị địa chỉ, chị tự tìm tới nha.
 - Làm sao em biết được?

- Cái này...chị coi như em theo dõi anh ấy đi! – Phúc ngại ngùng, mắt đảo thành một vòng tròn – Buổi sáng khi báo vừa đăng tin, em cảm thấy rất lo lắng nên đã bắt xe lên thành phố ngay trong ngày, dù việc này làm em bị kỉ luật sau đó nhưng rất may em đã không chần chừ. Em đã đứng trước cửa nhà một lúc trước khi thấy anh ấy đi ra cùng với dì, còn mang rất nhiều đồ đạc...Em đã đi theo...Thế đấy.

- Em thật sự là chàng trai tốt. Chị cảm ơn em nhiều lắm! – Tôi nắm tay Phúc tỏ lòng biết ơn sâu sắc của mình

- Chị đừng nói là em chỉ chị. Em không muốn anh ấy nghĩ mình níu kéo. Chị biết đấy, em cũng sĩ diện lắm.

- Phúc cười cười, có vẻ cố giấu sự ngượng ngùng của mình

- Phúc, chị là chị nên không thể bỏ mặc Khải, nhưng em thì khác, với những người không xứng đáng với mình, em hãy thật vui vẻ mà bỏ mặc họ. Phải làm cho họ cảm thấy hết sức ngu ngốc khi lạc mất mình. Hiểu chưa?

Phúc chỉ gật đầu, không trả lời tôi. Thật ra nói thì rất dễ, cũng như tôi đây, có làm được đâu. Cố gắng rất nhiều cũng chỉ có thể không khóc lóc nữa thôi, nhưng vui vẻ, lạc quan như ngày xưa thì khó vô cùng. Tôi rất ghét phải thừa nhận mình là kẻ khuyên người khác rất giỏi, nhưng lại là tấm gương vô cùng xấu.

- Haiz, mà thôi đi, chị mà như em, chắc đã vật vã chứ không thể bình tĩnh nói về người cũ như em được. Em đừng cảm hơn về bề ngoài rất nhiều! – Tôi vỗ bộp lên vai Phúc, đánh trống lảng – Em đã ăn uống gì chưa?

- Em ăn rồi! Chị nghỉ ngơi đi! Em về nhà ngủ lưng. Mệt rồi. Hì hì!

- Uhm, ngủ ngon!

Tôi nắm chặt tờ giấy ghi địa chỉ nhà trong tay, đứng bên đường nhìn về ngôi nhà nhỏ phía bên kia, trong lòng là một mối cảm xúc hỗn loạn. Căn nhà đó chỉ khoảng một phần năm ngôi nhà cũ của tôi, trước cổng còn có tấm bảng cho thuê. Hoàng Khải và dì sao lại trở nên thế này. Chẳng lẽ họ ra đi mà không được một đồng nào sao? Tôi khó khăn lắm mới lấy đủ dũng khí băng qua đường, gặp nhau trong tình cảnh này không biết có mùi vị thế nào đây.

Tôi đưa tay bấm chuông cửa. Một lúc sau, một người phụ nữ dáng vẻ tròn trịa bước ra, nhìn tôi đề phòng

- Cô kiếm ai?

- Xin hỏi ở đây có ai tên Hoàng Khải không?

- Có, nhưng cậu ấy đi làm sớm rồi. – Bà ta trả lời nhất gừng

- Vậy còn mẹ của Khải có ở đây không ạ?

- Bà ta hả? Ôi giờ, chắc qua nhà hàng xóm đánh bài rồi. Không có ở nhà. Cô là ai?

- Dạ, cháu là họ hàng ở dưới quê lên thăm.

- Vậy hả? – Bà ta đưa mắt nhìn tôi từ đầu tới chân – Nói thiệt với cô, bây giờ không biết đâu mà lần. Thấy cô bầu bí thế này nhưng tôi cũng không dám cho cô vào. Mắc công lắm...Thôi cô qua quán nước kế bên ngồi đi. Khi nào họ về, tôi sẽ gọi cô.

- Dạ, vậy làm phiền cô! – Tôi gật đầu, không ý kiến thêm nữa

Ngồi đợi rất lâu, rất lâu sau, cuối cùng không cần người phụ nữ trong nhà thông báo, tôi cũng có thể trông thấy dì từ đằng xa trở về. Dì cũng ngay lập tức phát hiện ra sự có mặt của tôi, ban đầu là bất ngờ, khẽ đứng khựng lại, sau đó đưa cặp mắt khinh thường nhìn vào cái bụng to tròn của tôi

- Mà làm gì ở đây?

- Con tìm dì và em...Con muốn biết hiện tại hai người ra sao rồi?

- Biết để làm gì? Để cười vào mặt tao hả? Mà đi đi!

- Dì...

- Cút! Tao mà la lên thì có mày xấu mặt đó.

Tôi hết sức bất mãn với thái độ của dì. Sau nhiều chuyện xảy ra như vậy nhưng bà ta vẫn không bỏ thói hung hăng, hồ đồ. Tôi lắc lắc đầu, không thèm chấp, quay lại ngồi ở quán nước. Sự thật là mục đích tôi đến đây không phải để kiếm bà ta mà là Hoàng Khải. Bà ta liếc tôi một cái, nguyền một tiếng rõ dài rồi mở cửa bước vào trong nhà. Tôi đưa mắt nhìn đồng hồ, đã hơn sáu giờ rồi nhưng sao vẫn chưa thấy Khải về. Tôi hơi sốt ruột, không biết do chỗ làm xa hay là em tôi phải làm quá nhiều việc.

- Cô nè!

- Dạ! – Tôi quay đầu nhìn người phụ nữ

- Khải nó về rồi đó. Nó có thói quen đi công sau. Tôi có nói nó là có người kiếm, nó vừa thấy cô đã quay vào, bảo không muốn gặp. Tôi thấy cô đang có thai, ngồi ở đây đợi cũng không tốt....Hay cô về đi!

- Cô...cô cho con vào nhà đi cô!

- Thôi, không được đâu. Tụi này ở tập thể, có gì bị đổ thừa một lăm....

- Vậy cô giúp cháu vào nói với Khải là cháu sẽ ngồi đây đợi đến khi nào nó ra gặp thì thôi.

- Thôi được rồi, để tôi vào nói tiếng nữa. Được hay không tôi không biết, nhưng tôi không ra báo nữa đâu à!

- Dạ, con cảm ơn!

Tôi kiên nhẫn ngồi đợi, dù lưng đã mỏi nhừ rồi. Tôi không tin Hoàng Khải nhất quyết không ra gặp tôi. Vì lẽ gì mà nó lại tránh mặt tôi, tôi thật sự nghĩ không ra. Hay nó trách tôi đến bây giờ mới tìm nó, như vậy tôi càng phải gặp để giải thích. Tôi đã mất một người vì hiểu lầm, không thể mất thêm một người nữa.

Trời đã chuyển sang nhá nhem tối, đường phố bắt đầu lên đèn. Chủ quán cafe nhìn tôi bằng cặp mắt khó chịu vì đã chiếm chỗ quá lâu. Tôi ái ngại nhìn ông ta, xin lỗi và gọi một chai nước suối thứ ba dù chai đầu tiên vẫn chưa uống hết. Có lẽ hôm nay không gặp được Hoàng Khải rồi, nhưng ngày mai tôi sẽ quay lại. Tôi chỉ cần xem nó bây giờ sao rồi, có khỏe không, giải thích tất cả mọi việc, rồi sau đó nếu nó không muốn gặp tôi, tôi sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt nó nữa. Tôi đứng dậy tính tiền, xoa xoa cái lưng, giờ tay bắt taxi.

- Chị Vy!

Tôi giật mình, vui mừng quay đầu lại. Hoàng Khải đứng trước cửa nhà, cặp mắt đầy tâm trạng nhìn tôi chằm chằm. Tôi vội vàng bước tới, Hoàng Khải lách người qua một bên, chừa một chỗ trống cho tôi vào nhà. Tôi có chút hụt hẫng với cách đối xử lạnh nhạt của em trai nhưng vẫn mỉm cười bước vào trong.

Căn nhà cho thuê này được chia thành các phòng nhỏ. Mỗi phòng chỉ ở vừa đủ hai người, nếu thêm một người ngay lập tức có cảm giác ngột ngạt. Hoàng Khải vì tránh bầu không khí đó nên không bước vào phòng mà đứng ở ngoài. Di liếc xéo tôi một cái, rồi tiếp tục xem tivi, bỏ qua sự có mặt của tôi.

- Chị tới đây có việc gì?

- Chị tới thăm em. Chị mới biết chuyện, thời gian qua...

- Em nhìn chị – Hoàng Khải đưa mắt nhìn tôi một lượt – có lẽ sống rất tốt. Vậy được rồi, muốn thăm thì cũng thăm rồi, chị về đi!

- Khải, em có chuyện gì hiểu lầm chị phải không? Không phải chị không tìm em sớm đâu. Chị có nỗi khổ riêng mà. Em nghe chị giải thích.

- Không cần đâu. Em thấy tốt nhất chúng ta đừng liên quan đến nhau nữa.

- Em đừng nói vậy mà. – Tôi hốt hoảng

- Chị quay về với anh ta đi. Em mới kiếm được việc làm. Em không muốn anh ta không vui, lại ảnh hưởng đến việc em khó lắm mới kiếm được. Mẹ con em cần tiền để sống.

- Chị...chuẩn bị ly dị rồi! – Tôi khó nhọc lên tiếng

- Tại sao? – Hoàng Khải không dám chắc những gì mình vừa nghe được, ngơ ngàng nhìn tôi
- Chị bắt buộc phải lựa chọn. Và chị không thể không chọn em trai của mình. Bây giờ chị không còn ai bên cạnh, đến cả em cũng bỏ mặc chị, chị phải làm sao đây?
- Hừ, chả biết nó lựa chọn hay do thằng đó đá nó nữa. – Dì nhìn tôi dè bủ
- Mẹ! – Hoàng Khải luôn luôn không thích cách đối xử của dì với tôi – Chị hai, chị nói thật chứ?
- Em không tin chị sao?
- Tin, em tin chị mà. – Hoàng Khải thay đổi nét mặt, vui mừng nắm lấy tay tôi – Tốt rồi, chúng ta có thể là một gia đình rồi!
- Tao thì chả tin nó!
- Chị tính thế này! – Tôi chả thèm chấp bà ta, nhìn một lượt căn phòng xập xệ – Chúng ta thay đổi chỗ ở đi. Không có tiền mua nhà thì cũng ráng kiếm một chỗ trọ lớn hơn. Sau này chị còn sinh em bé.
- Em không có khả năng. Lúc ra khỏi nhà mẹ và em không lấy một thứ gì hết. Sống đến bây giờ là nhờ tiền tiết kiệm bấy lâu nay của em. Mẹ lại...À ừm em chỉ mới kiếm được việc gần một tháng nay.
- Không sao! Chị có thể lo được. Em và dì cứ thu dọn đồ đạc đi, khi nào kiếm được nhà, chị sẽ báo. Đây là số điện thoại của chị. – Tôi lấy mảnh giấy nhỏ, ghi lại số

Hoàng Khải đỡ tôi đứng dậy, ánh mắt đã trở lại yêu thương và dịu dàng. Đứng bên ngoài đợi taxi với tôi, Hoàng Khải nói: “Chị hai, có lẽ một lúc nào đó, chúng ta cần phải ngồi lại tâm sự. Em rất nhớ khoảng thời gian trước đây!”. Tôi nhìn em trai, cảm thấy trong lòng rất ấm áp, gật gật đầu. Tôi leo lên taxi, quay lại nhìn em trai đến khi xe rẽ sang đường khác.

35. Chương 35

Sau mấy ngày vất vả tìm kiếm, tôi đã tìm được chỗ ở mới vừa ý. Hoàng Khải tay xách nách mang chuyển đồ đạc vào trong nhà. Căn nhà này được tôi thuê nguyên căn, vì nó khá nhỏ lại nằm trong hẻm sâu nên giá thuê không đến nỗi nào. Tuy nhiên so với căn phòng ọp ẹp cũ của em trai thì nó vẫn còn tốt chán. Tôi bước tới phụ Hoàng Khải một tay nhưng bị em trai phẩy tay từ chối, chỉ chỉ vào cái bụng đã rất to của tôi.

Cuối cùng công cuộc dọn dẹp cũng đã đâu vào đấy, dì nhanh chóng chọn cái phòng to nhất, bước vào đóng sập cửa trước mặt chị em tôi. Hoàng Khải nhìn tôi miễn cưỡng, đẩy tôi vào căn phòng nhỏ hơn, còn mình thì lót chiếu ngủ ngoài phòng khách.

Tôi gọi điện thoại thông báo cho Phúc biết rằng tôi sẽ chuyển nhà. Tôi không muốn Hoàng Khải khó xử. Đầu dây bên kia ngoài những chữ “Dạ, dạ” thì không góp thêm ý kiến nào nữa. Cúp máy, tôi mới yên tâm chợp mắt nghỉ ngơi sau khoảng thời gian khá mệt mỏi của mấy ngày qua. Không hiểu sao lúc trước chỉ nằm ở nhà, sức khỏe của tôi rất yếu, ngay cả đứa con đầu cũng không thể giữ. Bây giờ không những động tay động chân, tinh thần cũng chẳng thoải mái nhưng đứa trẻ này lại rất khỏe mạnh. Có lẽ ông trời còn rủ một chút lòng thương xót với tôi.

Tôi bước qua nửa tháng thứ chín với vài cơn đau do co thắt, dần dần quen thuộc, không cảm thấy đau đớn như lần đầu tiên. Ngày sinh của tôi đã gần kề. Thời gian này rất quan trọng nên em trai hầu như không cho tôi làm việc nhà, tất nhiên không thể để dì làm nên mọi việc đều đổ dồn lên Hoàng Khải. Đối với việc bắt công này, em trai tôi hoàn toàn không có ý phản đối, ngược lại còn rất vui vẻ. Hoàng Khải không còn là đứa em đầy tính tự trọng, tự cao tự đại ngày xưa nữa, nhưng tôi lại thấy em mình đã thật sự trưởng thành hơn rất nhiều.

- Mẹ và chị ra ăn cơm!

Tôi từ trong phòng bước ra, nhìn một bàn đồ ăn bốc khói nghi ngút, trong lòng không khỏi cảm thán

- Tay nghề em càng ngày càng cao đó!

- Tất nhiên! Em nghĩ do gen di truyền đó chị! – Em trai đưa mắt nhìn dì – Mẹ ngồi ăn đi!
 - Lại là mấy món này sao? – Dì lấy đôi đũa khẩy khẩy chén cơm – Hay mày lại không đưa đủ tiền chợ cho em mày.
 - Mẹ! Ngày nào mẹ không kiểm chuyện với chị thì ăn không ngon hả?
 - Thôi đi Khải, tại chị không giỏi, sau này có lẽ việc tiền bạc nên để dì đưa cho em. Con thấy dì ở nhà không cũng rất thoải mái, chắc là có nhiều tiền lắm. Hay dì đưa một ít cho Khải mua đồ ăn hợp với sở thích của dì đi!
- Tôi trước giờ chưa bao giờ nhún nhường trước bà ta. Nếu không vì đứa em trai này, bà ta được ngồi chung mâm với tôi sao. Đã không làm gì, sử dụng tiền của tôi mà còn lên mặt. Tôi đâu phải con nhóc 3-4 tuổi ngày xưa chứ.
- Mày....Tao không ăn nữa! – Dì đập chén cơm lên bàn, ùng ùng bước vào phòng
- Hoàng Khải nhìn mẹ rồi lại quay qua nhìn tôi, không biết phải phản ứng thế nào. Cuối cùng đành cầm chén cơm, khó nhọc lùa vội từng đũa
- Chị xin lỗi đã làm em khó xử!
 - Là em phải xin lỗi mới đúng. Nếu không phải toàn bộ lương tháng này của em đều phải trả nợ ẹ thì chị không phải cực khổ suy tính vừa lo tiền nhà, vừa lo tiền chợ.
 - Thật ra, nếu chị rút tiền trong ngân hàng thì sẽ không phải cực khổ thế này, nhưng chị không muốn đi ỷ lại. Bây giờ ngay cả đối mặt với khó khăn, dì vẫn bài bạc như thường. Chị xin lỗi, chị nói thẳng, chị vì thương em mới giữ dì ở lại, chứ dì chả phải máu mủ gì với chị mà được quyền nói nặng nói nhẹ.
 - Em hiểu chị mà!
 - Uhm, em hiểu chị thì tốt! Em chỉ cần biết, dù chuyện gì xảy ra, chúng ta vẫn là chị em tốt! Về phần dì, chị giao lại cho em.
- Hoàng Khải nhìn tôi, trong mắt ẩn chứa vạn điều khó nói. Tôi cố tình dường như không thấy, quay lại chén cơm của mình. Tôi không ăn thì cũng phải để con tôi ăn. Thật ra một lý do tôi không rút tiền ngân hàng vì từ lâu tôi đã để dành phần đó cho con mình. Không một ai có thể đụng vào. Tôi rút tiền lãi mỗi tháng chi tiêu là quá lắm rồi!

- Tôi ngồi trong quán cafe, đưa mắt nhìn ra cửa sổ, trông thấy dáng vẻ hấp tấp của Phúc thì bật cười. Phúc được nghỉ phép vài ngày nên lên thành phố thăm tôi.
- Chị ở đây! – Tôi đưa tay ra hiệu
- Phúc mỉm cười, nhanh chóng bước tới chỗ tôi. Lấy tay lau mồ hôi, cậu nhóc ngồi xuống ghế, gọi một ly cafe đá mà không cần đọc menu.
- Làm gì mà gấp gáp vậy!
 - Em sợ chị đợi!
 - Chị cũng vừa tới thôi! Sao lại được nghỉ phép mấy ngày thế?
 - Em chuẩn bị đi tập huấn sáu tháng. Đã được chọn rồi, đợt này được cho về nhà chuẩn bị. Em tranh thủ chạy lên thăm chị!
 - Tập huấn ở đâu?
 - Trung Quốc. Chỉ sáu tháng thôi, nhưng háo hức lắm chị à!
- Phúc vừa trả lời, vừa đưa ly cafe uống một hớp. Tôi đột nhiên nhận ra người ngồi trước mặt tôi không còn là một cậu nhóc e thẹn, dễ dãi mặt, mà đã trở thành một thanh niên phóng khoáng. Thời gian dù không dài nhưng thay đổi quá nhiều thứ, kể cả một con người

- Vậy thì chúc em đi may mắn!
 - Chị! Em muốn hỏi ý kiến chị một chuyện.
 - Chuyện gì?
 - Cái này... hơi khó nói một chút... – Phúc gãi gãi đầu
 - Sao đây? – Tôi buồn cười, chẳng lẽ cảm giác lúc này của tôi là sai sao
 - Em có hứa sau khi đi tập huấn về, sẽ trả lời một người...
 - Hả? – Tôi hoàn toàn bị bất ngờ trước thông tin này – Ý em nói là có một người đã ngỏ lời với em?
 - Dạ, anh ấy là vận động viên bóng rổ. Lâu lâu tổ điền kinh có đi ngang qua sân tập bóng rổ. Không biết sao anh ấy lại để ý đến em...
 - Em thích cậu ta chứ?
 - Em không biết. Cảm giác rất khác so với ngày xưa. – Phúc đưa tay khuấy ly cafe
 - Vậy thì em có sáu tháng để suy nghĩ rồi đó. Ban đêm, khi không có ai bên cạnh, em hãy nhắm mắt lại, lúc đó em sẽ có câu trả lời.
- Phúc đưa mắt nhìn tôi, muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Cuối cùng một bầu không khí im lặng kéo dài giữa hai chúng tôi. Tôi nghĩ rằng Phúc đã có câu trả lời, nhưng lại không muốn đối mặt. Người ta thường nói đau quá sẽ tự khắc buông tay, nhưng chỉ e là nhiều người thả mình đau chứ không nỡ nhìn vật mình trân trọng phải tan vỡ.
- Đột nhiên nhắc đến đau, bụng tôi lại trỗi dậy một cảm giác đau đớn. Tôi nghĩ có lẽ lại là một cơn đau như mọi lần nên tìm cách chuyển tư thế một chút, nhưng lại không giảm, mà càng lúc càng đau hơn.
- Chị sao vậy?
 - Đau... Chị nghĩ... phải vào bệnh viện... – Tôi khó khăn nói, mồ hôi đã tuôn ra như tắm – Điện thoại... gọi cho Khải giùm chị....

Tôi thật sự không ngờ mình có thể vượt qua được cửa ải đó. Ngay khi tiếng khóc của con cất lên, tôi biết rằng mình đã được tái sinh một lần nữa. Một cảm giác hạnh phúc, nghẹn ngào làm tôi rơi nước mắt. Do tôi sinh sớm nửa tháng nên con tôi được giữ lại theo dõi một ngày trước khi được đưa về phòng.

Nhìn đứa con bé nhỏ nằm trong nôi, tôi tự cười vu vơ một mình. Túc trực trong bệnh viện với tôi là dì, điều đó làm cho tôi rất bất ngờ, không nghĩ rằng dì có thể bỏ thời gian để chăm sóc mình. Hôm đó khi tôi được cho về phòng thì Phúc đã đi rồi, tôi nghĩ Phúc và Khải đã có khoảnh khắc rất khó xử, do đó Phúc không ở lại chờ tin của tôi cũng là một việc hết sức bình thường. Tôi có một chút tò mò, muốn hỏi Hoàng Khải nhưng thấy vẻ mặt ủ dột của em trai thì đành giữ lại trong lòng.

- Thăng chồng mày đúng là vô trách nhiệm. Con ra đời được ba ngày rồi mà cũng chưa thấy vô thăm lần nào...
- Anh Phong không biết đứa bé này là con anh ấy. – Tôi vừa nựng con vừa nói
- Vậy là sao?
- Với lại anh ấy đã đi công tác rồi, làm sao biết con đã sinh. Dù gì cũng sắp li dị, quan tâm nhiều mà làm gì.
- Đúng là... – Dì bỏ dở câu nói
- Mấy ngày nay thật cảm ơn dì.
- Tao chẳng qua không muốn nghe thằng Khải cằn nhằn, với lại nhà này bây giờ do mày nuôi mà...
- Dì! Chúng ta không thể sống thật vui vẻ với nhau sao?

Tôi không muốn ngày nào cũng phải gây gổ với dì, mở miệng ra là trong đầu phải chuẩn bị câu nói tiếp theo. Chưa kể tôi khổ một thì người ở giữa như Hoàng Khải khổ tới mười. Tôi không thể quý trọng dì, nhưng ít nhất phải sống hòa thuận, như vậy cũng tốt lắm rồi. Dì không trả lời câu hỏi của tôi, lẳng lặng đứng lên bước ra ngoài.

- Chị!

Hoàng Khải bước vào, tay xách một túi đồ khá lớn. Tôi chớp chớp mắt nhìn, đang định lên tiếng trách em trai sao lại mua lắm đồ như vậy thì Hoàng Khải đã đọc được ý nghĩ, lập tức nói:

- Không phải em mua, một chị y tá bảo có người gửi cho chị...Em không biết làm sao nên đành nhận lấy.

- Có nhầm lẫn gì không?

- Em hỏi kĩ rồi. Đúng tên đúng số phòng.

- Đưa chị xem là gì!

Hoàng Khải đưa túi đồ cho tôi. Khi từng món đồ được lấy ra, tôi dường như cảm thấy một cơn bão cát vừa thổi qua, khiến mắt tôi mù mịt, cay đến phát khóc. Đây đều là những thứ Thanh Phong từng mua cho tôi và bị tôi nhờ chị Ba trả lại. Tôi nhớ chúng vì vào buổi tối hôm đó, trước ngày anh đem chúng đi, tôi đã ngồi ngắm từng món một. Ngắm rất lâu, rất lâu, lâu đến nỗi mọi chi tiết đều ăn sâu vào tâm trí. “Thanh Phong, anh đang làm gì vậy? Anh phải làm em đau khổ đến chết đi mới vui lòng sao?”

- Để em vứt đi! – Hoàng Khải trông thấy phản ứng của tôi, dường như đã hiểu được sự tình

- Đừng! – Tôi cản lại – Chị đã vứt chúng một lần rồi. Cuối cùng chúng vẫn quay lại.

- Tùy chị! – Hoàng Khải khó chịu nói – Cháu ngoan! Cậu vào thăm này!

Hoàng Khải hôn lên trán Hy Hy – tên ở nhà của con gái tôi – sau đó ngồi bên góc giường nhìn chằm chằm cháu. Tôi xếp đồ đạc vào túi, khẽ ngã người ra giường. Hàng loạt câu hỏi chạy lung tung trong đầu, làm tôi muốn hét lên xua tan chúng đi. Có lẽ một lúc nào đó thuận tiện, tôi sẽ phải tìm người có câu trả lời để giải đáp cho tôi, không thì tôi sẽ hóa điên mất.

36. Chương 36

Tôi bế Hy Hy lên, không hiểu sao nãy giờ con cứ khóc mãi. Dì từ nhà bếp bước vào phòng, nhìn tôi một cái, không nói không rằng đưa tay đón lấy Hy Hy

- Giữ một đứa nhỏ cũng không xong!

- Cháu đã uống sữa rồi, cũng không có đi vệ sinh, sao lại khóc thế chứ? – Tôi lo lắng

- Có thể bú chưa đủ! Đưa bình sữa đây!

Tôi ngoan ngoãn đưa cho dì. Quả thật sau khi uống thêm một chút, Hy Hy đã ngoan ngoãn ngủ trong vòng tay của dì. Đừng trách tôi, vì tôi chưa có kinh nghiệm mà. Dì nhướn mắt, tỏ vẻ tự hào, sau đó đặt bé vào nôi, quay lại bếp. Tôi gỡ gỡ đầu, làm mẹ thật sự khó quá đi. Tôi mở tủ quần áo, định lấy cái khăn đắp cho con. Bỗng nhiên trong đồng quần áo rớt ra tấm hình đã được dán lại bởi băng keo. Tôi vội vàng định cúi xuống nhặt lên, nhưng không biết Hoàng Khải bước vào phòng từ lúc nào, đã nhanh tay nhặt giúp.

- Chị!

Hoàng Khải định đưa cho tôi, nhưng cũng đã kịp đưa mắt nhìn qua tấm hình. Sau đó ngay lập tức, động tác của nó khê khệng lại, ánh mắt từ ngạc nhiên chuyển sang kích động. Tôi định lấy lại thì nó đã rút tay lại, dán chặt mắt vào ba người trong tấm hình

- Người này...không phải là mẹ em sao?

- Uhm! – Tôi khó xử, né tránh ánh mắt của Hoàng Khải

- Còn người đàn ông này là ai? Đứa bé này nữa?

- Chị...không biết!
- Không biết? Vậy làm sao chị có tấm hình này?
- Chị... – Đến lúc này tôi không biết phải trả lời thế nào
- Em sẽ hỏi mẹ!

Không để cho tôi phản ứng, Hoàng Khải đã lao ra khỏi phòng. Tôi cắn chặt môi, vẫn không đủ dũng khí để đuổi theo, đến khi nghe tiếng chén vỡ trong bếp, tôi mới biết mình đã gây chuyện lớn rồi. Tôi chạy vào bếp, thấy Hoàng Khải nắm chặt nắm tay, cặp mắt đỏ ngầu, còn dì thì mặt mày tái mét, đang dựa lưng vào tường cố gắng chống đỡ sức nặng của bản thân.

- Mẹ! Ông ta là ai? Đứa bé này là ai? – Hoàng Khải bước tới, dùng cả sức lực lay người dì
- Khải! Em bình tĩnh!
- Chị biết chuyện gì đúng không? – Hoàng Khải quay qua nhìn tôi
- Không...Chị thật sự không biết! – Tôi cố sức lắc đầu
- Được rồi! – Dì hét lên – Một là con muốn biết sự thật và nhìn mẹ chết trước mặt con, hai là con bỏ qua đi, chúng ta xem như chưa từng thấy bức hình này.
- Tại sao? Tại sao lại giấu con? Người đàn ông này không phải là ba, đứa trẻ này cũng không phải là con. Họ là ai? Là ai?

Dì đau khổ, run rẩy quỳ sụp xuống sàn nhà. Tôi đứng một bên, cắn chặt môi. Tôi không nghĩ chỉ với một tấm hình lại làm Hoàng Khải xúc động như vậy. Bây giờ tôi mới biết dì trong lòng em trai tôi luôn luôn là một hình tượng tốt đẹp, không hề có quá khứ đen tối. Tôi không biết ẩn tình trong câu chuyện này là gì, nhưng nhìn dì chỉ biết khóc nức nở, không thể biện minh, tôi đoán rằng sự thật rất khủng khiếp. Có chăng mọi ân oán mà chúng tôi phải ném trải đều là do dì gây ra.

- Đó là...là chồng trước của mẹ. Còn đứa bé đó là anh trai cùng mẹ khác cha với con. Họ đều đã chết trong một trận hỏa hoạn. – Cuối cùng dì không chịu nổi sự dồn ép của Hoàng Khải, run rẩy thốt ra từng chữ

Không chỉ mình Hoàng Khải chấn động, mà ngay cả tôi cũng không thể giữ bình tĩnh. Sự thật này dù tôi đã chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn khiến cả người tôi run lên bần bật. Hai người họ không chết, họ đã quay lại trả thù cả nhà chúng tôi. Trận hỏa hoạn? Năm đó là tai nạn hay do ai sắp đặt? Nếu vì tai nạn, tại sao ông ta lại muốn trả thù? Thanh Phong là anh trai của Hoàng Khải, anh có biết điều đó khi lập kế hoạch không hay chỉ làm theo lời ba mình. Tôi bám vào thành bàn, không để cho những câu hỏi khủng khiếp quật ngã.

- Họ vẫn chưa chết!
- Hả? Không, không đúng, chính mắt tao...Chính mắt tao...
- Người đàn ông đó chỉ bị phỏng nặng, dung mạo bị tàn phá. Còn đứa bé đó vẫn bình an vô sự, đã trở thành một người đàn ông tài giỏi.. – Tôi vẫn tiếp tục nói, mặc kệ vẻ mặt bị đả kích đến méo mó của dì
- Làm sao mày biết? – Dì lao lên nắm chặt hai vai tôi
- Trận hỏa hoạn năm xưa chỉ là tai nạn? Hay có người khác sắp đặt? Dì, con nghĩ dì là người có câu trả lời chính xác...
- Im! Im ngay!

Bà ta như một con thú hoang bị sập bẫy, cất lên tiếng kêu thống khổ. Hoàng Khải đỡ đỡ, tiến về phía tôi, ánh mắt bi ai, dường như muốn nhìn thấu tâm hồn người đối diện

- Cho em biết? Hai người đó là ai? Sao chị lại có tấm hình này?
- Là...chủ tịch tập đoàn K và con trai ông ta, Thanh Phong – Tôi nặng nề nói ra từng chữ
- Không đúng! – Hoàng Khải lùi ra sau mấy bước, không muốn chấp nhận những gì tôi vừa thốt ra

- Chủ tịch K luôn luôn đeo mặt nạ, đó không phải là phong cách lập dị, đó là cách ông ta che đi những vết sẹo chẳng chịt.

- Trận hỏa hoạn đó...

- Cái này chị không biết! – Tôi đưa mắt nhìn dì – Nhưng chị nghĩ chúng ta đều có câu trả lời rồi.

Hoàng Khải lắc lắc đầu, quỳ sụp xuống sàn nhà. Khuôn mặt trở nên đỏ ửng, vô cảm. Dì vừa bước tới ôm Hoàng Khải vừa phẫn uất nhìn tôi, dường như nếu có thể sẽ giết tôi ngay lập tức

- Mà hài lòng chưa?

- Cây kim trong bọc cũng có ngày lòi ra. Con đã cố giấu nhưng không thể giấu mãi được. Rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì? Tại sao hận thù cứ trả mãi không hết hả dì?

- Mà đi hỏi lão ta đó! Tao không biết gì hết! Không biết gì hết!

Hoàng Khải vùng khỏi cái ôm của dì, chống tay ngồi dậy, không nói không rằng bước ra khỏi nhà. Tôi không muốn em trai vì tâm tình bất ổn mà gặp phải bất trắc nên cũng vội vàng chạy theo. Tôi thừa nhận mình vì muốn biết sự thật mà bất chấp nỗi đau của người đối diện, từng lời từng chữ đều cửa vào tim của em trai. Hình ảnh tốt đẹp của dì trong lòng Hoàng Khải bao nhiêu năm chỉ trong một đêm bị đánh sập hoàn toàn. Bây giờ dì không chỉ đơn giản là người mẹ hung hăng, hồ đồ, mê cờ bạc, mà còn là người phụ nữ hám lợi hám danh, còn có thể là người ra tay trong trận hỏa hoạn năm đó. Con người đáng sợ như vậy thật khiến người con hiếu thảo như Hoàng Khải cũng phải né tránh.

- Đợi chị với! – Tôi nắm tay kéo Hoàng Khải lại

- Để cho em yên!

- Em định đi đâu?

- Em đi kiếm Thanh Phong! Em phải chứng minh mẹ không đứng đằng sau trận hỏa hoạn đó. Mẹ chỉ nghĩ rằng họ đã chết!

- Thanh Phong đi công tác rồi! Em bình tĩnh lại đi!

- Vậy thì... – Hoàng Khải đột nhiên nắm chặt lấy vai tôi – Tìm ông ta, chị biết chỗ ở ông ta đúng không?

- Chị...

- Dẫn em đi! Ngay bây giờ, nếu không làm rõ mọi chuyện, em sẽ hóa điên mất. Xin chị!

- Chị e rằng ông ta sẽ không cho em câu trả lời mà em muốn. Chỉ cần nhắc đến dì, ông ta đã cho người lôi em ra ngoài. Nếu em đã tin dì, hà tất gì phải làm sáng tỏ mọi chuyện.

- Em thà đau lòng một lần, còn hơn khúc mắc suốt đời. Nếu mẹ nợ họ thì em sẽ đứng ra trả nợ. Nếu tất cả là hiểu lầm, em bắt họ phải trả hết cho chúng ta.

- Được, chị đưa em đi! – Ánh mắt kiên quyết của Hoàng Khải đã thuyết phục được tôi

- Hai người muốn gì? – Ba của Thanh Phong vẫn ngồi ở vị trí quen thuộc, nét mặt và giọng nói đầy vẻ chán ghét

- Ba đã cho tụi con vào nhà, chắc cũng đoán được mục đích tụi con tới đây. Con nghĩ hôm trước ba không kể con nghe vì ba xác định con không phải là khán giả ba muốn. Bây giờ con đã đem khán giả đích thực tới, ba không cần phải làm khó dễ nữa đâu.

- Hừ – Ông khề nhếch mép – Đúng là cô rất thông minh.

- Cảm ơn ba đã quá khen. Con so với những người trong nhà này chẳng qua như kẻ học việc thôi!

- Đã vậy hôm nay tôi không cần phải đóng kịch nữa. Khán giả đã có, tôi không bắt đầu thì xem thường mọi người quá.

- Chủ tịch... – Trợ lý Kim có ý định ngăn cản ông
- Không sao, bọn trẻ ranh này nếu biết chuyện, cũng chẳng thay đổi được gì.

Tôi nhìn Hoàng Khải, dùng mắt hỏi em trai rằng nó đã suy nghĩ kĩ chưa, có còn muốn nghe sự thật nữa không. Hoàng Khải nắm chặt tay tôi, tỏ ý rất kiên định. Ba của Thanh Phong nhìn chúng tôi, rồi ngả lưng ra ghế, mắt nhắm lại, có lẽ đang sắp xếp lại câu chuyện của mình.

- Chuyện xảy ra rất lâu rồi....

37. Chương 37

HAI MƯƠI TÁM NĂM TRƯỚC

- Tôi không muốn sống trong nhà này nữa!
- Bà nói vậy mà nói được hả? Thăng Phong chỉ mới ba tháng tuổi, bà làm mẹ kiểu gì vậy?
- Tôi chán cuộc sống này lắm rồi!

Tiếng cãi nhau phát ra từ căn nhà tồi tàn trong một khu phố nhỏ. Hàng xóm xung quanh dường như quá quen thuộc nên vẫn tiếp tục công việc của mình. Khoảng nửa tiếng sau, một người phụ nữ tóc tai bù xù tức giận bước ra khỏi nhà, leo lên chiếc xe hơi đời sẵn. Chỉ còn lại người đàn ông cô độc đang cố gắng giúp đứa trẻ trong tay nín khóc. Vài người hàng xóm tò mò nhìn vào trong nhà, lắc đầu ra vẻ thương cảm. Người đàn ông đó là một thầy giáo nghèo, nghe nói gia đình ngày xưa cũng khá giả lắm, được học hành tử tế. Từng có thời gian kinh doanh nhưng người không gặp thời, bị thua lỗ, phải quay về dạy học. Chưa kể còn có tính thương người, thường dạy học ấy đứa nhỏ bán vé số, làm cho người vợ cảm thấy rất phần uất. Một tuần hết năm ngày nghe người vợ mắng chông mình vô dụng. Tưởng rằng sau khi nhà họ đón đứa con đầu lòng, cả hai sẽ vui vẻ, hạnh phúc hơn. Nào ngờ thời gian này bà ta công khai cặp kè với một người giàu có. Với sắc đẹp trời ban, việc bà ta bỏ chồng đã được cả xóm dự đoán từ trước. Thương là thương cho đứa con còn nhỏ dại kia!

- Thầy! – Hai đứa nhóc gầy còm, đen nhẻm bước vào nhà
 - Hôm nay thầy không khỏe, bữa khác chúng ta học!
 - Tụi con biết, chỉ là hôm nay tụi con đứa đánh giày, đứa bán vé số được kha khá, mua cho em hộp sữa đặc. Thầy nhận cho tụi con vui!
 - Mấy đứa...
 - Thầy đừng buồn! – Một đứa có vẻ lớn hơn bước tới an ủi ông
- Ông cảm động xoa đầu nó, sau đó từ trong túi lấy ra đưa cho nó một ít tiền, nói:
- Ngày mai giữ lại cho thầy mười tờ!
 - Thầy không bao giờ mua vé số mà! Bây giờ lại mua nhiều như vậy?

Ông mỉm cười, không trả lời, quay lại với đứa con lúc này đã ngủ say trong lòng. Ông muốn thử vận may, ông muốn giữ lại mẹ cho con mình. Lúc này đây ông cần thật nhiều tiền để níu kéo cái gia đình sắp sửa đổ nát. Ông cảm thấy thật chua xót, lần đầu tiên ông mới thấy tiền bạc lại quan trọng như vậy.

- Thôi hai đứa về đi! Mà hôm nay không có cô, hai đứa ngủ ở đây đi. Chứ thầy nhìn hai đứa vật vờ ngoài công viên, thầy đau lòng quá!
- Dạ thôi thầy! Mắc công cô về bắt chột. Chiều mai tụi con lại ghé.

Người phụ nữ tóc tai bù xù lúc này bây giờ đã trở thành một phụ nữ ăn mặc sang trọng, ngồi trong nhà hàng cùng với tình nhân. Người đàn ông ăn mặc bảnh bao, cẩn thận gắp một ít thức ăn vào chén, dùng giọng điệu năn nỉ nói

- Đừng tức giận nữa! Ăn một chút đi!

- Em ăn không vô! Khi nào chưa thoát khỏi ông ta thì em không thể nào sống vui vẻ được!
- Nếu ngày xưa em chọn anh, không chọn hắn thì bây giờ đâu phải than thở như vậy!
- Tại người ta khờ dại, bị cái mã bề ngoài dụ dỗ mà, tưởng hắn ta tài giỏi lắm, ai dè lại vô dụng như vậy. Nhưng mà không phải anh cũng đi lấy vợ ngay sau đó sao?
- Anh cần người phụ nữ đó để tiến thân. Cũng may là không phải sống đến bà ta đến cuối đời. Vừa sinh đứa con gái đã qua đời, anh mới được ở bên em thế này.

Hai người không biết liêm sỉ, tíu tít tâng bốc, âu yếm nhau. Được một lúc thì cả hai rời khỏi nhà hàng, leo lên xe, thẳng hướng về biệt thự. Ngay trong đêm đó, một âm mưu kinh khủng đã được vạch ra và thực hiện ngay lập tức.

Bà ta đứng nép vào một góc, nhìn vào ngọn lửa hung hãn từ từ nuốt trọn căn nhà tồi tàn, miệng nhếch thành một đường cong thỏa mãn. Đàn em của gã nhân tình quả nhiên ra tay thật gọn gàng, nhanh nhẹn và không để lại bất kỳ dấu vết nào. Dù gì với cái xóm nhỏ tồi tàn này, việc bà hỏa ghé thăm là một việc không có gì xa lạ. Không muốn gây sự chú ý cho đám người đang la hét, cố gắng dập tắt đám cháy, bà ta quay lưng bỏ đi, không hề ngoái đầu lại

- Thầy ơi! Thầy ơi! – Hai đứa nhỏ từ về phần khích chuyển sang hốt hoảng – Trời ơi, nhà thầy sao thế này?
- Nhà thầy tụi bây bị cháy! – Một người hàng xóm lò đầu ra nói – Ổng đang ở trong bệnh viện. Không biết sống nổi không nữa. Có ông bạn thân dạy chung trường ở trong đó với ổng đó.
- Thầy ơi! – Hai đứa nhỏ chưa kịp nghe hết câu, kêu lên một tiếng rồi chạy như điên đến bệnh viện

Hai đứa nhỏ gầy gò túm chặt lấy vị bác sĩ trực tiếp chữa trị, cầu xin ông cứu lấy thầy của mình. Hình ảnh đó làm cho vài bệnh nhân trông thấy phải rơi nước mắt.

- Các con bình tĩnh đi! Bác sĩ sẽ cố gắng mà! – Đồng nghiệp của người đàn ông xấu số lên tiếng
- Bác sĩ! Bác sĩ! Hãy cứu thầy con! Bao nhiêu tiền chúng con cũng có! – Đứa nhỏ hơn lời từ trong túi ra mấy tờ vé số – Là giải đặc biệt, giải đặc biệt đấy ạ!

Với mười tờ vé số độc đắc trời ban, không những một mạng người được cứu sống, mà còn giúp cho hai mảnh đời bất hạnh được ăn học đàng hoàng. Người thầy giáo bất hạnh sau khi bình phục rời bỏ khu phố nhỏ, được sự giúp đỡ của người bạn đồng nghiệp cùng chí hướng, dựng lên sự nghiệp, từ một cửa hàng buôn bán nhỏ, thành một công ty, và bây giờ là một tập đoàn lớn mạnh. Nhưng trong ông lại chất chứa một nỗi oán thù sâu sắc. Chỉ cần một số tiền nhỏ đã có thể biết kẻ đứng đằng sau trận hỏa hoạn năm đó, ông bắt đầu lập kế hoạch trả thù từ đây.

- Người đàn ông bất hạnh, người đàn bà cầm thú và gã nhân tình đó chắc không cần tôi nêu tên thì hai người cũng có thể đoán được. Còn hai đứa nhỏ bán vé số năm ấy chính là thằng Kim và Vinh đây.
- Ông nói dối! – Hoàng Khải hét lên – Ba mẹ tôi không phải là người như vậy!
- Tôi không cần cậu tin tôi... – Ông đưa mắt sang nhìn tôi – Em trai cô dễ dàng bị đả kích quá! Tôi nghĩ đúng hay sai chúng ta đều tự có câu trả lời.
- Kế hoạch của ba rất hoàn hảo. Cho Phong tiếp cận con, kết thông gia, lợi dụng sự tin tưởng, chiếm đoạt cổ phần. Đó chỉ là về vật chất, còn về tinh thần thì tàn khốc hơn. Chia rẽ con và Thanh Phong, Hoàng Khải và Phúc, ba và dì. Con nghĩ rằng ba sẽ không dừng lại ở đó. Ba chính là muốn đuổi cùng giết tận... – Tôi cố gắng giữ bình tĩnh, dù trong lòng có hàng ngàn con sóng đang gào thét
- Hahaha, nếu cô là con tôi, chắc chắn sẽ rất được tôi cưng chiều. Cô nói không sai, kế hoạch tôi rất hoàn hảo, nhưng người tính không bằng trời tính. Tôi lại không ngờ thằng Phong lại yêu cô. Từ lúc nào nó đã trở thành vật cản cho kế hoạch của tôi. Nếu không nhờ hai đứa Kim và Vinh, e rằng không thể tách cô khỏi nó được.

- Bước tiếp theo của ba con không tài nào đoán được. Vậy thì đành đi một bước tính một bước – Tôi đột ngột đứng dậy, nắm tay Hoàng Khải lôi đi – Cảm ơn ba đã kể cho chúng con nghe. Chúng ta về!

Hoàng Khải đã trở thành một con rối vô tri vô giác mặc cho tôi kéo đi xềnh xệch. Tôi đau lòng nắm chặt bàn tay đang run rẩy, ướm dẫm mồ hôi của em trai. Lúc này đây phải có một người mạnh mẽ để chống đỡ, và người đó chỉ có thể là tôi. Dù sự thật tàn khốc như thế nào thì ngoài việc đau lòng cho người mẹ quá cố của tôi, trong tôi không hề có chút thương xót gì cho ba và dì. Nhưng Hoàng Khải thì khác, hai người đó chính là tượng đài vững chắc trong lòng nó, bây giờ tất cả đã vỡ vụn không còn một vết tích.

- Chị Vy! Làm sao đây? Em làm sao đối mặt với mẹ... – Hoàng Khải nín người lại, ánh mắt ngập tràn thống khổ

- Dì mãi mãi là mẹ của em, chúng ta có thể ghét bỏ người ngoài, nhưng không thể ghét bỏ ba mẹ mình. Như chị đây, chị không thương ba, nhưng không có quyền phán xét ông. Không ai sinh ra được lựa chọn ba mẹ mình, em phải chấp nhận sự thật này.

- Nhưng hai người họ đã ra tay giết người. Giết người đó...

- Khải! Em hãy nghĩ theo một chiều hướng khác, nếu họ không ra tay thì sẽ không đến được với nhau, như vậy sẽ không có em. Nếu họ không ra tay, chị đã không thể gặp Thanh Phong, không thể có một tình yêu khắc cốt ghi tâm, không thể có Hy Hy. Vậy chẳng phải chúng ta đều là một phần trong tội lỗi của ba và dì sao? Chị biết nói vậy là rất miễn cưỡng nhưng lúc này đừng trách họ nữa, bây giờ chúng ta chỉ có thể đối mặt trả nợ cho họ mà thôi.

- Chị Vy! – Hoàng Khải ôm chầm lấy tôi, bật khóc

Đây là lần đầu tiên tôi thấy em trai khóc. Lúc còn nhỏ ngay khi đánh lộn với đám con nít trong xóm, bị ba lôi về đánh cũng không thấy nó rớt một giọt nước mắt. Lớn lên thất bại trong tình yêu, mất tất cả trong một đêm, khi nó ngồi tâm sự với tôi, tôi cũng không thấy nó rơi lệ. Đứa em trai này, một khi đã khóc, nghĩa là đã quá đau, đã tổn thương quá lớn rồi. Tôi không hiểu sao lúc này tôi lại có thể bình tĩnh đối mặt với mọi việc như vậy, là do bản năng của một người chị, hay vì những loại dả kích này tôi đã quá quen rồi. Tôi chỉ có thể cảm thấy trong tim mình có một lỗ hổng, càng lúc càng lớn toạc ra, làm cả người tôi lạnh toát. Bây giờ tôi đã có câu trả lời tại sao tôi và Thanh Phong mãi mãi không thể bên nhau. Nếu anh có cố quên ba tôi là người ra tay muốn giết chết anh và ba của anh, thì những người xung quanh sẽ ngày ngày đêm đêm ở bên cạnh nhắc nhở anh. Yêu con gái của kẻ thù, tôi tưởng những chuyện đó chỉ có trên phim ảnh thôi. “Thanh Phong, khoảng thời gian hơn ba năm nay anh đã quá mệt mỏi rồi. Là do em không hiểu anh, chỉ biết trách móc anh. Nếu em biết sớm hơn, có lẽ sẽ ngoan ngoãn rời bỏ anh mà không níu kéo.”

38. Chương 38

Tôi và Hoàng Khải trở về nhà. Trong nhà là một mảnh yên tĩnh, trong lòng tôi lóe lên một cảm giác bất an. Hy Hy! Con gái của tôi! Nhanh chóng chạy vào nhà, tôi vừa gọi “Dì! Dì!” vừa lao vào phòng. Một trận rét lạnh lướt qua người tôi. Trong nôi trống không. “Con gái của tôi đang ở đâu?”. Tôi chạy khắp nhà, dù căn nhà đó nhỏ như lỗ mũi, nhưng tôi không muốn bỏ sót bất kỳ góc ngách nào.

- Chị! – Hoàng Khải run run chỉ tờ giấy đặt trên bàn

“Tao cần đứa con của mày để cứu ông ấy. Đừng trách tao, có trách là trách mày dù biết mọi việc nhưng vẫn không ngăn cản âm mưu xấu xa đó. Mày không phải là con người.”

Tôi run rẩy buông rơi tờ giấy. Hoàng Khải vội vàng nhặt lên. Sau đó nó đưa ánh mắt khó hiểu nhìn tôi. Tôi lắc lắc đầu, tôi không biết gì hết. Tôi khổ sở ngồi sụp xuống nền nhà, trong đầu cố gắng xử lý hàng loạt thông tin. Usb! Tôi bỗng nhiên nhớ đến nó. Có lẽ nó sẽ có câu trả lời. Tôi vội lục tung ngăn kéo lôi nó ra, mở máy tính lên kết nối. Trong đó chỉ có một tập tin duy nhất, là một file video. Tôi biết rằng khi mở lên, tôi sẽ không thể quay về cuộc sống bình thường được nữa. Có lẽ ngay cả những kỉ niệm đẹp mà tôi cố gắng chôn giấu trong tim cũng sẽ bị cướp sạch, nhưng vì đứa con bé bỏng, tôi có thể đánh đổi cả mạng sống, há gì chỉ là niềm vui cuộc sống. Tôi đưa chuột bấm vào file đó....

Camera được đặt trong túi của người thứ hai, theo tôi có lẽ là Minh Trường. Người còn lại là Chủ tịch tập đoàn K, đứng cạnh ông vẫn là hai người quen thuộc. Và ngạc nhiên là không có Thanh Phong.

- Ông hẹn tôi không biết có chuyện gì? – Chính là giọng nói của Minh Trường
- Cậu nên rút lui đi!
- Sao tôi phải nghe lời ông?
- Cậu định chống đối lại ta? – Ba của Thanh Phong bình thản hỏi
- Theo ông tôi được lợi gì?
- Không được gì, nhưng giữ được những thứ thuộc về cậu. Cậu nghĩ rằng thằng nhóc kia đấu lại với tôi sao?
- Hừ, Chủ tịch Bắc đã là thông gia nhà đó. Ông còn có ý định mua cổ phần của ông ta?
- Nhưng với cái này – Ba Thanh Phong đưa một cái đĩa cho anh Vinh – lão ta chắc chắn phải bán.

Anh Vinh tiến tới tivi, cho đĩa vào đầu DVD. Cảnh tượng trong cái đĩa đó làm tôi phải bám chặt vào thành bàn mới giữ được bình tĩnh. Hoàng Khải đứng kế bên chỉ biết thốt lên hai chữ: “Đê tiện”. Hình ảnh đó chính là chủ tịch Bắc cùng với...Lan Linh, hai người họ nằm trên giường, không một mảnh vải che thân. Sau đó tivi được tắt phụt đi, Minh Trường lại quay người mặt đối mặt với người kia

- Cậu thấy cái này đã đủ chưa? Hay là phải thêm những thứ này – Ông ta quăng ra một xấp hình – Ta không nghĩ Chủ tịch Bắc chấp nhận người con rể bị gay.
 - Hừm, tôi không ngờ các người lại dùng đến thủ đoạn như vậy! Được rồi, ông muốn tôi làm gì?
 - Không cần, cậu chỉ việc ngồi yên xem kịch hay, đừng nhúng tay vào là được. Cậu là người thông minh, nên bước hay nên lùi chắc cậu biết rõ.
 - Tôi thấy việc ông giả vờ hôn mê cũng là một tình tiết hấp dẫn rồi, bây giờ còn thêm cái này. Không biết phía sau còn có màn gì?
 - Haha, trò hay không phải bây giờ mới có. Nó đã được sắp đặt hơn ba năm trước rồi. Chắc cậu không quên phòng trà “Biển xưa” chứ hả? Nói cho cậu biết, người xúi giục Lan Linh bỏ thuốc vào ly rượu là người của tôi. Làm sao để đứa con gái nhà đó bỏ trốn, phá vỡ kế hoạch của tôi được. Cái này cậu nên cảm ơn tôi đấy nhỉ? Tôi muốn từng người, từng người trong nhà đó phải nếm chịu đau khổ, sống không bằng chết.
- Lần này thì tôi hoàn toàn không thể giữ bình tĩnh được nữa. Người đàn ông đó không phải là người, ông ta là ác quỷ, là cầm thú. Chỉ vì muốn trả thù, ông ta đã nhẫn tâm phá hoại cuộc đời của những người vô tội. Hoàng Khải đập mạnh tay lên bàn, điên tiết ném vỡ chậu hoa trong tầm tay. Tôi ngồi bó gối, cố gắng giữ chặt thân thể đang run bần bật của mình
- Cuối cùng ông muốn gì?
 - Một mạng đổi một mạng. – Khuôn mặt của ông ta nhẵn lại, những vết sẹo xô vào nhau tạo nên một hình ảnh đáng sợ
 - Nhưng ông không có chết, sao phải đến bước này chứ?
 - Sao mới gọi là chết, sống với khuôn mặt đáng sợ, sống với trái tim chảy máu từng ngày không phải là chết sao.
 - Tôi không muốn nghe nữa. Tôi sẽ đứng ngoài, với một điều kiện.
 - Cậu cứ nói!
 - Không được đụng đến Bạch Vy! Kể cả khi cô ấy chấp nhận trả nợ cho ông.
 - Hừ, được.
 - Tôi lấy gì để tin ông!

- Ngày x tháng x, cậu hãy đến bãi đất trống gần khu phố ta sống năm xưa. Màn cuối cùng cũng cần khán giả trung lập nhỉ?

Đoạn phim kết thúc. Tôi vẫn thần thờ ngó chăm chăm vào màn hình. Hoàng Khải sau khi chửi rửa, cũng đã lấy lại chút bình tĩnh, lắc lắc người tôi: “Chị hai, ngày x tháng x không phải hôm nay sao? Chắc chắn ông ta đã liên lạc với mẹ, dùng ba để uy hiếp mẹ.”. Tôi phải một lúc sau mới có thể xử lý thông tin vừa tiếp nhận, vội vàng vùng dậy lao ra khỏi nhà. Bãi đất trống! Nhà cũ! Chỉ có thể là chỗ đó! Con tôi đang đợi tôi! Tại sao không phải là ai trong cái nhà này, mà lại là con tôi. Tại sao? Tại sao? Hoàng Khải chỉ kịp lấy xe, rượt theo tôi: “Chị hai, không thể chạy bộ tới đó. Lên xe đi!”

39. Chương 39

Gió thổi lồng lộng, làm cho tôi toàn thân rét run. Họ đang ở đâu? Con tôi đang ở đâu? Bãi đất trống hoang vu trải dài trong bóng đêm càng làm tăng thêm sự chết chóc. Tôi chỉ biết chạy khắp nơi, trong đầu chỉ nghĩ đến đứa con đang khóc lóc vì thiếu hơi mẹ.

- Chị Hai! – Hoàng Khải nắm tay tôi lại, chỉ về phía xa xa

Tôi đưa mắt nhìn theo hướng em trai chỉ. Quả thật ở đó có một nhóm người. Tôi không suy nghĩ nhiều, vội vàng chạy tới. Chỉ khi nhận thấy rõ ràng khuôn mặt của từng người, tôi mới dừng chân. Trợ lý Kim một tay ghì chặt ba tôi dưới đất, một tay cầm súng chĩa thẳng vào đầu ông. Ba của Thanh Phong chống gậy đứng thẳng lưng, đưa mắt nhìn người đàn bà đang run rẩy. Anh Vinh và Minh Trường đứng một bên lắng lắng theo dõi. Tôi đưa mắt nhìn đi, người lúc này đang giữ cuộc sống của tôi. Hy Hy đang khóc, từng tiếng từng tiếng rạch từng nhát lên tim tôi

- Dì! Trả con cho con! Làm ơn!

- Không! Tao phải cứu ông ấy! Ông Văn, đây là cháu nội của ông đó. Nếu ông không thả ông ấy, đừng trách tôi ra tay độc ác

- Bà đi đi! – Ba tôi la lên – Tại sao còn quay lại, không phải tôi đã đuổi mẹ con bà sao? Chúng ta không liên can gì tới nhau nữa!

- Mẹ! Trả con cho chị hai đi! Đổi con lấy ba được không? – Hoàng Khải từ từ tiến tới

- Im đi! – Ba của Thanh Phong hét to – Các người được quyền lựa chọn sao? Dám lấy đứa nhóc đó ra uy hiếp tôi. Đừng hòng! Hôm nay một là bà, hai là ông ta.

- Nếu ông không thả ông ấy, tôi sẽ quăng chết đứa trẻ này, rồi chết theo. Tôi xem làm sao ông ăn nói với con trai mình.

- Chủ tịch! – Tôi chạy tới, quỳ sụp dưới chân ông – Xin hãy cứu Hy Hy, nó không có tội. Ngài biết rõ nó là người duy nhất vô tội trong chuyện này mà.

- Xê ra! – Ông ta đẩy tôi qua một bên – Đừng tưởng thằng Phong yêu cô thì muốn nói gì thì nói. Nó đã đi nước ngoài rồi, chưa bao giờ nó nhận đứa trẻ này là con nó. Nếu nó có ở đây, cũng không mấy may xúc động đâu.

Tôi hốt hoảng nhìn đi. Bà ta gần như hoàn toàn tuyệt vọng, run rẩy đưa con tôi lên cao. “Thanh Phong! Thanh Phong! Hãy cứu con của chúng ta! Thanh Phong!” – Tôi gào lên. Tôi gần như hóa điên rồi, ngoài gào to tên anh, tôi không biết phải làm gì nữa. “Thanh Phong! Hãy về, về cứu con chúng ta!”

- Chủ tịch! Xin người hãy cứu lấy đứa trẻ!

Tôi quay đầu về phía tiếng nói. Anh Vinh từ lúc nào đang kề dao vào cổ Chủ tịch. Ông ta hoàn toàn bất ngờ, ngay cả sắc mặt cũng trắng bệch đi.

- Bạch Vy! Anh đã hứa với Thanh Phong sẽ bảo vệ tốt mẹ con em! Em yên tâm, Thanh Phong sắp quay về rồi!

- Anh Vinh! – Trợ lý Kim tức giận hét lên

- Vinh, con nỡ phản bội ta sao?

- Chủ tịch! Xin người cho con gọi một tiếng “Thầy”. Con muốn Thầy quay lại như ngày xưa, một người thầy hiền lành mà con rất tôn trọng. Xin thầy hãy tha cho bọn họ. Đừng trả thù nữa!

- Ta không thể! Nếu con giết ta, thằng Kim cũng sẽ thay ta tiếp tục kế hoạch. Con ra tay đi! – Ông ta đã lấy lại nét mặt bình tĩnh, ánh mắt tối sầm lại

- Vậy thì một mạng đổi một mạng được không ba!

Tôi dường như không tin vào tai mình, cố gắng nhìn sâu vào trong bóng tối, tìm kiếm bóng hình đã ăn sâu vào tâm trí. Thanh Phong từ từ tiến về phía chúng tôi. Tôi hoàn toàn bị chấn động, chỉ có thể chạy tới chỗ anh

- Bạch Vy! Em không được tới đây – Thanh Phong không hề lớn tiếng ra lệnh, chỉ dịu dàng nói nhưng lại làm tôi toàn thân tê cứng. Sau đó, anh quay lại nhìn một lượt cả Chủ tịch và dì – Chúng ta trao đổi, tôi thay con tôi làm con tin của bà.

- Thanh Phong!

Tôi cắn chặt môi đến bật máu, nước mắt đã lăn dài. Nếu anh hoặc con chết đi, tôi sống còn có ý nghĩa gì nữa. Tại sao tôi không thể ở bên cả hai người, tôi chỉ muốn sống với người mà mình yêu thương, tại sao lại khó như vậy.

- Thanh Phong! Đừng mà!

- Thầy! – Anh Vinh la lên – Thầy phải bức ép con mình đến đường cùng mới cam tâm sao? Năm xưa thầy cứu Thanh Phong là để chứng kiến anh ta chết trước mặt thầy lúc này phải không?

- Ba! Tính con thế nào, chắc ba hiểu rõ hơn ai hết!

Tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Chủ tịch. Ông ta dù cố gắng kiềm chế, nhưng vẫn có thể nhìn thấy cả người ông vì tức giận mà run lên. Tay cầm gậy khẽ chỉ về phía người đàn ông đang quỳ dưới đất, sau đó đưa ánh mắt ai oán nhìn Thanh Phong

- Được, được rồi! Kim, thả ông ta ra!

Trợ lý Kim dù rất phẫn nộ nhưng vẫn buông tay ra. Ba tôi ngay lập tức đứng dậy, chạy về phía dì. Hai người họ ôm nhau, mừng mừng tủi tủi. Đối với cảnh trùng phùng này tôi hoàn toàn không quan tâm. Tôi bước về phía dì, vừa đi vừa nói: “Dì, đưa Hy Hy cho con. Cháu nó đang khóc.”

- Không phải lúc này!

Bà ta đột nhiên lùi ra sau mấy bước. Lúc này mọi người đều sững sờ trước hành động này. Ngay cả ba tôi cũng không biết bà ta đang giở trò gì.

- Mẹ, đưa Hy Hy cho chị hai đi! – Hoành Khải hốt hoảng thốt lên

- Không! Khải, mau qua chỗ mẹ. Mau!

Hoành Khải do dự nhìn tôi, rồi lại nhìn dì. Cuối cùng nó cụp mắt xuống, bỏ mặc tiếng kêu của dì, bước ra sau lưng tôi.

- Chị hai! Lần này em chọn chị!

- Dì, dì làm gì vậy?

Tôi sợ tới mức kêu to, muốn tiến lên ôm con nhưng bà ta càng lúc càng đưa Hy Hy lên cao. Con của tôi trở nên nhỏ bé giữa không trung, không ngừng khóc nháo, làm trái tim tôi tan nát từng mảnh một. Tôi quỳ sụp xuống, khuất nhục lê từng bước tới chân bà ta, nước mắt ngấn dài: “Làm ơn trả con cho con!”. Thanh Phong đau xót, ngay lập tức chạy tới nâng tôi dậy. Anh ôm chặt tôi vào lòng, cố gắng giúp tôi trấn tĩnh lại.

- Bà muốn gì? – Thanh Phong dùng cặp mắt sắc lạnh nhìn bà ta, giọng điệu chứng tỏ anh đã kiềm chế hết mức có thể rồi

- Làm giấy cam kết trả cổ phần cho tao, không thì đừng mong gặp lại đứa trẻ này...
- Hahaha! – Chủ tịch đột nhiên cười lớn, ánh mắt tối sầm như một hố sâu thăm thẳm – Con đã thấy chưa? Loại người này là thế đấy!
- Tôi ký là được chứ gì! Anh Vinh, trong xe tôi có giấy bút. – Thanh Phong bình tĩnh ra lệnh cho anh Vinh
- Không được! – Trợ lý Kim đột ngột bước ra, chắn ngang đường anh Vinh – Tôi không chấp nhận để công sức của Chủ tịch đổ sông đổ biển.
- Em tránh ra! Mạng người quan trọng hay tài sản quan trọng hả?

Trợ lý Kim và anh Vinh nhanh chóng động thủ. Một trận chiến hỗn loạn diễn ra, tất cả đều vì mục đích của mình mà bất chấp tất cả, không ai nhường ai. Trên mảnh đất rộng hoang vu, các nhóm người lăm le lẫn nhau, chỉ chờ đợi phương cơ hội là tấn công. Đột nhiên một tiếng la thất thanh vang lên. Tôi quay đầu lại, cả người chấn động vì cảnh tượng trước mắt. Hoàng Khải nằm lộn trên đất, hai tay ôm chặt đầu. Dù là trong bóng tối tôi vẫn bị dòng máu đỏ tươi tuôn chảy ở chân em trai làm cho chói mắt. Minh Trường nắm cổ áo, lôi em tôi đứng dậy.

- Minh Trường! Anh làm gì vậy?
- Phu nhân cứu chủ tịch, bà muốn cổ phần hay con trai bà! – Minh Trường bất chấp vẻ mặt hốt hoảng của tôi, giơ dao đâm tiếp một nhát lên vai Hoàng Khải
- Không! Dừng lại đi! – Tôi và dì đồng loạt la lên
- Tôi cho bà năm giây suy nghĩ! Một...hai...
- Anh thả em tôi ra! Tôi không cần anh nhúng tay vào!

Tôi hét lên tuyệt vọng, nhìn em trai mình từ từ lịm đi, máu chảy ướt đầm cả áo quần. Trời ơi, tôi phải làm sao để bảo toàn cho những người mà tôi yêu quý. Làm ơn, đừng bắt tôi chọn lựa nữa mà. Tiếng khóc, tiếng rên rỉ như xé toạc đầu óc tôi. Tôi ôm đầu, cảm thấy mình thật vô dụng.

- Dừng lại đi!

Lần này là tiếng hét của ba tôi. Trong lúc dì chưa hoàn hồn, ông bước tới đứng trước mặt dì, khê kéo tay bà. Con tôi từ từ được đưa xuống, ba tôi nhanh chóng ôm lấy nó. Ông bỏ qua vẻ mặt phẫn uất của dì, ẵm đứa trẻ tiền về phía chúng tôi

- Đứa trẻ đây! Thả con trai tao ra!

Tôi và Thanh Phong nhanh chóng chạy tới ôm lấy con. Con tôi khóc ngất trong tay tôi, mặt mày đã chuyển sang tím tái. Tôi đau lòng ôm chặt con, chỉ sợ rằng nếu mình lơ lỏng, con tôi sẽ lại gặp nguy hiểm. Thanh Phong giang rộng tay, ôm lấy mẹ con tôi. Tôi cảm nhận tiếng nói êm dịu của Thanh Phong, cảm nhận cái ôm ấm áp của anh. Dù trong lòng tôi có hàng vạn thắc mắc muốn hỏi anh, nhưng lúc này đây tôi chỉ muốn im lặng, cảm nhận hạnh phúc bất ngờ này. Qua khe hở, tôi nhìn thấy Minh Trường buông Hoàng Khải ra, đẩy nó về phía ba tôi. Sau đó anh ta không nói lời nào, chỉ dùng ánh mắt không thể miêu tả bằng lời nhìn tôi, rồi quay lưng bỏ đi.

- Tốt rồi! Không sao rồi! – Thanh Phong dịu dàng nói – Anh Vinh, đưa Khải tới bệnh viện mau.

Anh Vinh ngay lập tức công Hoàng Khải trên lưng, chạy về chiếc xe đậu đằng xa. Trợ lý Kim phủi phủi quần áo, nhìn tôi bằng cặp mắt sắc như dao, bước tới đỡ Chủ tịch. Dì sợ hãi cúi thấp đầu đi về phía ba tôi, cả người run rẩy. Tôi khê đẩy Thanh Phong ra, dùng ánh mắt nói với anh rằng không sao, sau đó định đi lại nói vài câu với ba và dì.

Ngay khoảnh khắc đó....

“Đoàng”

Tiếng súng xé tai, rạch ngang một đường sâu hoắm trong tim tôi. Dì gục xuống trên một vũng máu lenh lảng đến rợn người. Tôi đứng một chỗ, không thể nhúc nhích. Chuyện gì vừa mới xảy ra? Tại tôi không còn nghe thấy gì, chỉ thấy ba tôi như người điên, gào lên, ôm chặt lấy thân thể của dì. Tôi lùi ra sau mấy bước,

quay đầu lại nhìn hung thủ vừa mới ra tay. Hắn ta vẫn chưa buông súng xuống, miệng nhếch thành một nụ cười tàn ác. Chủ tịch đứng kế bên hắn ta, ánh mắt dừng dừng, tưởng chừng như là một người ngoài theo dõi một bộ phim hay. Thanh Phong nhìn tôi, rồi nhìn Chủ tịch, sau đó cả người chấn động, từ từ tiến tới chỗ ba và dì. Anh đứng từ trên cao, nhìn xuống hai người đáng thương dưới đất. Đến lúc tôi tưởng chừng như Thanh Phong đã đóng băng thì anh quỳ sụp xuống, đập đầu dưới đất, kêu lên chỉ vồn vện một tiếng: “Mẹ!”. Tiếng kêu tang thương của Thanh Phong lọt thỏm trong bóng tối vô tận, nhưng lại thấu đến trời cao. Anh đưa tay ôm lấy dì từ ba tôi, không ngừng nói: “Mẹ! Tỉnh dậy đi! Tỉnh dậy gọi con một tiếng có được không? Mẹ!”. Tôi đau xót nhìn anh, rồi lại nhìn ba. Bao nhiêu năm sống dưới một mái nhà, dù bằng mặt không bằng lòng, dù ghét nhau hận nhau, dù tôi đối với dì không hề có chút tình cảm nào, nhưng nhìn người ra đi trước mắt mình, tôi thật sự bị đả kích. Điều tôi cảm phần hơn cả là hai ác ma kia không hề biểu lộ một chút cảm xúc, một già một trẻ chuẩn bị rời khỏi hiện trường. Trước khi đi ngang qua hai con người đang gào khóc, ông ta ra hiệu cho trợ lý Kim đi trước, còn mình thì đứng xem trò vui một lát: “Tôi đã nói, một là bà ta, hai là ông. Một mạng đổi một mạng”. Tiếng nói xa xăm của ông như từ địa ngục vọng về, hơi thở chết chóc bao lấy toàn thân tôi. Sau đó ông ta vừa rời đi vừa cất tiếng cười ngạo nghễ. Đến lúc này đây, ba tôi không còn giữ được bình tĩnh, cả người run lên bần bật. Tôi ôm con chạy tới, vừa quỳ xuống định giúp cho ông bình tĩnh thì ông đột ngột đứng thẳng dậy, ánh mắt căm thù xuyên thẳng vào lưng của Chủ tịch. Tôi hoảng sợ nhìn ông, mắt bị ánh sáng từ con dao ông cầm trên tay làm cho lóa mắt. Ngay khi tôi chưa kịp phản ứng giữ ông lại, ông đã chạy về phía Chủ tịch, con dao được đưa lên cao, nhắm thẳng lưng của Chủ tịch.

- Không! – Cả tôi và Thanh Phong đều hét lên.

“Làm ơn có ai ngăn cuộc chiến này đi! Làm ơn!” – Tôi nhắm chặt mắt lại, chờ đợi bản án được phán quyết. Mùi của máu một lần nữa xộc thẳng vào mũi tôi. Tôi mở mắt ra, hoảng sợ đến ngất người. Thanh Phong không biết từ lúc nào đã chắn trước lưỡi dao cho Chủ tịch. Máu tươi đỏ sẫm trên lưng anh, nhanh chóng thấm đẫm cả quần áo.

- Thanh Phong!

Tôi kinh hoàng thét lên, nước mắt ứa đầy cả khuôn mặt. Tôi chạy tới, một tay ôm con một tay đỡ lấy anh đang từ từ khụy xuống. Máu! Máu nhuộm đỏ cả người tôi! Ngay khi Thanh Phong ngã xuống, trợ lý Kim từ xa phát hiện có biến, đã nhanh chóng chạy tới trấn áp ba tôi. Ông điên loạn vùng vẫy, miệng không ngừng gào thét: “Tao phải giết hắn! Phải giết hắn!”. Cuối cùng trợ lý Kim buộc lòng phải đánh ngất ông, sau đó ôm lấy thân hình run rẩy của Chủ tịch. Tôi mặc kệ những người đó, trước mắt tôi chỉ có hình ảnh của Thanh Phong.

- Thanh Phong ! Thanh Phong!

- Không sao! Không sao rồi! – Anh nói

- Anh không cần mẹ con em nữa sao? – Tôi vừa khóc vừa ôm chặt lấy anh

- Bạch Vy! Anh...muốn nhìn con...

Tôi vội đưa sát Hy Hy lại tay anh. Anh cố gắng nâng tay, dịu dàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ xinh của con gái, mỉm cười hạnh phúc, thốt lên: “Con rất giống em! Rất xinh đẹp!”

- Đừng nói nữa! Anh sẽ kiệt sức mất!

- Bạch Vy! Kiếp này anh nợ em. Xin..lỗi...Kiếp sau...anh nhất định sẽ vẫn yêu em, nhưng sẽ... cầu trời để em đừng yêu anh. Chỉ như vậy em mới có thể vui vẻ mà sống! – Thanh Phong nhìn tôi, ánh mắt tràn ngập yêu thương

- Đừng mà! Nếu anh chết đi, em sẽ hận anh cả đời! – Tôi lắc đầu, nước mắt rơi cả lên mặt của anh

- Đừng hận anh. Tốt nhất là quên anh đi,...lúc đó xem như là đã trừng phạt anh rồi! Bạch Vy...em có thể nói...Em yêu anh...một lần được không?

Tiếng nói của anh càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng vô lực. Tôi gào to tên anh, bắt lực nhìn anh từ từ khép chặt mắt lại.

40. Chương 40

Tôi nắm chặt tay anh cho đến khi bị bác sĩ chặn ngoài cửa phòng phẫu thuật. Màu của máu! Một màu đỏ rợn người, một màu đỏ đến chói mắt. Trên người tôi, trên người anh, khắp nơi đều có. Khi cánh cửa hoàn toàn khép lại, tôi mới ngồi bệch xuống nền nhà. Run rẩy và sợ hãi. Trái tim đau đến nghẹt thở, đau đến nỗi muốn chết đi. Nếu anh không tỉnh dậy, nếu anh rời đi như chưa từng có mặt trên đời, tôi phải làm sao? Tiếng khóc Hy Hy vang vọng bên tai nhưng tôi lại hoàn toàn không để ý tới. Trợ lý Kim bế Hy Hy đưa về phía tôi: “Đứa nhỏ đang khóc, có lẽ nó đói...”

- Các người bây giờ mới quan tâm đến nó sao? – Tôi không còn giữ được bình tĩnh, ánh nhìn hận thù chiếu thẳng vào ba của Thanh Phong – Nó là cháu nội của ông? Ông không muốn thừa nhận nhưng trong người nó có dòng máu của ông. Tôi sẽ chờ đợi nó lớn lên, chờ xem nó sẽ đối mặt với kẻ gián tiếp hại ông ngoại và ba nó như thế nào. Ha ha ha..

Tôi cười như điên như dại. Nhưng lúc này đây, tôi đột nhiên trở nên tỉnh táo lạ kì. Tôi phải bắt những người này đền tội, bắt họ trả lại công bằng cho tôi. Trả lại tất cả, trả cả vốn lẫn lời...

Chết sao? Tôi đã chết rồi sao?

Không biết nữa, xung quanh tôi là bóng đêm bao trùm. Cho tôi một ít ánh sáng, có ai nghe thấy tôi không?

- Bác sĩ! Đã ba ngày rồi nhưng tại sao anh ấy vẫn chưa tỉnh?

Là ai? Ai đang nói đó?... Tôi cảm nhận có người đang nắm chặt tay mình. Bàn tay người đó lạnh ngắt. Không phải, không phải Bạch Vy. Cô ấy cuối cùng cũng đã thoát khỏi tôi.

- Dù ca phẫu thuật thành công, nhưng đây vẫn là thời kì nguy hiểm. Nếu qua hết hôm nay anh ấy vẫn không tỉnh dậy, e rằng tình hình có thể chuyển biến xấu. Lúc này, chúng ta chỉ có thể trông chờ vào ý chí của anh ấy.

Im lặng! Sự im lặng kéo dài!

- Thanh Phong! Anh làm ơn tỉnh dậy đi!

Bạch Vy không có ở đây, tôi thức dậy sẽ được cái gì? Tôi mệt mỏi, tôi chỉ muốn ngủ, ngủ một giấc thật dài. Khi mở mắt dậy lại có thể nhìn thấy em. Người kia sao cứ nắm tay tôi mãi như thế? Tôi bắt đầu cảm thấy bức bối.

“Cạch”

Tiếng động đó là gì? Lại có người muốn khuyên tôi tỉnh dậy sao? Không cần đâu, tôi chỉ đang nghỉ ngơi thôi.

- Tại sao bây giờ cô mới vào thăm anh ấy?

- ...

- Cô hại anh ấy như vậy vẫn chưa đủ sao?

- Hoa! Chúng ta hãy ra ngoài! Để cho anh ấy ở lại với Vy! – Tiếng nói của một người con trai cất lên

Là ai vậy? Nhức đầu quá! Đứng cãi nhau nữa! Tôi cần không gian yên tĩnh.

Uhm, yên lặng rồi. Thật là thoải mái. Này, sao lại nắm tay tôi nữa. Nhưng mà....bàn tay này, rất ấm áp, rất quen thuộc...Bạch Vy, là em đúng không? Em vẫn chưa đi sao?

- Thanh Phong! Anh giận em đúng không? Giận em đến bây giờ mới vào thăm anh. Nhưng không phải em không lo lắng cho anh đâu! Em thật sự rất sợ...Thanh Phong, anh có thể mở mắt không?

Bạch Vy, anh chỉ ngủ một chút thôi. Em đừng lo lắng. Chỉ cần em nắm tay anh, anh đã vô cùng hạnh phúc rồi. Anh không cần gì hơn nữa. Nhưng nếu anh tỉnh dậy, anh sợ sẽ tiếp tục làm tổn thương em.

- Chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu được không anh? Ba người chúng ta sẽ là một gia đình hạnh phúc. Mãi mãi ở bên nhau, đến khi già, chúng ta sẽ cùng nằm trên giường, đếm một hai ba rồi cùng nhắm mắt. Bây giờ em chưa chuẩn bị, nên anh hãy tỉnh dậy đi!

Nóng quá...Giọt nước vừa rơi trên tay tôi rất nóng, nóng đến bỏng rất trái tim tôi.

Khó thở...Đau đớn...Tôi lạnh quá, tai bắt đầu ù đi, không còn nghe rõ nữa...

- Bác sĩ! Bác sĩ!

- Bác sĩ, huyết áp của anh ấy...nhịp tim của anh ấy....

- Tôi thấy rồi....Tăng áp....Người nhà bệnh nhân ra ngoài đi....

- Bác sĩ! Tôi là vợ của anh ấy! Tôi muốn ở bên cạnh! Làm ơn!

- Cô...! Được! Cô đứng vào góc đi!

- Thanh Phong, những lời em nói, em nhất định không quên. Em đã nói với anh sẽ cùng già, cùng chết. Nếu anh đã nhất quyết ra đi, vậy bây giờ em sẽ đi trước đợi anh. Được không?

Tôi nghe Bạch Vy nói bên tai tôi, trước khi bàn tay cô ấy buông tay tôi ra. Đừng, đừng mà... Còn Hy Hy, con bé cần có em...Em đừng bỏ rơi con bé, nó rất đáng thương. Anh sẽ tỉnh dậy, chúng ta sẽ ở bên nhau. Ba người chúng ta....Tôi muốn mở mắt nhưng lại không thể, dường như có một thế lực vô hình níu giữ tôi lại. Đây là cảm giác của cái chết, đúng không? Nhưng tôi không nỡ bỏ em lại, còn đứa con bé bỏng của tôi. Họ sẽ làm sao đây? Bạch Vy, em đừng làm gì dại dột, nhất định phải đợi anh tỉnh lại.... Tôi cố gắng níu giữ hơi thở, cố gắng vượt qua cơn đau như xé nát thân thể....

- Bác sĩ! Bác sĩ! Nhịp tim đã trở lại!

- Huyết áp cũng đã ổn định!

- Tốt rồi! Tốt rồi! Qua cơn nguy hiểm rồi!

Chỉ là tôi vẫn còn mệt! Tôi cũng nên tự thưởng mình một giấc ngủ ngon chứ nhỉ!

BA THÁNG SAU

Đôi khi ngồi một mình trước giá vẽ tôi cứ ngỡ những chuyện vào cái đêm định mệnh ấy chỉ là một giấc mộng. Ba tháng nay báo chí mất rất nhiều số để tường thuật lại ân ân oán oán giữa hai gia đình, có thể là truyền kì trong giới kinh doanh. Tôi lúc đó vẫn còn ngây ngây dại dại túc trực ở bệnh viện, ngây ngây dại dại ở tòa án. Có người chết, có người hóa điên, có kẻ tù tội. Chỉ là tại sao có người mãi vẫn chưa tỉnh. Tôi chỉ có thể ngây ngốc ngồi đợi...Nếu tôi đến thăm anh sớm hơn, vứt bỏ việc chạy khắp nơi nhờ vả kiện tụng, có lẽ anh sẽ không giận mà ngủ lâu như vậy.

- Em hôm nay không vào bệnh viện sao?

- Lát nữa em mới đi! Anh ngồi đi! – Tôi đưa mắt nhìn anh Vinh đang đứng ngoài cửa phòng – Công ty dạo này thế nào rồi anh?

- Vẫn tốt, còn em?

- Em nghĩ em điều hành cũng không tệ. – Tôi nhún vai

- Em thật sự làm anh ngạc nhiên đấy! – Anh Vinh giơ ngón cái lên tán thưởng tôi

- Em cũng không ngờ đấy! – Tôi cười cười, đứng dậy, thuận tay kéo nhẹ tấm vải che đi bức tranh mới vẽ – Nhưng mà em thật không thích công việc này lắm. Đang mong Hoàng Khải sớm trở về đây!

- Cái người kia sao mà cứng đầu như vậy, Hoàng Khải đã dọn về sát nhà mà cũng không rung động là sao?

- Không phải, cậu nhóc đi tập huấn rồi. Giờ này có lẽ thằng Khải đang lấy lòng gia đình người yêu. Với lại tuổi trẻ mà... – Tôi mỉm cười – Khi nào chúng nó già như mình rồi mới thấy quý trọng thời gian.

- Em đang xỏ anh à! Trông anh như thế nhưng vẫn còn trẻ trung lắm đó.

- Hì, em không có ý đó. Mà ở tuổi của anh, người ta có vợ có con hết rồi đấy. Anh làm sao chịu nổi việc đi đi về về một mình thế hả?

- Anh yêu một lần là biết sợ rồi. – Anh Vinh nhăn mặt lắc đầu

Tôi xém chút nữa làm rớt ly nước đang cầm trên tay. Không ngờ anh Vinh lạnh lùng cũng có lúc biết yêu. Tôi phì cười, uống một ngụm nước để che giấu vẻ mặt lúc này của mình.

- Không tin sao? – Anh Vinh bắt mắt hỏi

- Không, không có – Tôi quơ tay – Chẳng qua em chưa nghe anh kể bao giờ nên có hơi bất ngờ.

- Yêu đơn phương có gì vẻ vang mà kể chứ!

- Ax – Tôi một lần nữa bị đả kích – Cô gái nào có phúc phận dữ vậy? Chắc là phải xinh đẹp và tài giỏi lắm.

- Chỉ trách bọn anh hữu duyên vô phận. Số phận đã sắp đặt cô ấy bên cạnh người xứng đáng hơn.

Anh Vinh vừa nói vừa đưa mắt nhìn tôi. Ánh mắt đó rất quen, nó khiến tôi rùng mình vì liên tưởng đến một người.

- Anh Vinh! Em có thứ này muốn tặng anh

Tôi lấy một bức tranh đưa cho anh. Anh Vinh đưa mắt nhìn bức tranh của tôi, sau đó dường như phát hiện điều gì nên đưa sát mặt ngắm cho rõ. Tôi cũng nhìn theo anh, không hiểu anh đang nghĩ gì.

- Cái này em mới vẽ hả?

- Đúng vậy! Có gì lạ lắm sao anh?

- Lạ chứ, mấy năm nay chủ đề của em chỉ xoay quanh một người. Lâu lắm rồi anh mới thấy em vẽ phong cảnh đó.

- Anh không thấy nó quen sao?

- Tất nhiên anh nhận ra nó, nên mới xúc động như vậy. Có lẽ anh nên quay về thăm mấy chậu hoa cúc. Không biết Hoàng Khải có chăm sóc giùm anh không?

Tôi không trả lời anh Vinh, chỉ cùng anh ngồi ngắm bức tranh vẽ về ngôi nhà dưới quê, nơi chúng tôi cùng sống một thời gian. Không hiểu sao hôm nay tôi lại vẽ về nó, dù hình ảnh trong trí nhớ gần như đã phai mờ, nhưng bức tranh được hoàn thành rất nhanh. Có lẽ có một thời khắc đột nhiên nào đó, con người ta sẽ nhớ về quá khứ, có khi chỉ là hoài niệm, có khi để nhớ mình từng là ai.

- Cho anh bức này nhé!

- Uhm – Tôi gật đầu – Em vẽ tặng anh mà.

- Anh đã từng nghĩ mình sẽ sống với vợ con mình trong ngôi nhà đó, yên bình, lặng lẽ, thật tốt biết bao.

- Rồi sẽ có một người thật xứng đáng dành cho anh.

Đây là một cuộc nói chuyện khá thẳng thắn của chúng tôi. Dù người ngoài cảm thấy nó chỉ là một cuộc đàm đạo vô thưởng vô phạt nhưng người trong cuộc như chúng tôi đều đã nhận được câu trả lời cho riêng mình. Kỷ niệm đẹp là thứ để nhớ rồi mỉm cười, chứ không phải để hối tiếc. Tôi mong anh có thể hiểu được điều đó.

41. Chương 41

Tôi thơ thẩn đi trong công viên gần bệnh viện. Dạo gần đây tôi có thói quen thả bộ một đoạn trước khi tới thăm anh. Đầu óc mông lung, mơ màng thế nào mà tôi lại đắm phải một người

- Xin lỗi chị!

- Không...

Câu nói của cô ta vừa định nói ra lập tức nuốt ngược vào trong. Lúc này chúng tôi mới nhìn rõ mặt nhau. Cô ta cũng bỏ kính đen xuống, nhìn tôi thật kĩ

- Lan Linh!

- Bạch Vy!

Tôi thật sự không thể tưởng tượng được một ngày đẹp trời tôi và Lan Linh có thể ngồi nói chuyện vui vẻ như thế này. Lan Linh trước mặt tôi dù không còn dáng vẻ của một cô người mẫu kiêu kì nhưng vẫn giữ được nét đẹp trời ban. Chỉ khác là bây giờ cặp mắt của Lan Linh đã ôn hòa hơn rất nhiều, khi nói về Hải Lâm và con trai còn lấp lánh cả niềm hạnh phúc.

- Sao có tâm trạng mà thơ thẩn ở đây vậy? Hải Lâm đâu?

- Anh ấy đi công tác rồi! Nghe nói là hội thảo về thần kinh bên Mỹ.

- Mình nhớ anh ấy đâu phải bác sĩ chuyên khoa thần kinh.

- Cái này...có lẽ vì mình...Sau này là vì anh ấy trở nên đam mê rồi chuyển hướng luôn. – Lan Linh ngại ngần trả lời – À, hồi đó Hải Lâm với mình đi qua nhà kia kiếm cậu nhưng lúc đó cậu đã chuyển đi rồi. Mình và Hải Lâm đều mong cậu được hạnh phúc. Thanh Phong....

- Có lẽ giấc mơ đó rất đẹp, nên anh ấy vẫn chưa muốn tỉnh – Tôi gượng cười – Cậu không hận anh ấy chứ hả?

- Có lẽ lúc đầu là có, bây giờ thì đã hết rồi. Mình nghĩ cuối cùng cũng phải trả, không kiếp này cũng kiếp khác... – Lan Linh đột nhiên nắm chặt lấy tay tôi – Với lại mình ngưỡng mộ tình yêu của Thanh Phong. Anh ấy đối xử với người khác rất tuyệt tình, nhưng với cậu thì lại khác. Mình còn nhớ có một lần mình đã hỏi anh ấy thế nào là tình yêu. Anh ấy đã trả lời: “Yêu là khi cả thế gian nói với tôi là tôi đang sai lầm, tôi vẫn thấy mình hạnh phúc”. Hôm đó vì Thanh Phong rất say nên mình đã đưa anh về. Khi Thanh Phong trả lời câu hỏi đó, không hề nhìn mình, mà nhìn ảnh cưới của hai người. Lúc đó mình biết mình đã bại trận lần thứ hai rồi. Hôm ấy là cái ngày cậu quyết định rời khỏi nhà.

Tôi cảm thấy thật chua xót. Tôi yêu anh lâu như vậy, nhưng cuối cùng phải đợi đến bây giờ mới hiểu hết được lòng anh. Tại sao người ngoài cuộc đều có thể thấu hiểu, nhưng tôi lại không? Tại sao cả thế gian đều biết anh muốn bảo vệ tôi, tôi lại không? Phải chăng thời gian sống cùng anh, tôi đã dùng trái tim ích kỷ, sợ hãi, yếu đuối của mình để né tránh, để phủ nhận tình cảm của anh. Tôi trách anh tàn nhẫn, lạnh lùng nhưng không hề biết rằng anh dùng những thứ đó để giúp tôi không bị tổn thương.

- Lan Linh, khi nào rảnh cậu và Hải Lâm đến nhà mình chơi. Chúng ta đã lâu lắm rồi không họp mặt. Lần cuối cùng chúng ta đầy đủ bốn người là khi nào nhỉ?

- Hai ngày trước khi cậu và Hải Lâm định bỏ đi.

- Uhm, đúng rồi! Thật nhớ!

Tôi và Lan Linh trò chuyện với nhau rất lâu. Thời gian dường như cũng ngừng trôi, chỉ có tuổi trẻ của chúng tôi đồng loạt ùa về, nhắc rằng chúng tôi từng vui, từng yêu, từng cười, từng khóc như thế nào.

Tôi bước vào phòng, theo thói quen ngược nhìn một lượt. Căn phòng này thật sự quá lạnh lẽo. Tôi ngồi cạnh giường, mở túi xách, đưa tay lấy chiếc bút ghi âm. Tôi phát hiện cây bút này khi dọn dẹp tủ quần áo của anh, nó được cất trong túi một chiếc áo vest. Có lẽ ông Trời muốn tôi tìm thấy nó, vì ông nghĩ Thanh Phong đã chịu quá nhiều bất công rồi. Anh chưa bao giờ sống cho riêng mình, cuộc đời của anh chính là sự cố gắng dung hòa giữa việc yêu tôi và trả thù cho ba. Anh chắc hẳn đã rất mệt mỏi. Anh cần phải nghỉ ngơi và chờ đợi anh là việc duy nhất tôi có thể làm. Tôi ngã người ra ghế, bật nút phát. Tiếng nói trầm ấm trong đó bắt đầu phát ra

Ngày x tháng x năm x

Tôi vào nhà sách, nhìn thấy cây viết này. Tôi đã mua nó, không cần suy nghĩ. Tôi cần một nơi trú ẩn bỏ nỗi lòng của mình. Tôi cảm thấy mệt mỏi, mệt mỏi từ lúc tôi phát hiện tôi thích cô ấy...Tôi không nên nảy ra kế hoạch này. Đột nhiên tôi muốn ba sẽ từ chối cái ý kiến chết tiệt này ngay từ đầu

Ngày x tháng x năm x

Nhìn cô ấy đi bên cạnh chàng trai khác, tim tôi rất đau, nhưng phải mở miệng cười thật vui vẻ. Tôi không thể thích cô ấy, đó là điều cấm kỵ. Dù biết điều đó nhưng lý trí tôi đã mất kiểm soát rồi

Ngày x tháng x năm x

Ngày mai cô ấy sẽ rời đi, tôi rất muốn níu giữ, nhưng cô ấy là bông hoa quỳnh trong sáng, không thể bị những âm mưu thủ đoạn làm cho tàn úa. Tôi buông tay...

Ngày x tháng x năm x

Tôi không tin chúng tôi đã trở thành vợ chồng. Dù tôi biết em đang khóc, đang đau lòng, nhưng tôi lại không đủ dũng khí để ôm lấy em. Em có biết nỗi đau trong lòng tôi không hề ít hơn em không?

Ngày x tháng x năm x

Anh ta đã trở về, ngày tôi sợ hãi cuối cùng cũng đã tới. Tôi sợ anh ta cướp em đi mất, tôi sợ sẽ không còn nhìn thấy em. Tôi sợ...

Đêm hôm đó tôi đã làm một chuyện khiến em ghê tởm. Tôi không quan tâm cái gì là trong trắng, tôi chỉ đau lòng thay em. Trong mắt tôi em mãi mãi là đóa quỳnh tỏa hương thơm.

Ngày x tháng x năm x

Tôi đã đuổi Lan Linh đi. Hết rồi, cần gì để đóng kịch nữa. Tôi vượt mặt em rồi. Khi em nói lên hai từ: “Con hoang”, tôi biết trái tim tôi đã bị em rạch một đường sâu đến tủy máu. Cái tát đó, em đau hay là tôi đau?

Tôi không chịu nổi nữa, bấm lấy nút dừng. Từng câu từng chữ đó tôi nghe không biết bao nhiêu lần. Lần nào cũng bật khóc, lần nào cũng không thể kiềm chế mà dừng lại. Cứ tưởng tượng đến việc anh cô đơn ngồi trong phòng, tâm sự với cây viết vô tri, tim tôi lại truyền tới từng đợt đau đớn. Tôi hít một hơi thật sâu, run run bấm nghe tiếp.

Ngày x tháng x năm x

Trên chiếc xe taxi hôm ấy, tôi giả say ôm em. Tôi tất nhiên biết em không phải Lan Linh. Dù tôi có say đến chết vẫn có thể nhận ra em....Nhưng sao em lại nói câu đó làm đau lòng tôi thế này.

Ngày x tháng x năm x

Tôi nghĩ mình đã trở thành người cao thượng mất rồi. Tôi lại lừa Lan Linh trở về bên mình, không phải vì tôi thích cô ta, mà vì em nói em lo lắng cho anh ta. Tôi không muốn Lan Linh phá hoại chuyện của em. Tôi có phải yêu rất đáng thương không?

Ngày x tháng x năm x

Em đi ăn với một người đàn ông xa lạ. Hắn ta lấy quyền gì mà tự nhận là người yêu của em. Tôi tự thấy thật nực cười, cười đến chua xót.

Ngày x tháng x năm x

Trời đổ mưa to, to đến rất cả mặt. Nhưng điều tôi nhớ nhất là hơi ấm của em, mùi hương của em. Tôi phải kiềm chế bản thân, tôi không muốn làm em thêm khinh bỉ mình vì em không yêu tôi. Lại một đêm dài trôi qua.

Ngày x tháng x năm x

Em hỏi tôi có phải con người không. Tôi thật sự không biết. Có lẽ việc yêu em đã khiến tôi trở thành ác quỷ. Không đúng, có lẽ vì ba tôi đã không còn kiên nhẫn chờ đợi nữa rồi. Tôi thật sự rất mệt mỏi, một bên là hiểu một bên là tình. Tôi rất muốn nói cho em biết Lan Linh không bị gì hết, hai người bọn họ đều bị chuốc say...Tôi rất muốn em có thể hiểu cho tôi...Tôi lại làm em đau. Tôi điên rồi, thật sự điên rồi.

Ngày x tháng x năm x

Nhìn khuôn mặt của em lúc ăn cháo rất buồn cười. Em hỏi tôi đã nện gì vào trong đó. Tôi không biết trả lời thế nào vì tôi chỉ đang cố kiếm chuyện để nói với em. Tôi sợ sự im lặng giữa hai chúng tôi. Nếu tôi nói tôi đã nện tình yêu vào đó, em chắc chắn sẽ cười nhạo tôi.

Tôi đã mua thêm 2% cổ phần, tôi cần làm cho ba yên tâm về kế hoạch. Mong rằng em sẽ không biết, tôi không muốn em lại khổ sở suy nghĩ.

Ngày x tháng x năm x

Em đang cùng tôi nằm trên một chiếc giường. Em lại gặp ác mộng. Tôi chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của em. Làm sao đây? Làm sao để hiểu được em đang nghĩ gì? Làm sao để em hiểu lòng tôi đây?

Ngày x tháng x năm x

Ba và trợ lý Kim bắt đầu ra tay. Tôi biết tất cả, nhưng tôi phải làm như không biết. Tôi muốn chứng minh cho ba thấy có thể hoàn toàn tin tưởng em, nhưng không ngờ lại làm ba thêm tức giận.

Ngày x tháng x năm x

Xin lỗi vì đã giả vờ hiểu lầm em. Làm em khó chịu, làm em đau...Có lẽ tôi chính là ác ma trong cuộc đời em..

Ngày x tháng x năm x

Em càng rời xa nơi này, em càng an toàn. Nhìn em leo lên xe, tôi phải kiềm nén lắm mới không đuổi theo giữ em lại. Xa em thời gian dài như vậy, làm sao tôi có thể sống nổi...Hôm nay bà ta cười thật tươi, đây là tâm trạng của một người mẹ có con trai lấy vợ. Sao lúc tôi lấy em, tôi không thấy bà cười tươi như vậy. Có lẽ bà đã quên mất mình từng có một người con trai. Tôi ghen tị với Hoàng Khải....

Ngày x tháng x năm x

Tôi có con. Chính là một đứa trẻ kết tinh từ tình yêu của tôi. Tôi muốn ở bên em, chăm sóc cho em, nói với em rằng tôi rất hạnh phúc

Ngày x tháng x năm x

Một ngày, hai ngày,..., tôi không còn muốn đếm số ngày không được gặp em. Dù luôn nhận được tin tức của em, nhưng tôi tham lam vẫn thấy không đủ. Biết rằng không có kết quả, tôi lại không nỡ rời xa

Ngày x tháng x năm x

Khi tôi nói ra hai từ “ly dị”, em có biết tôi đau đến ngạt thở không? Mấy bức hình đó mà có thể làm tôi hiểu lầm em sao? Nếu tôi không tin tưởng anh Vinh thì anh ta có thể ở bên cạnh em sao? Ba thật xem nhẹ tình yêu của tôi quá.

Ngày x tháng x năm x

Bạch Vy, Bạch Vy, Bạch Vy, đừng rời xa anh....Tôi muốn hét to một ngàn lần câu ấy. Tôi không ngủ đã bao nhiêu đêm rồi, chỉ cần nhắm mắt lại trông thấy em...

Ngày x tháng x năm x

Em bị đau, tôi muốn chạy tới đỡ lấy em nhưng không thể. Có lẽ người đàn ông mà tôi căm ghét đó sẽ cho em hạnh phúc hơn tôi.

Tôi phải đi nước ngoài để đánh lạc hướng ba. Đêm cuối cùng nằm trên giường cùng em. Tôi sẽ nhớ mãi khoảnh khắc này...

Ngày x tháng x năm x

Tôi đã bí mật chuyển cổ phần sang tên em. Tôi muốn em biết rằng tôi không phải vì muốn cướp đoạt cổ phần mà ở bên em. Tất cả chỉ vì tôi yêu em.

Đêm nào tôi cũng ngước lên trời, cầu xin một điều: “Cầu mong em một lần hiểu được lòng tôi.”...Nhưng lúc này tôi lại ước rằng em sẽ quên tôi đi...

Tôi bật khóc nức nở, ôm chầm lấy lấy Thanh Phong

- Thanh Phong! Em xin lỗi! Em đang tự trừng phạt mình đây, anh vẫn còn thấy chưa đủ sao? Sao anh vẫn chưa tỉnh? Em muốn anh ôm em, muốn anh nói chuyện với em...Em yêu anh nhiều như vậy, anh có cảm nhận được không?

42. Chương 42

Tôi ẵm Hy Hy đi thăm ông nội. Dù chưa bao giờ ông chịu ra mặt nhìn mẹ con tôi, nhưng dù gì ông cũng là ba của Thanh Phong, ông nội của Hy Hy, tôi không thể không tới thăm. Việc trợ lý Kim phải ở tù, Thanh Phong vẫn còn hôn mê đã gây ra cho ông một đả kích không nhỏ. Hôm nay cũng không khác gì so với những lần trước. Chúng tôi ngồi đợi ở phòng khách, cuối cùng ông vẫn không xuất hiện.

Tôi đành chào bác Hiền ra về, nhờ bác nhắn lại với ông rằng tôi có ghé thăm. Sau đó tôi dặn dò tài xế cho xe đến bệnh viện, tuy nhiên không phải là thăm Thanh Phong, mà là ba của tôi. Ba đã ở đây từ ngày đi mất cho đến bây giờ. Tôi ẵm con gái đi ngang qua những bệnh nhân nằm ngổ la liệt, kẻ hát người múa. Chính xác đây là bệnh viện tâm thần.

- Ba!

Ông đang ngồi trên giường, thơ thẩn nhìn ra ngoài cửa sổ. Vừa trông thấy tôi, hai mắt ông sáng lên, không ngừng nói: “Bà ẵm con đến thăm tôi đó hả?”. Từ lúc ông phát bệnh luôn nhầm lẫn Hy Hy là tôi lúc nhỏ, còn tôi là vợ ông, cũng là mẹ của tôi

- Ba à! – Tôi bước tới nắm tay ông – Con là Bạch Vy, còn đây là cháu ngoại của ba...

- Bà còn giận tui nên nói vậy phải hông? – Ông ra sức lắc đầu – Tui hứa với bà là không đi với người kia nữa...

- Ba!

Tôi ôm ông, cảm thấy chua xót, tại sao đến lúc ông điên rồi mới nhớ đến người mẹ quá cố của tôi? Nhưng tại sao người làm ông điên lại là đi? Chẳng lẽ trái tim người ta có thể cùng lúc chứa đến hai người sao? Tôi lau nước mắt, đứng lên, bế con gái đi gặp bác sĩ trực tiếp chữa trị cho ông

Người ta thường nói trái đất hình cầu, đi một vòng lớn, những người có duyên sẽ gặp lại nhau. Nếu câu nói đó là đúng thì gia đình tôi và người bác sĩ này chắc chắn có duyên nợ rất sâu đậm. Vì người đó chính là Ái Nhi. Cô nở nụ cười tươi tắn, gật đầu chào khi vừa trông thấy tôi

- Chào em!

- Em chào chị! Chị ngồi đi!

- Uhm! Em dạo này sao rồi!

- Vẫn tốt chị à! – Ái Nhi cười nói

Trong trận chiến này, có lẽ Ái Nhi cũng chính là một nạn nhân chịu nhiều tổn thương nhất. Bị người mình yêu thương lừa dối đã đau lòng, đằng này còn là một chuyện hết sức kinh khủng. Tôi thật khâm phục sự kiên cường của cô. Nghe nói người chồng sau này của Ái Nhi là do ba mẹ cô lựa chọn, nhưng cả hai người sống với nhau rất hòa thuận. Phải chăng khi biết hài lòng với thực tại, người ta sẽ dễ dàng chạm đến hạnh

phúc. Thời gian ba tôi trong bệnh viện, Ái Nhi chăm sóc rất tận tình, cô bảo dù gì cũng là ba chồng. Người con gái tốt như vậy, nếu không thể hạnh phúc thì ông Trời đúng thật quá bất công.

- Không biết tình hình ba chị thế nào rồi?

- Đạo gần đây bác đã có tiến triển rất tốt. Chỉ là không nhận ra hoặc nhầm lẫn mọi người, chứ không còn đập phá, la hét như lúc trước. Em nghĩ nếu có thể, chị đưa bác về nhà chăm sóc sẽ tốt hơn.

- Vậy chị có thể đưa ba chị về được rồi sao? – Tôi mừng rỡ

- Dạ, nếu gia đình không ngại thì đã có thể đưa bác về. Nếu có gì cần giúp đỡ cứ liên lạc với em.

- Tốt quá rồi. Chị cảm ơn em nhiều lắm!

“Reng reng”

Tiếng chuông điện thoại cắt ngang cuộc nói chuyện của chúng tôi. Tôi nhìn vào tên người gọi, một linh cảm đột ngột xẹt ngang qua đầu

- Alô! Em nghe nè chị Hoa!

- Cô ơi....Cậu...cậu tỉnh rồi!

Tôi buông rơi điện thoại, ngoài việc bế con gái chạy ra xe, đầu óc tôi hoàn toàn không thể suy nghĩ được gì nữa.

“Xoảng”

- Cậu! Cậu bình tĩnh đi!

Vừa mới tới trước cửa phòng, tôi đã bị tiếng đập vỡ đồ đạc làm cho giật mình. Vừa định bước vào trong thì vị bác sĩ quen thuộc cùng một y tá đẩy cửa bước ra

- Bác sĩ! – Tôi e dè gọi

- Phiên cô nói chuyện với tôi một lát!

Tôi chỉ còn biết ngoan ngoãn đi theo ông. Bác sĩ ngồi xuống ghế, vẻ mặt biểu lộ một thứ cảm xúc rất khác lạ. Vừa phấn khích cũng vừa bất lực. Tôi nhìn ông, bắt đầu cảm thấy hoang mang

- Anh ấy...

- Đột ngột tỉnh dậy! Ngay cả tôi cũng thấy bất ngờ! Các xem xét ban đầu đều không có gì đáng ngại!

- Như vậy không phải là rất tốt sao?

- Chỉ là...vết thương đã ảnh hưởng đến tủy sống. Điều chúng tôi lo lắng đã xảy ra, lúc này chúng tôi đã kiểm tra, chân anh ấy không hề có phản ứng.

- Sao? – Tôi sợ hãi bụm chặt miệng

- Chúng tôi sẽ làm các xét nghiệm thật đầy đủ. Các biện pháp vật lý trị liệu có thể giúp anh ấy hồi phục. Nhưng điều này cũng không thể nói trước.

- Vậy...nếu tình hình xấu nhất không phải là...

- Anh ấy phải ngồi xe lăn đến cuối đời.

Tôi thần thờ đi về phòng bệnh, nhìn cánh cửa khép hờ. Từ ngoài nhìn vào, tôi có thể trông thấy anh ngồi trên giường, ánh nhìn hướng về phía cửa sổ. Tôi cắn chặt môi, cố kiềm nén tiếng nấc thoát ra từ cổ họng. Tại sao ông Trời lại bất công như vậy? Tại sao phải đối xử với anh như vậy. Tôi hít một hơi thật sâu, run run đưa tay đẩy cửa bước vào. Chị Hoa trông thấy tôi, vội vàng ngồi bật dậy. Tôi ra hiệu cho chị ra ngoài, giao Hy Hy cho chị, gật gật đầu để nói rằng tôi đã biết rõ mọi việc.

Sau khi chị Hoa rời đi, tôi mới lặng lẽ ngồi xuống ghế. Thanh Phong vẫn im lặng, không nói một lời nào.

- Em đã chờ khoảnh khắc này ba tháng rồi. Ngày nào cũng nghĩ tới khi anh tỉnh dậy, việc đầu tiên sẽ ôm lấy em. Thế mà bây giờ anh lại lạnh lùng như vậy, thật là làm em đau lòng mà...

- Anh muốn yên tĩnh! – Thanh Phong nhàn nhạt nói ra từng tiếng, vẫn không hề nhìn tôi một cái

Tôi bất ngờ ôm chầm lấy anh. Thân thể anh đông cứng hoàn toàn, không thể phản ứng gì. Tôi ôm anh rất lâu, rất lâu, nhưng không hề nói một lời nào. Tôi có thể cảm nhận được hơi ấm của anh, cảm nhận đôi vai khẽ run lên vì xúc động của anh. Tôi thật sự rất muốn khoảnh khắc này mãi mãi không bao giờ chấm dứt.

- Thanh Phong! Dù có chuyện gì, chúng ta có thể cùng nhau đối mặt mà.

- Anh không sao! – Thanh Phong khẽ đẩy tôi ra – Chỉ cần cho anh chút thời gian.

- Nhưng mà... Vậy em có thể ở trong phòng được không? Em sẽ không nói gì hết! – Tôi nài nỉ

- Tùy em!

Thanh Phong vừa trả lời vừa xoay chuyển nằm xuống giường, kéo chăn trùm kín cả mặt. Tôi không biết làm gì, không biết nói gì, chỉ có thể kéo ghế, ngồi sát giường anh. Lâu lắm rồi suy nghĩ mình là người vô dụng mới quay trở lại trong tôi.

Trải qua một đêm dài, tôi mệt mỏi gục đầu trên giường, đến khi cảm nhận được bàn tay của anh khẽ lướt qua mái tóc của mình, tôi mới tỉnh giấc nhưng vẫn không mở mắt. Đột nhiên tôi nghĩ nếu mình thức dậy, anh sẽ thu mình lại, trốn tránh tôi một lần nữa

- Bạch Vy! Anh biết em đã tỉnh!

Tôi giật mình, ngượng ngùng ngẩng đầu lên nhìn anh. Thanh Phong dùng ánh mắt phức tạp nhìn tôi. Trong đầu tôi vang lên một hồi chuông cảnh báo, tôi linh cảm những gì anh sắp nói không phải là những điều tôi muốn nghe

- Em rót nước cho anh!

- Không cần đâu! – Thanh Phong nắm tay tôi lại – Anh có chuyện muốn nói.

- Anh vẫn còn mệt. Có gì nói sau đi! Em đi kiểm chị Hoa, nói chị làm chút gì đó cho anh ăn – Tôi bối rối, loay hoay cố gắng không nghe những gì anh nói

- Bạch Vy! Em ngồi xuống đi!

Thanh Phong dù không lớn tiếng nhưng giọng nói rất kiên quyết, tỏ ý không cho người đối diện từ chối. Về phương diện uy hiếp người khác, Thanh Phong vẫn là đệ nhất thiên hạ. Tôi thở dài, ngồi xuống ghế.

- Anh sẽ không dài dòng. Anh hỏi em em đã suy nghĩ đến sau này chưa? Nghĩ đến tương hợp xấu nhất.

- Em nói rồi, chúng ta có thể cùng nhau vượt qua.

- Cùng nhau? – Thanh Phong khẽ nhếch miệng - Có thể em sống với anh, một tháng, hai tháng...thì không sao nhưng càng về sau em sẽ cảm thấy anh không còn là con người ngày xưa. Anh tàn phế rồi, ngay cả hoạt động cơ bản cũng khó khăn. Anh sẽ là gánh nặng của em. Em chấp nhận được việc này, anh cũng không thể.

Tôi cảm thấy rất phần uất. Tại sao anh lại yêu tôi nhiều như vậy? Lần đầu tiên tôi cảm thấy chán ghét việc anh nghĩ quá nhiều cho tôi mà quên mất bản thân mình. Nếu tôi buông tay, anh sẽ sống tốt hơn chứ? Nếu một ngày nào đó, tôi đi cùng người đàn ông khác, anh có mỉm cười vui vẻ không? Tôi đau khổ, anh cũng chẳng kém. Vậy tại sao anh vẫn không cho chúng tôi một cơ hội.

- Anh có nhớ mình đã từng cầu xin em: “Dù cả thế giới vứt bỏ anh, thì em cũng hãy ở lại” không? Bây giờ em tự nguyện ở lại, sao anh lại xua đuổi em? – Tôi không kiềm chế được, cuối cùng cũng bật khóc

- Cần gì vì một người như anh mà khóc! – Thanh Phong đưa tay lau nước mắt cho tôi – Những câu nói đó, anh quên rồi. Người nói còn không nhớ, người nghe cũng không nên giữ trong lòng. Chúng ta...

“BỐP”

Tôi tát anh. Cái tát làm bàn tay tôi trở nên nóng rực, làm trái tim tôi đau như có hàng vạn mũi dao xuyên qua cùng một lúc. Thanh Phong dùng tay lau vết máu nơi khóe miệng, nở một nụ cười thê lương

- Nếu anh dám nói đến hai chữ “ly dị”, em sẽ giết chết anh. Sau đó tự tử theo! – Tôi hét lên

- Em...

- Anh có phải là đàn ông không? Thanh Phong mà em yêu là một người rất mạnh mẽ, rất quyết đoán, không bao giờ khuất phục. Anh làm em thất vọng quá!

- Một người đàn ông làm khổ người phụ nữ bên cạnh mình thì là người đàn ông tồi. Bạch Vy! Chúng ta đánh cược được không?

- Đánh cược?!!! – Tôi ngạc nhiên nhìn anh

43. Chương 43 - End

- Bạch Vy! Em hiểu anh mà đúng không? Hiểu rằng anh đề nghị như vậy không phải vì anh không yêu em. Ngày xưa và bây giờ đều như thế. Tình cảm của anh không bao giờ thay đổi. Anh chỉ thấy em xứng đáng với một người tốt hơn anh. Trải qua những việc kinh khủng, anh đã cố gắng để trở thành người đó. Anh muốn là người đàn ông mang lại hạnh phúc cho em. Nhưng...hiện tại anh vẫn không làm được.

- Anh biết không, anh thật sự không cần cố gắng đâu. Chỉ cần là anh, em nhất định sẽ rất hạnh phúc.

- Haha – Thanh Phong đột nhiên bật cười – Nếu cách đây mấy tháng em nói câu đó, anh sẽ mừng rơi nước mắt đấy. Chỉ là bây giờ anh cảm thấy rất buồn cười. Bạch Vy! Anh đem hôn nhân của chúng ta ra đánh cược. Nếu anh có thể bình phục, anh nhất định sẽ đến tìm em. Lúc đó dù em có người đàn ông khác, anh nhất định cũng sẽ cướp em khỏi anh ta. Còn nếu không thể, chúng ta giải thoát cho nhau đi. Một năm! Em chờ anh một năm được không?

- Em...

- Đừng nói không muốn hay đại loại như thế. Em muốn đánh cược hay muốn anh đột ngột biến mất. Em biết khả năng của anh mà, dù hiện tại thì...hơi khó khăn, nhưng không phải là không thể – Anh nhún vai vẻ bất cần

Tôi cắn chặt môi, vì tôi tin anh đã nói thì sẽ làm. Anh không cho tôi được quyền từ chối. Chỉ có thể đánh cược mà thôi. Thanh Phong đột nhiên nắm lấy bàn tay run rẩy của tôi. Chỉ một hành động nhỏ đó của anh cũng làm tôi mạnh mẽ hơn rất nhiều.

- Được! Nhưng em sẽ ở bên cạnh giúp đỡ anh!

- Ngốc ạ! Nếu ở với em thêm một năm, trường hợp xấu nhất xảy ra, sao anh nỡ ra đi hả? Một năm này đừng liên lạc với nhau, được không? Qua một năm, không thấy anh trở lại thì em đã có câu trả lời. Bây giờ thì em về đi! Hy Hy có lẽ đã nhớ hơi em rồi đấy. Sau hôm nay thì cũng đừng quay lại đây!

- Em...Vậy Thanh Phong, có thể ôm em một lần không?

Lời vừa thốt ra, Thanh Phong đã nắm tay tôi kéo mạnh để tôi ngã vào lòng anh. Vòng tay anh ôm chặt lấy tôi. Dù hơi bất ngờ nhưng tôi cũng ôm lại anh. Khoảnh khắc này có lẽ là khoảnh khắc đẹp nhất của chúng tôi.

- Bạch Vy! Cảm ơn em!

- Có lẽ em chưa bao giờ nói cho anh biết. Thanh Phong! Anh nghe cho rõ. Em chỉ nói một lần thôi. Em yêu anh!

- Anh biết! Hình như trong mơ anh đã nghe em nói...Cho nên anh đã tỉnh dậy. Anh đã nghĩ khi anh bình phục, việc đầu tiên anh làm chính là...

- Là gì?

- Thôi thì đến lúc đó em sẽ biết.

- Uhm! – Tôi gật đầu

TÁM THÁNG SAU

Tôi đang đùa nghịch với Hy Hy trong sân thì Hoàng Khải đẩy cổng bước vào. Khuôn mặt đen sạm, u ám của nó báo trước kết quả của cuộc chinh chiến hơn một năm nay chẳng mấy tốt đẹp. Tôi vội vàng bế Hy Hy lên, bước về phía em trai. Vừa định mở miệng hỏi thì đã bị nó chặn ngang lời, dùng giọng điệu vừa tức tối vừa thều nhào nói: “Kết thúc rồi!”. Không đợi tôi kịp phản ứng, Hoàng Khải đã ngồi lên ghế đá, chân gác lên bàn, vẻ mặt đăm chiêu. Tôi thở dài, nói:

- Kể chị nghe! Hai đứa...

- Em đã nói rồi. Kết thúc! Hai chữ đơn giản vậy thôi!

- Không thể nào!

- Có gì mà không thể chứ. Lần này là cậu ta chê em...Thế đấy. Em trai chị thiệt là mất mặt.

Hoàng Khải với tay lấy ly nước mà chị Hoa vừa mới đưa, tu ừng ực. Sau đó đứng dậy, chào tôi ra về. Tôi còn chưa mở miệng thì nó đã vác ba lô bước ra khỏi nhà. Tôi còn đang loay hoay xử lý thông tin thì anh Vinh từ đâu xuất hiện, dùng ánh mắt khó hiểu hỏi tôi: “Người vừa bước ra không phải Hoàng Khải sao?”

- Là nó đấy!

- Thế hả? Đã chịu về rồi sao? – Anh Vinh đón lấy Hy Hy từ tay tôi

- Về kiểu đó thì thà không về còn hơn. E rằng muốn nó làm việc lại thì phải chờ mấy tháng nữa.

- Sao thế? Bại trận rồi à?

Tôi gật đầu. Anh Vinh cũng không hỏi nữa, chỉ chăm chăm đùa nghịch với con gái tôi. Hy Hy đã hơn một tuổi, có thể đi và nói bập bẹ, tính cách cũng rất hiếu động. Và người kiên nhẫn trong việc chơi đùa với Hy Hy trong hàng giờ liền không phải là tôi, mà là anh Vinh. Anh Vinh mỗi khi đi làm về sẽ ghé nhà tôi, chơi với Hy Hy đến tối mới rời đi. Cho nên việc con bé quần anh không có gì là lạ.

- Bạch Vy! – Anh Vinh vừa bế Hy Hy vừa hỏi tôi – Em nói xem, khi người con trai cầu hôn cần chuẩn bị những thứ gì?

- Hả? – Tôi ngạc nhiên hỏi lại – Sao lại hỏi em cái này?

- Anh chỉ đột nhiên thắc mắc thôi!

- Haha, đừng nói là muốn cầu hôn em nào đó nha!

- Không có – Anh Vinh xua xua tay – Nhưng mà biết trước cũng tốt. Biết đâu được ngày mai anh sẽ gặp tình yêu sét đánh.

- À ừm, để xem! – Tôi bắt đầu trí tưởng tượng bay bổng của mình – Khi em còn là thiếu nữ, em nghĩ khung cảnh lúc đó phải thật lãng mạn, tràn ngập hoa và ánh nến, rồi người đó sẽ quỳ xuống, nắm lấy tay em. Ôi trời ơi, bây giờ nghĩ lại thật là buồn cười.

- Còn bây giờ?

- Bây giờ...chỉ cần anh ấy đứng trước mặt em, nói rằng: “Bạch Vy! Anh ở đây!” – Tôi nói, miệng bất giác nở thành nụ cười

- Chỉ cần như vậy thôi sao?

- Đúng thế! Em chỉ cần...

Tôi bất chợt nhận ra điều khác lạ, câu nói cũng lập tức bị bỏ dỡ. Từ từ quay lại phía sau, cả người tôi bị chấn động, không thể nhúc nhích. Vẫn nụ cười nửa miệng, vẫn cặp mắt sáng đầy cương nghị, từng đường nét mà tôi nhớ như in trong đầu đều không hề thay đổi. Tôi không kiểm chế được, chỉ biết đứng yên, nước mắt cũng không tự chủ được mà rơi xuống. Anh Vinh im lặng, bế Hy Hy vào trong nhà. Còn người kia từ từ tiến về phía tôi, từng chữ thốt ra thật dịu dàng

- Có thật em chỉ cần như thế không?

- Thanh Phong! Thanh Phong! – Tôi ôm chầm lấy anh – Cuối cùng anh cũng đã về rồi!

- Anh đã chuẩn bị rất nhiều thứ – Thanh Phong không hề để ý đến lời nói của tôi – Nào là hoa, là nhẫn, rồi cả một nhà hàng... Vậy mà em nói chỉ cần một câu...

Tôi đột ngột dùng môi mình chặn đứng câu trách móc của anh. Đây là lần đầu tiên tôi chủ động hôn anh, Thanh Phong hoàn toàn bị bất ngờ. Phải mất một lúc sau anh mới dịu dàng hôn lại tôi. Nụ hôn này thật sự rất ngọt ngào, rất hạnh phúc

- Bạch Vy! – Thanh Phong khẽ đẩy tôi ra, quỳ một chân xuống, lấy ra một chiếc nhẫn trong túi áo – Anh đã muốn hỏi em câu này mấy năm nay! Em đồng ý làm vợ anh chứ?

Tôi nhìn chiếc nhẫn đơn giản, tỏa ra ánh sáng thanh khiết. Thật sự lúc này trong tôi vừa hạnh phúc vừa buồn cười. Anh đang cầu hôn tôi, khi chúng tôi đã là vợ chồng được bao nhiêu năm. Thanh Phong chờ đợi câu trả lời của tôi, vẻ mặt bắt đầu có chút căng thẳng.

- Em đồng ý! – Tôi gật đầu liên tục, nước mắt lại tiếp tục rơi xuống

Thanh Phong lồng chiếc nhẫn vào ngón tay của tôi, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên đó. Anh đứng dậy, ôm chầm lấy tôi, miệng khẽ nói:

- Bạch Vy! Anh ở đây! Và sẽ không đi đâu nữa!

- Thanh Phong! Dù anh có đi đâu, em vẫn sẽ ở đây đợi anh!

Kết

Một buổi chiều đẹp trời, Hoàng Khải đang ăn cơm với chúng tôi thì nhận được một cuộc điện thoại. Ngay lập tức, cả người nó như bị sét đánh trúng, toàn thân cứng đờ, mặt mày biến sắc. Cuối cùng thì dám dẩu chạy ra khỏi nhà. Tôi và Thanh Phong nhìn nhau, rồi cũng đứng lên chạy theo nó

Chúng tôi có mặt ở bệnh viện 15 phút sau đó. Phúc đứng nép trong góc tường trước cửa phòng cấp cứu. Hoàng Khải trông thấy cậu nhóc, hai tay nắm chặt lại, bước chân cũng di chuyển chậm hơn. Đến khi đứng trước mặt Phúc, nó không nói câu nào, chỉ nhẹ nhàng đặt tay lên đầu Phúc, để cậu dẩu gục lên vai mình. Tôi nhìn cảnh tượng đó, quả thật đẹp đến đau lòng. Tôi không biết người nằm trong phòng đó là ai, cũng không bước tới thắc mắc. Tôi cảm thấy việc này mình chỉ có thể đứng từ ngoài nhìn vào, rồi thở dài mà thôi.

Thanh Phong đưa tôi ra khỏi bệnh viện. Đột nhiên một giọng nói quen thuộc khiến tôi phải quay đầu lại

- Tôi biết rồi! Không cần cô nói! – Người đàn ông buông lời bực tức

- Anh nói là phải giữ lời. Nếu kết quả đúng như dự đoán, anh phải chịu trách nhiệm đấy! – Cô gái đi bên cạnh không ngừng can ngăn

Khi ánh mắt của tôi và anh ta chạm vào nhau, anh ta rất bất ngờ. Tôi thì bình tĩnh hơn, chỉ cúi đầu chào một cái, sau đó nắm lấy tay Thanh Phong rời đi. Đằng sau vẫn nghe tiếng nói tíu tít của cô gái

- A! Tôi biết rồi! Cô ấy là Bạch Vy! Người anh thầm thương trộm nhớ, đúng không? Nhìn khuôn mặt khó coi của anh là biết ngay.

- Cô thật nhiều chuyện!

Tôi bật cười, Minh Trường gặp phải cô gái này xem ra còn đau đầu dài dài. Thanh Phong im lặng không nói gì, chỉ nhìn tôi, miệng khẽ nhếch thành nụ cười quen thuộc. Anh có vẻ đang tận hưởng cảm giác của người chiến thắng.

Tôi chỉ không ngờ những việc của chiều hôm đó lại kéo theo hàng loạt tình huống sau này mà tôi là một khán giả may mắn được theo dõi. Hoàng Khải sau hôm ấy, một lần nữa đem theo ba lô, để lại một núi công việc. Chỉ là lần này người gánh vác không phải là tôi mà là Thanh Phong. Mong rằng đứa em trai này khi trở về sẽ đem theo một người nữa. Mấy tháng sau đó, còn có chuyện bất ngờ hơn, tôi nhận được thiệp cưới của Minh Trường. Xem ra anh ta chính thức đã lọt lưới rồi.

Tôi đưa mắt nhìn Thanh Phong, anh đang bế Hy Hy đặt lên đùi, còn mình thì chăm chú đánh cờ với ông nội của Hy Hy. Ba tôi ngồi bên cạnh, im lặng nhìn vào bàn cờ, vẻ mặt đăm chiêu, dù chắc chắn ông không hiểu gì hết, do ông vẫn chưa bình phục hoàn toàn. Không phải họ đã từng là kẻ thù của nhau sao, bây giờ lại ngồi chung thế này. Nếu đây không gọi là hạnh phúc, tôi thật sự không biết hạnh phúc được định nghĩa thế nào. Những chuyện này kể ra thì thật dài dòng, chỉ có thể nói, cuộc đời thật sự rất dài. Chưa đi hết thì sẽ không thể nói mình bất hạnh. Hạnh phúc chắc chắn đang đợi bạn ở một nơi nào đó, và sẽ gặp bạn lúc bạn không ngờ tới. Tôi chắc chắn một điều như thế đấy...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-khong-hieu-long-anh>